

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in silhouette, embracing and about to kiss. The background is a warm sunset with orange and yellow light. The man is on the left, wearing a denim shirt, and the woman is on the right, wearing a light-colored top. The overall mood is intimate and romantic.

my tomorrow.
my forever.
my everything.

here's to tomorrow

a novel

teagan hunter

here's to tomorrow

a novel

teaga hunter

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Tesekkür Yazar

Hakkında

B'm için.

Sözlerimi okuyan ilk kişi sizdiniz, o halde ilk ithafı kimin alacağını tahmin edin.

*Rae ve Hudson konusunda sana güvenmek en başından beri kolaydı.
Bu senin için.*

Chapter One

Rae

"Beni becermeden önce en azından bana yemek ısmarlaman gerekmez mi?" "Um...ne?"

Evet. Ben, Rae Kamden, az önce bunu söyledim. Yüksek sesle. Bilerek değil tabii ki. Bu sadece benim şansım ve filtre eksikliğimdi. Foot, eminim şimdiye kadar ağzımı iyi tanımışsındır, ama her ihtimale karşı, merhaba de.

"Hiçbir şey," diye hızlıca tükürdüm ve bana bakan en muhteşem eğlenen yeşil gözlerden kaçınmak için açık pembe Converse ayakkabılarıma baktım.

Önümde duran Bay Ateşli Vücut Tamircisi kesinlikle hoş olmayan bir görüntü değil - en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla. Aslında dikkatimi verdiğimden değil. Son beş dakikam volta atarak ve saçmalayarak geçti.

Daha iyi görebilmek için kaküllerimin arasından bakıyorum.

Dudakları bir şeyi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi sıkıca birbirine yapışmış. Muhtemelen benim küçük taşkınlıklarına ve çılgın maskaralıklarına gülüyordur.

Çok ateşli. Cidden seksi.

Ne yazık ki, arabam yolun sadece bir mil ilerisinde bozulmaya karar verdiği için şu anda bana bu son onarım turunun ne kadara mal olacağını bildiriyor. Bu kesinlikle onun seksilik faktörünü öldürüyor.

Cep telefonumun son şarjını en yakın tamirciyi bulmak için kullandım ve sonra arabamı mümkün olduğunca ucuza çekecek birine yalvarmak için buraya kadar yürüdüm. Kendimi oldukça harika bir düzene sahip küçük bir yerel dükkânda buldum, bunu biliyorum çünkü daha önce ofiste beklerken sırf bir tür araba soyma dükkânında olmadığım için emin olmak için burayı araştırmıştım, çünkü bugünlerde asla bilemezsiniz.

Şimdi burada öylece durmuş, adamı kontrol ederken ayaklarıma bakıyormuş gibi yapıyorum. Bunu tamamen haklı çıkarabilirim, çünkü o da bana bakıyor, ayaklarımdan hafifçe eğilmiş başıma kadar beni içine alıyor.

Transit tişörtümü görünce çarpık bir sırıtış attı. Hayranı olmalı. En azından ben öyle umuyorum, çünkü bu onun iyi bir zevke sahip olduğunu gösterir.

müzikle ilgileniyorum, bu da hayatımı yönlendiriyor. "Bu Adamın Tam Bir Aygır Olmasının Nedenleri" listesine bir madde daha ekleyin.

Başını yana eğiyor, çarpık sırtı hâlâ yerinde ve sadece bekliyor.

Kendini topla Rae ve sahte listeler yapmayı bırak.

"Yani, şanzıman mı?" Yüzümdeki kızarıklık geçtikten sonra sormayı başarıyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerimin dükkânda gezinmesini engellemeye çalışıyorum çünkü küçük patlamamdan dolayı hâlâ utanıyorum ve o hâlâ ateşli.

Boğazını temizliyor. "Evet. Görünüşe göre arabayı en son kim tamir ettiyse iyi bir iş çıkarmamış. Kesinlikle yeni bir tanesine ve tüm ayarlarının yapılmasına ihtiyacın olacak. Dediğim gibi, muhtemelen bin sekiz yüz dolara bakıyorsun."

Çakıllı sesi hayatımda duyduğum en güzel şey olmasına rağmen sinirliyim. Üç ay içinde arabamı üçüncü kez tamire götürüyorum. Üstelik 1800 dolar üniversiteden yeni mezun olmuş biri için çok büyük bir para.

Hatta bu ekonomide çok fazla para ve ben kesinlikle babamdan daha fazlasını isteyecek değilim. Elbette bunu karşılayabilir ama son iki haftamı onu kendi başıma başarabileceğime ve bir kez olsun kendi işimi yapmama izin vermesine ikna ederek geçirdim. Eğer şimdi daha fazla para isteseydim, tüm bu konuşma anlamsız hale gelirdi. Ve bağımsızlık arayışında başarısız olurum. *Yani* olmayacak. "Kahretsin! O adama güvenmemem gerektiğini biliyordum. Daha geçen ay yenisine iki bin dolar harcadım. Ugh! Bununla uğraşacak ne zamanım ne de param var. Birikimlerimin geri kalanını kullanabilirim ama o zaman da her ihtimale karşı yedeğim olmaz. Onu yenilemek için işte fazladan vardiya almam gerekecek ve o zaman zaten olduğumdan daha fazla çalışıp stresli olacağım ve bu da sadece-,"

Duruyorum, bu zavallı adamın önünde bir deli gibi volta attığımı ve saçmaladığımı fark ediyorum. Tekrar. *O Muhtemelen artık tam bir ucube olduğumu düşünüyordur. Harika.*

Beni şaşırtarak gülmeye başladı.

"Whoa. Derin bir nefes al, şekerim. Rahatla. Her şey yolunda. Bu şekilde ödeme yapmanız gerekiyorsa ödemelerle ilgili bir şeyler ayarlarız. Önemli bir şey değil. Biz insanlara yardım etmek isteyen küçük bir işletmeyiz."

Saçmalık diyorum. Kimse o kadar harika değil.

Ancak, eğer ciddiye, o zaman bu adam bir nimet. Kollarımı boynuna dolamak ve asla bırakmamak üzereyim.

Her nasılsa, kaçınıyorum ve önce onu sorguluyorum.

"Ciddi misin? Yani, bunu yapmam gerekeceğini sanmıyorum ama böyle bir seçeneğin olduğunu bilmek bile bu gece çok daha rahat uyumama yardımcı olur."

"Ciddiyim. Merak etme. Seni iyileştireceğiz."

Dükkânın önüne doğru yürümeye başlıyor ve ben de kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. Kapıda durdu ve bana doğru döndü. "Ee, Bayan...", diye sözünü kesiyor, adımı söylememi istiyor, bu garip çünkü elindeki panoda yazıyor olması gerekiyor.

"Bana sadece Rae diyebilirsin." İnsanların bana Bayan demesinden nefret ediyorum.

"Pekala, Rae. Şanslısın çünkü birkaç iptalimiz oldu, bu yüzden işi halledeceğiz ve yaklaşık dört gün içinde seni arayacağız. Tamam mı? Seni bırakması için arayabileceğin biri var mı yoksa seni bir yere götürmemi ister misin?"

"Dört gün mükemmel. Çok teşekkür ederim. Telefonunuzu kullanabilirsem - benimki de tıpkı arabam gibi öldüğü için - gelip beni alması için birini arayabilirim."

"Kulağa hoş geliyor, Rae. Bu arada ben Hudson. Resepsiyondaki Tucker'a sor. Sana kullanman için bir telefon verecek ve bazı evrak işlerine başlamanı sağlayacak." Hudson bir kapıyı işaret ediyor ve elindeki panoya bakarak bir şeyler doldurmaya başlıyor.

"Teşekkürler Hudson," diyorum, onun adını yüksek sesle kullanmaktan kendimi alamıyorum. Bana bakıyor ve gözlerimiz ilk kez yarım saniyeden fazla bir süre için çarpışıyor. Ve kutsal cehennem bu beklemeye değdi.

Çok güzeller. Koyu ve açık yeşilin girdapları ve azıcık mavi. Renkler fırtınalı bir günde okyanus gibi mükemmel bir şekilde birbirine karışıyor. Bu berbat, çünkü okyanustan korkarım. Ve kulağa garip gelse de, önümde duran bu adamın bir şekilde bu korkuyu biraz daha az belirgin hale getirebileceğini hissediyorum. Açıkçası bunu görmezden gelmeye hazırım çünkü gözleri şimdiden onun en sevdiğim yanı haline geldi. Çünkü *konuşuyorlar*. Şu anda konuşuyorlar ve bana onun da *bir şeyler* hissettiğini söylüyorlar. Aramızda garip ve neredeyse elle tutulur bir şey. Ve *yeni* tanıştığımız için bu doğru değil.

En azından ben öyle *düşünüyorum*. Tanıdık geliyor, sanki onunla daha önce, geçmişimde bir yerde karşılaşmışım gibi. Yine de onu tanıyamıyorum.

İkimiz de burada durmuş birbirimize bakıyoruz. Sadece saniyeler geçtiğini biliyorum ama bir ömür gibi geliyor.

İlk silkinen o oldu ve bana biraz gergin bir gülümseme verdi. Ben de ona gülümsemeye çalışıyorum ve etraftan dolanıp ofise doğru ilerliyorum.

Kapıdan içeri giriyorum ve Tucker olduğunu tahmin ettiğim bir adam görüyorum. Neredeyse tamirci kadar çekici ve resepsiyonda oturmuş cep telefonuyla oynuyor. Dağınık görünmesi için özenle düzenlenmiş güzel, koyu sarı saçları var. Ne olduklarını söyleyemem ama iki kolunda simsiyah dövmelemler var. Sadece güzelliklerinden bile onun için önemli bir anlam ifade ettikleri anlaşılıyor.

"Hey, Hudson telefonu kullanabileceğimi söyledi. Görünüşe göre bu konuda bana yardımcı olabilirsin." Kafasını kaldırıp bir süre bana bakmasını bekliyorum. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Özür dilerim." Başını hafifçe sallıyor. "Bunu yakalayamadım. Mad Maxwell'in süper zor seviyesindeyim ve hiç dikkat etmedim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bana kendimi tekrar ettirdiği için biraz utanmış görünüyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama aslında oyununa bu kadar dalmış olması çok sevimli.

"Birinin gelip beni alması için telefonu kullanmam gerekiyor. Benimki öldü. Kullanabileceğim bir tane var mı?"

"Oh, tabii." Tezgâhın altından bana bir telsiz telefon uzattı. "Çevirmek için 9'a bas, sesi bekle ve numarayı gir."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum o tekrar oyununa odaklanırken. Hatırlayabildiğim tek numara onunki olduğu için kız kardeşimi, yani ev arkadaşımı arıyorum ve telefonu açması için dua ediyorum.

"Alo?" Haley temkinli bir şekilde soruyor.

"Hey, Hales, ben Rae. Arabam bozuldu. Yine bozuldu. Beni bırakabilir misin?"

"Dostum, yine mi? Berbat bir şansın var, Rae. Tabii ki gelip seni alabilirim. Neredesin? Arayanın kimliğinde 'Jacked Up' yazıyordu. Dükkanın adı bu mu? Çünkü kızım, bu bana pek umut verici gelmiyor."

Gülüyorum. "Evet, dükkanın adı bu. Sen telaşlanmadan önce söyleyeyim, şu ana kadar oldukça iyiler. Adamın biri, ihtiyacım olursa ödemeler konusunda benimle çalışabileceğini bile söyledi. Daha önce böyle bir şey yapan bir yer duymamıştım, o yüzden sanırım şansım yaver gitti."

"Hmm... biraz garip görünüyor. Kesinlikle daha önce hiç duymadım ve sizden çok daha uzun süredir buralardayım."

"İki yıl, dostum. İki lanet yıl. Acele et. Altıya kadar işte olmalıyım." Telefonu kapattım.

İlişkimizdeki küçük kardeş olarak onun tuhaf düşüncelerine alışkınım. Haley açık sözlü, korumacı ve talepkar bir kişidir. O

Sürekli sorgulaması ve varsayımlarıyla beni deli ediyor ama aslında gelmiş geçmiş en iyi kız kardeş. Neredeyse hiçbir şey almadan onunla yaşamama izin veriyor ve benim kişisel taksim olmasından ya da bulaşıkları yıkamamamdan asla şikayet etmiyor, bu yüzden kız kardeş konusunda oldukça şanslıyım.

Telefonu Tucker'a geri verip tekrar teşekkür ediyorum ve bekleme odasında bir sandalyeye oturup onarım için gerekli evrakları doldurmaya başlıyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda Tucker'ın bana baktığını görüyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, sonra tekrar bakıyorum ve ayağa kalkıp odadan çıkmasını izliyorum.

Bu da neydi böyle? Bana ikinci bir kafam varmış gibi baktı. *Tuhaftı.*

Birden Hudson'ı dükkâna açılan kapının penceresinde Tucker'la konuşurken görüyorum. İkisi de biraz rahatsız görünüyor ve Tucker'ın bana attığı o bakışla, bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Umarım onarımlarım ya da maliyetim konusunda tartışmıyorlar çünkü bu cidden berbat olurdu. Şu anda olduğundan çok daha fazlasını karşılayabileceğimi sanmıyorum. İki hafta önce grip olduğum için işe gidemediğim için hala telafi etmeye çalışıyorum.

Bunun her şeyi mahvetmesi riskini almak istemiyorum.

Eğer işler yolunda giderse, önümüzdeki birkaç ay içinde en yakın arkadaşım Maura'nın yanına taşınacağım. Hepsi "büyümek ve kendi başıma bir şeyler yapmak" planımın bir parçası.

Ayrıca, şu anda ondan para istesem babam muhtemelen beni boğar. Son iki haftadır Boston'a taşınmam konusunda sürekli bir "konuşma" yapıyoruz. Şu anda bulunduğum yerden otuz dakika uzakta değil, gerçekten şehirde yaşamak istiyorum.

Yaşadığım yerin kötü olduğunu söylemiyorum, çünkü aslında süper şirin bir kasaba. Ne çok büyük ne de çok küçük. Sadece manzara değişikliğine ihtiyacım var. Daha hızlı tempolu bir şey. En azından ben öyle düşünüyorum. Tam emin değilim. Hayatıma devam etmem gerektiğini hissediyorum ama buna *ihtiyacım olup olmadığını* bilmiyorum.

Her halükarda, sonunda geçen hafta onu bir şartla kabul ettirdim: Taşınmadan önce bir işim olmalı.

Onun iznine ihtiyacım yok ama başıma bir şey gelir ve yardıma ihtiyacım olursa diye izin almak istiyorum. Ayrıca, o benim sahip olduğum tek ebeveyn ve uzaklaşarak kurduğumuz harika ilişkiyi mahvetmek istemiyorum-

sadece otuz dakika bile olsa- onun onayı olmadan. Bana doğru gelmiyor.

Pazarlama bölümünden mezun olduğumdan beri, onun ısrarıyla son iki gündür birkaç farklı pazarlama firmasına başvuruda bulunuyorum. Bir ofis ortamı için tamamen uygun olup olmadığından emin değilim, ancak sektörde bir başlangıç yapmak için kendimi hazırlamam gerekecek.

Evraklarımdan başımı kaldırdığımda Tucker'ın yüzünde hafif bir gülümsemeyle kapıyı açtığını görüyorum. Sanırım o kadar da kötü sonuçlanmadı.

"Rae'ydi, değil mi?" Başımı salladım. "Pekâlâ, tamirat işlerine başlamaya hazırız. Boşluğumuz olduğu için sadece dört gün sürecek. Bittiğinde ya da bir sorun çıkarsa sizi ararız. Bugün bir araç bulabildiniz mi?"

Birkaç dakika önceki konuşmamı dinlemiyormuş gibi davranması bence çok tatlı.

"Evet, her şey hazır. Beni almak için birazdan burada olurlar. İşte bu." Tamamladığım evrakların olduğu panoyu ona uzattım. "Ben dışarıda bekleyeceğim. Bu kadar çabuk hallettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Eğer boş bir geceniz olursa, çalıştığım bara gelin ve size müesseseden bira ısmarlayayım."

"Öyle mi? Hangi bar bu?" diye soruyor.

"Clyde'in yeri 25th Sokak'ta. Hiç gittin mi?"

Başını iki yana sallar. "Yaptığımı söyleyemem. Bir süre sonra durmam gerekebilir."

"Yapmalısın. Harika kanatlarımız var. Artı, benden bedava bira."

Tucker hafifçe kıkırdıyor. "Sıkı pazarlık yapıyorsun. Ben varım."

"Kulağa hoş geliyor. Sanırım birkaç gün içinde orada POS'umu almak için görüşürüz."

"Hey, arabaların da duyguları var," diye şaka yapıyor. En azından ben şaka yaptığını düşünüyorum.

"Bunun tek sahip olduğu şey öfke. Her zaman çok sinirli, sürekli beni kırıp döküyor."

"Beni yakaladın. İşi bitince seni ararım." "O mu?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Çoğu insan arabaların kız olduğunu söyler çünkü baş belası olabilirler-," diye devam ediyor, şimdi parlayan gözlerimi fark ediyor, sadece cümleyi bitirmesi için ona meydan okuyor. "Doğru. Oraya gitmek kötü fikir."

"Görüşürüz Tucker," diyorum küçük bir kahkaha atarak.

Başımı sallayarak kapıdan çıkıyorum ve otoparkın kenarına doğru yürüyorum. Haley'i tanıyorum, muhtemelen beni arabayla gelip alacaktır, o yüzden içeride beklemek anlamsız.

Tucker neredeyse her şeyi berbat etmiş olsa da elimde değil ama yine de Hudson'a davetimi iletmesini ve onların da uğramasını umuyorum çünkü o muhteşem yeşil gözleri tekrar görebilmek için şimdiden can atıyorum.

Chapter Two

Hudson

Hudson Tamell, sen tam bir sürüngensin.

Açık garajın içinde durmuş, dışarıda aracını bekleyen bu kıza bakıyorum. Neyse ki başını çevirse beni göremeyecek. Gerçi bunun bir önemi yok, çünkü zaten onu izlememeliydim.

Yine de başka tarafa bakamıyorum. Birkaç kez denedim zaten.

Çok güzel bir kız.

Yüzünüze vuran, podyum güzeli değil, ince bir güzellik.

En güzelinden.

Gözlerimi kaçırمامamın asıl

sebebi ne? Ağzı.

Sadece öpülebilir görünmekle kalmıyor, aynı zamanda tuhaf da.

Garipliğin en iyisi.

İlk başta söylediği şeyi yanlış duyduğumu düşündüm - *onu becermeden önceki akşam yemeğini*. Bu kadar küçük bir şeyden bu kadar küstahça bir şey çıkabileceğini düşünmemiştim. Sonra kızardı ve anladım. Bunu gerçekten söylemişti.

Dondum kaldım. Ve sonrasında neredeyse tam bir dakika boyunca ayaklarına baktığı için son derece memnunum, çünkü yüzümdeki ifade tam bir inançsızlıktı.

Ve tabii ki bu bana ona iyice bakma şansı verdi.

Eğer ağzından çıkanlara bakarak zaten ikna olmamış olsaydım, kıyafeti neredeyse anlaşılmayı kendi başına mühürleyecekti. Transit tişört ve Chucks giyen güzel bir kız mı? Ben de varım.

Başka bir artı? Sesi. Farklı. Boğuk ve lirik bir karışım gibi. Kulağa çok aptalca geliyor ama başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Tekrar dinlemenin duygularımı incitmeyeceğini biliyorum.

Ama son vuruş? O bakış. *Lanet olsun, o bakış*. Orada bir dakika durup birbirimize baktığımızdan eminim. Çok tanıdık geliyordu. Onunla ilgili bir şey beni çağırıyordu.

Ve ben kayboldum. Onun orman yeşili gözlerinde kayboldum -sadece rengi için değil, çünkü soluk tenine karşı *çok* dikkat çekiyorlardı- ama çünkü

"Dolaşıyorum" deyip durdular. Yolunu bulmasına yardım etmek istemezsem lanetleneneğim.

Onu korumak için içimde garip bir dürtü var. Nereden geldiği ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu konuda hemen bir şeyler yapmak istiyorum.

Ama yapamam. Zaten çok fazla sorumluluğum var -çocuğum Joey de dahil olmak üzere- hınzır bir ağzı ve güzel gözleri olan ateşli bir kız için bu sorumluluklardan kaçacak değilim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, dostum? Orada öylece durmuş bu hatuna bakıyorsun. Siktiğimin sürüngeyi."

Lanet olsun Tucker.

"Sessiz olur musun, pislik? Kapılar açık," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından öfkeyle.

"Garip davranmayı bırakırsan sesimi alçaltmak zorunda kalmam." Yanıma geldi ve Rae'ye baktı.

Az önce buradaydı ve bana onunla ilgili sorular soruyordu. Sanırım onu alacak olan kişiye teklif ettiğim ödemeler hakkında bir şeyler söylemiş ve bu konuda oldukça endişeliydi çünkü bu daha önce hiç olmamış bir şeydi.

Yine de elimde değildi. Sigortayı attıracakmış gibi görünüyordu.

Ayrıca, tüm o volta atmaları ve saçmalamaları başımı döndürüyordu.

İşin garibi, aynı zamanda çok da sevimliydi. Neden? Hiçbir fikrim yok.

Kim bu boku çekici bulur ki? Ben. O kim amina koyayım.

"Sürünmüyorum, seni pislik." Bana tamamen saçmaladığımı bildiğini söyleyen bir bakış atıyor. "İyi. Öyleydim. Ama sadece birazcık. Bir araç bulamayacağından endişelendim." Hâlâ yalan söylediğimi biliyor. "Yine de bulduğunu görebiliyorum. Güzel." Bir araba yanaştı ve kız arabaya atladı, ben de Tucker beni daha fazla sorgulamaya başlamadan önce uzaklaşıp arabasını hazırlamaya başladım.

Şimdi arabada kimin olduğunu merak ediyorum. Erkek arkadaşı mı? Ciddi bir şey mi? Nişanlısı mıydı? Ne zamandır nişanlılar? Kahretsin. *Kocas*ı mıydı? Evli olmak için biraz fazla genç görünüyordu ama bugünlerde asla bilemezsiniz.

Lanet olsun. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Umurumda olmamalı. Kızlar için, flört etmek için zamanım yok. Endişelenmem gereken Joey var ve bu yeterli. Güzel bir kız için beynimi allak bullak etmeme gerek yok.

Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil.
Neredeyse inanmaya başlayana kadar bunu kafamda tekrarlıyorum.

Ama... gerçekten umurumda, çünkü son beş dakikamı yeni mantramı tekrarlayarak geçirdim ve şu anda kafamda delikler açmış gibi görünen Rae'nin güzel bakışının görüntüsünden kurtulmama yardımcı olacak hiçbir şey yapmadı.

Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim çünkü umursamamalıyım ve hala onu dşnmemeliyim. Umursamaya gerçekten gücüm yetmez. Kaybedecek çok şeyim var ve onun gibi bir dikkat dağıtıcı ihtiyacım olan son şey, çünkü zaten onun önemli bir şey olabileceğini hissediyorum. Ve onunla daha yeni tanıştım.

Lanet olsun. Boku yedim.

Chapter Three

Rae

Dört gün olmasına rağmen, sanki az önce buradaymışım, Jacked Up'ın ortasında durmuş arabamı bekliyormuşum gibi hissediyorum. Uykusuzluktan mı yoksa guruldayan midemden mi bilmiyorum ama burada durmaktan bile rahatsız olmaya başladım.

"Bayan Kamden?" Hissettiğim tüm kızgınlık bu iki kelimeyle vücudumdan hızla boşalıyor. Bu dükkândan son kez çıktığımdan beri içten içe yeniden duymayı arzuladığım o çakıllı sese doğru dönüyorum.

Karşımda Hudson duruyor - filtresizliğime ve çılgınca saçmalamalarımın tanık olan delicesine ateşli tamirci. Tam o anda üniformaları çok seksi bulduğumu ve bunun Hudson'la ilgili olduğunu fark ediyorum. Lacivert tulumunun içinde bile çok seksi. Ve yanağındaki küçük kir lekesi bunu ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yapmıyor. Sadece genel çekiciliğine katkıda bulunuyor.

"Sadece Rae," diyorum sesimi bularak.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sadece Rae. Doğru." Bana neredeyse fark edilmeyen bir bakış attı. Boğazını temizliyor ve ayaklarının üzerinde biraz kayarak daha otoriter bir poz alıyor. "Sizin için her şeyi hazırladık. Biz ön bürodaki son dakika evrak işlerini hallederken adamlarımdan biri onu ön tarafa getirebilir."

"Kulağa hoş geliyor. Yolu göster," diyorum ona kararlı bir şekilde, şu anda yaydığı profesyonel havadan beslenerek.

Öncekiyle aynı kapıdan geçiyoruz. Bu sefer Tucker'ın görünürde olmadığını fark ettim. Hudson tezgahın arkasına doğru yürüyor. Hareketlerini diğer taraftan takip ediyorum.

"Görünüşe göre birkaç şeyi imzalamanız gerekiyor," dedi ve bana bir pano uzattı. "İşte." Sayfanın altını işaret ediyor. Hızlıca tarıyorum ve imzalıyorum. Banka kartımı okutmadan önce bunu üç kez daha yapıyoruz ve o da işimizin bittiğini ilan ediyor.

Kalemi ona geri verirken, kaba ve nasırlı parmağı benimkinin üzerinden zar zor geçiyor. Ve eğer o aptal aşk kitapları haklı değilse lanetleneceğim, çünkü bunu hissediyorum. Küçük bir zing. Hudson'ın gözlerine bakıyorum. O da bana dikkatle bakıyordu. Yine hissediyorum.

Birbirimize son kez böyle baktığımızda hissettik. Sadece bu sefer öncekinden biraz daha güçlü.

O anda bir şeyler değişti. Hudson'ın gözlerine baktığımda *bir şeyler* hissediyorum. Bir kıvılcım, belki? Tam emin değilim ama her neyse, hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Boğazımı temizliyorum ve hızla başka tarafa bakıyorum. "Pekâlâ. Peki, başka bir şey var mı?"

Başını bir kez sallar. "Hayır, sen hazırsın. Gidip çocuklara arabayı getirmelerini söyleyeyim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup geri gelmesini bekliyorum. Uzun süre beklememe gerek kalmadı.

"Her şey hazır. Ön tarafta," diyor Hudson, kapıdan içeri girerken. Anahtarlarımı bana uzattı. "Harika çalışıyor bu arada."

"Öyle mi? Gördüğümde inanırım," diyorum, sesimdeki ısırik hissini uzak tutmaya çalışmakta başarılı olamıyorum. Elimde değil. Aynı şeyi söyleyen çok fazla tamirci tarafından yakıldım.

"O zaman test sürüşüne çıkmak ister misin?" Hudson dudaklarında küçük bir gülümsemeyle soruyor.

Test sürüşü mü? Huh, bu alışılmadık.

"Biliyor musun? Ben istiyorum. Hadi gidelim," diyorum ona, ön kapıya doğru ilerlemeye başlamışken. Beni takip ettiğini duymayınca arkama baktım. Tezgâhın arkasına eğilmiş, bir şeye uzanıyordu. "Geliyor musun?"

Hudson elinde üzerinde ayak izleri olan bir kağıtla ayağa kalkıyor. "Arabanızı kirletmemek için bir paspas almak istedim."

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve kirli tulumunu incelediğimi belli ediyorum. "Ne kadar centilmen," diye kestirip atıyorum.

Bariz alaycılığına gülüyor ve hemen önümde kıyafetin fermuarını açarak saniyeler içinde soyunuyor. Yalan söylemeyeceğim, içimden bir ses onun olabildiğince çıplak olmasını umuyordu. Üzerinde sadece bir çift siyah koşu şortu ve turuncu tişört olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. *Hmm... adam en sevdiğim renkte fena görünmüyor.*

Arabama yaklaşırken anahtarlığın kilit açma düğmesine basıyorum. Hudson ses üzerine önümden koşarak sürücü kapısına gidiyor.

Ondan sadece birkaç adım ötede durdum. "Arabayı *benim* kullanmam gerekmiyor mu?"

Bana sırtıyor -ki bunun onun gizli silahı olduğunu hissediyorum- ve benim için kapımı açıyor. "Sadece centilmenlik görevlerimi yerine getiriyorum," diyor gözlerinde küçük bir parıltıyla.

Dudaklarım bana ihanet ediyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor.
"Doğru.

Beyefendi. Unutmuşum," diyerek yanından geçip arabama bindim.

Arabanın önünde koşarken hareket edişine hayran olmamak elde değil. İri bir adam -uzun boylu ve belli ki kaslı- ama o kadar kolay hareket ediyor ki. Hudson kendini küçük arabanın içine atıyor ve hemen koltuğu arkaya iterek bacaklarını uzatıyor. *Hay sikeyim. Bacakları bile seksi.* Daha önce hiç kimsenin bacaklarına dikkat etmemiştim çünkü kıllı erkek bacaklarının seksi bir tarafı yok - Hudson'ınki hariç, belli ki.

Hudson boğazını temizliyor. O zaman hâlâ bacaklarına baktığımı fark ediyorum. Gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyorum. Hâlâ gülümsüyor. *Aptal gülümseme.*

"Test sürüşlerinin nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor. Ampul söner sönmez yanaklarım aydınlanıyor. Gözlerimi yarıklara indirip ona dik dik bakıyorum. "Evet, biliyorum."

"Sadece kontrol ediyorum," diyor hafifçe gülerek.

Hemen hoşlandığınız, anında uyum sağladığınız biriyle tanışmak çok sıra dışı bir olaydır. Peki bu kişinin gördüğünüz en seksi erkek olması? Duyulmamış bir şey.

Ama oluyor. Şu anda Hudson ile oluyor. Benim mizah anlayışımı anlıyor gibi görünüyor. Birçok insana iğneleyici ve bazen kaba geldiğimi biliyorum ama Hudson iğnelemenin ne olduğunu anlıyor gibi görünüyor. Ve bunu *çok* takdir ediyorum. *Bunu da dostum için özellikler listeme ekleyeceğim.*

"Emin misin?" diye dürtüyor.

Kahretsin. Hâlâ burada oturuyorum. Neyse ki bu sefer ona değil de ön camdan dışarı bakıyordum. Anahtarı kontağa soktum ve güzelce ateşledi.

"Şimdiye kadar iyi," diye mırıldandım.

Hudson yanımdan kıkırdıyor. Onu görmezden geliyorum ve sağa dönerek otoparktan çıkıyorum. Hudson tekrar konuşmadan önce ilk dur işaretine varmışım.

"Onu nereye götüreceksin?" diye sorar.

Omuz silktim. "Muhtemelen bir blok ötededir."

"Bu kadar mı? Bir arabayı tamir etme yeteneğimi aşağıladıktan sonra, sadece bloğun etrafında mı dolaşacaksın? Bu bir hayal kırıklığı. Uzun, çok uzun bir yolculuğa çıkacağımızı düşünmüştüm. Bilirsin, bir traversi nasıl değiştireceğimi gerçekten bildiğimden emin olmak için."

Sesindeki alaycılığı duyabiliyorum, bu yüzden planladığım gibi dönmek yerine düz gidiyorum. "Boston'a Maw Maw'ımı ziyarete gitmeyi düşündüm ama yapacak işlerin olduğunu fark ettim. Tabii onunla tanışmak istemiyorsan. Ama bu kıyafet... çok iğrenç. Yağ lekeli parmaklarını benim gibi asla takdir etmez."

"Parmaklarımı takdir ediyorsun, ha?"

Başımı salladım. "Hem de çok. Bu POS'u tekrar çalışır hale getirdiler. Onlara sonsuza dek minnettar kalacağım. Sihirli parmaklar, sana söylüyorum. Sihirli."

Sessiz kahkahası yüzünden koltuğum titremeye başladı. Kısa bir süre baktım. Kendini tutmaya çalışmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu. *Vay be. Pişmiş ıstakoz gibi görüldüğünde bile seksi oluyor.*

"Bu..." diye başladı, hâlâ çok gülüyordu.

O zaman ne söylediğimi ve bunun nasıl kolayca yanlış anlaşılabilirliğini anladım.

"Yemin ederim ki 'öyle dedi' dersen arabayı kenara çekip seni yolun kenarına bırakırım ve bir daha da arkama bakmam," diyorum yarı ciddi bir şekilde. "Nesin sen, on iki yaşında falan mı?"

Hâlâ gülüyor. Aptal, aptal dudaklarım bana yine ihanet ediyor, küçük bir gülümseme oluşuyor. Beni gülümseten onun çocukça tepkisi mi yoksa gülüşü mü bilmiyorum ama her iki durumda da hoşuma gidiyor.

Hudson'ın sesini duyduğumdan beri attığım kahkahalar ve sürekli gülümsemeler gözümden kaçmadı. En son ne zaman biriyle bu kadar iyi anlaştığımı hatırlamıyorum. Belki en iyi arkadaşım Maura ile? Gerçi o on iki yıl önceydi. *Vay be. Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?*

Bu beni gerçekten şaşırttı çünkü Hudson'la her şey çok kolaydı. Akışına mı bıraktık? Evet, akıyoruz. Sanki birbirimizin titreşimlerinden çok çabuk besleniyoruz. Garip ama harika.

Ne kadar tuhaf olursa olsun, hoşuma gidiyor. *Gerçekten* hoşuma gidiyor.

"Ben kesinlikle on iki yaşında *değilim*." *Bunu bilmiyor muyum?* "Etrafta dolaşmak için pek fırsatım olmuyor, bu yüzden fırsat doğduğunda bundan sonuna kadar yararlanmaya çalışıyorum."

"Kulağa adil geliyor, sanırım," diyorum.

"Ve birine yaşını sormanın kabalık olduğunu bilmiyor muydun?"

"Düzelتيyorum. Bir *kadına* yaşını sormak kabalıktır. Bir erkeğe değil."

"Ve kadınlar bu sorudan muaf tutuluyor çünkü?" diye meydan okuyor.

"Çünkü... Şey, çünkü ben öyle dedim. İşte böyle."

Çevremden bana baktığını görebiliyorum. Kara kaşlarını kaldırmış, bana inanmadığını söyleyen bir bakış attığını görmek için bakıyorum.

onu. Onun yüz ifadesini taklit ediyorum ve yolun kenarına yaklaşıyormuş gibi yaparak flaşörlerimi yakıyorum.

"Bununla tartışacak mısın Hudson?"

Başını sertçe sallar. "Hayır, hanımefendi."

Gülüyorum ve şeridin ortasına geri dönüyorum. "Akıllı adam."

Chapter Four

Hudson

Rae çok iğneleyici ve ben buna bayılıyorum. Sanki ağzından çıkan kelimeleri umursamıyor ya da yakalayamıyor gibi. Bu çok sevimli. Çoğu kişi bunu itici bulur ama ben bulmuyorum. Ben bunu... canlandırıcı buluyorum. Küçük bir dinamit lokumu gibi. Küçük ama alıngan.

Onunla ilgili şu ana kadar en sevdiğim şeylerden biri kendine olan güveniydi. Sürekli güven tazelenmesi gereken biri olmadığını hemen anladım. Gerçekte kim olduğuna dair iyi bir tutumu var gibi görünüyor ve bu beni şimdiden çıldırtıyor.

Jacked Up'tan bir mil daha uzaklaşıyoruz ve ben onun sürmeye devam mı edeceğini yoksa bir noktada gerçekten geri mi döneceğini merak etmeye başlıyorum. Kimseye gideceğimi söylemedim, bu yüzden nerede olduğumu merak ettiklerinden eminim.

Telefonumu çıkardım ve Tucker'a hemen bir mesaj attım.

Ben: Test sürüşüne çıktım. Eğer 30 dakika içinde dönmezsem, polisi ara. Tucker: Ofis mobilyalarına talibim!

Şerefsiz.

Arkamı kolladığın için teşekkürler, Tuck. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Tucker: Her zaman.

Başımı sallıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Yola konsantre olmuş gibi görünen Rae'ye bakıyorum.

"Beni gerçekten Maw Maw'ına mı götürüyorsun? Yoksa cesedimi atacak bir orman mı bulmayı planlıyorsun?" Sorum üzerine biraz sıçradı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Çabucak toparlandı.

"Gerçekten mi? Orman muhtemelen daha iyi olurdu. Maw Maw'ım biraz çatlaktır," diye dürüstçe cevap veriyor.

Şimdi meraklandım. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Şu ürkütücü porselen bebekleri toplamaktan bahsediyoruz. Koleksiyon yapmaktan kastım, iki odanın tamamının onlara ayrılmış olması. Bu çok garip."

"Vay be. Woods işte."

Gösterge paneline bakıyor ve yüzünü buruşturuyor, sonra flaşörünü tekrar yakıyor.

Bir benzin istasyonuna giriyor ve pompanın yanına park ediyor.

"Sakıncası var mı?" Rae bana dönerek sordu. "Benzininin ne kadar azaldığını fark etmemiştim ve küçük ışık yandı. Seni geri götürüp sonra da benzininin bitmesi riskini almak istemiyorum. Bu hafta yeterince yürüyüş yaptım."

"Hayır, hiç de değil. Hemen içeri girmemin bir sakıncası var mı? Biraz susadım da." Gerçekten değil, sadece bunu olabildiğince uzatmak istiyorum çünkü onun etrafında olmaktan zevk alıyorum.

"Hayır, ama üç dakikan var yoksa buradan giderim," diye dalga geçiyor. Düşünüyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Binaya doğru yürürken seslendim. "Ben iyiyim!" *Evet, iyisin.*

Vay be. Bu da nereden çıktı şimdi? Öyle hissettirmese bile, bunun profesyonel bir test sürüşü olması gerekiyordu. *Seksi bir hatunu kontrol etmek gibi bir şey değil.* Onu çok kötü süzdüğümünden değil. Biraz fazla baktığım tek şey poposu. Çok güzel. *Gerçekten güzel.* Kendimi utandırmamak için koşarak dükkânın kapısını açmak zorunda kalmış olabilirim çünkü arabaya doğru yürürken kesinlikle kışını kontrol ediyordum.

Lanet olsun. Belki de domuzluk yapıyorum. Rae'nin çekici olduğunu inkar edemem. Aslında, bu çok yavan bir kelime. Rae...muhteşem, seksi, güzel, *mükemmel*. Eğer gerçekten biriyle çıksaydım, bir kadında aradığım her şey onda olurdu. Ama çıkmıyorum ve çıkmayı da düşünmüyorum.

Bunun için geldiğimden bir soda alıyorum ve iki dakikadan kısa bir sürede arabaya geri dönüyorum. Arabaya yaklaştığımda Rae benzin kapağını takıyordu.

"Zamanlama için bu nasıl?" Çatının üzerinden soruyorum.

Bana güzel bir gülümseme veriyor. "Mükemmel."

Evet, öylesin. Gördün mü? Fena değildi. İyi gidiyorsun, dostum.

Bizi Jacked Up'a geri götürürken sessizdik. Garip bir sessizlik değil, hoş bir sessizlik. Hoşuma gitti. İyi hissettiriyor.

Zamanımızın sona erdiğini bildiğim için kaşlarımı çatıyorum ve bu yüzden biraz üzülmekten kendimi alamıyorum. Bu kesinlikle son zamanlarda geçirdiğim en iyi günlerden biriydi. Rae'yle tüm yolculuğumuz çok kolay geçti. Ve bu şu anda hayatımda eksik olan bir şey. Son yedi yıldır hiçbir şey kolay olmadı. Peki bu? Rae ile bu kısa kahkaha dolu araba yolculuğu? İyi hissettiriyor. Gerçekten iyi.

"Ee, Rae...", diye başlıyorum park yerine girdiğinde.

"Ee, Hudson," diye araya girdi.

Kıkırdıyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Seni mi yoksa arabayı mı?"

"Ben arabadan bahsediyordum ama lütfen rahatça cevap verin."

Bir saniye düşünür.

"Sevdim."

Meraklı. "Beğendin mi? Bu hangisine yönelik? Bana mı arabaya mı?" Rae bana bakıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme.

"İkisini de."

Rae bugün dükkana girdiği andan beri gülümsüyor ve gülüyorum. Ama bu gülümseme? Şu anda yüzüme yayılmış olan mı? O farklı. Çünkü o kelime -o dört harfli küçük kelime- kalbimin yıllardır yapmadığı garip bir takla atmasına neden oldu.

Sen ve ben, Rae. İkimiz de.

"Güzel," diyorum, hâlâ lanet bir aptal gibi gülümseyerek. "Sanırım b u r a y a kadarmış.

Test sürüşü için teşekkürler."

"Arabamı tamir ettiğin için teşekkürler Hudson. Sanırım bu sefer gerçekten dayanabilir."

Kaşımı kaldırıyorum. "May?"

Gözlerini deviriyor. "Yumurtalarımı sayacak biri değilim." "Yumurtalarını mı? Tavuklarını kastediyorsun, değil mi?" "Yumurta, tavuk, her neyse. Hepsi aynı şey."

Kıkırdıyorum. "Tamam," diye mırıldanarak arabadan iniyorum. Camı indiriyor, ben de eğilip kapıya yaslanıyorum. "Sanırım görüşürüz o zaman?" Soru gibi geldi ama neden bilmiyorum.

"Sanırım mı?" Başka bir soru. "Hoşça kal, Rae," diyorum ona.

"Hoşça kal Hudson," diye yanıtlıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz, belli ki henüz gitmek istemiyoruz. Donup kaldık, birbirimize baktık ve her birimiz hayatın içinde kaybolmadan önce son anımızı birlikte geçirdik.

Onu bir daha görme şansım olmazsa diye yüzünü ezberlemek için elimden geleni yapıyorum. Küçük, minicik bir parçam arabasında başka bir şey kırılınsın da geri dönmek zorunda kalsın diye umut ediyor. Onu bir daha görmek istemiyorum çünkü *onun* özel biri olduğunu biliyorum. Ve bunun gitmesine izin vermek istemiyorum.

İş ve randevuyu karıştırmak ne kadar uygunsuz ve profesyonelce olmasa

da, ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda numarasını sormak üzereydim. Tucker'ı bulmak için arkama baktım.

"Yo, Bay Anderson'dan bir telefon geldi. Acil olduğunu söylüyor."

Derin bir iç geçirdim ve zamanlaması için ona sessizce lanet okudum. Rae'ye döndüm. Yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Bir kez başımı salladım ve arabasının yanına dokundum. O da bana küçük bir el sallıyor.

Uzaklaşmasını izliyorum ve o yanımdayken üzerimden kalkan tuhaf ağırlığın yavaşça omuzlarıma geri düştüğünü hissediyorum.

"Harika zamanlama, dostum. Ben de tam numarasını soracaktım," diyorum Tucker'a, yanından geçip ön ofise doğru yürürken.

"Üzgünüm dostum ama Anderson hatta. Doğrudan onunla görüşmek istersin diye düşündüm. Ayrıca, bunu onun dosyasından falan alamaz mısın?" Tucker diyor ki.

"Bazen tuhaf olabilirim ama *o kadar da tuhaf değilim.*"

Tezgâhın arkasındaki sandalyesine doğru yürürken "Ben olsam yapardım" diye mırıldanıyor.

"Ben de!" diye sesleniyor bir diğer iş arkadaşı Liam, ofis ile ana dükkânı birbirine bağlayan kapıdan.

Etrafım bir grup ucubeyle çevrili.

Chapter Five

Rae

İki hafta sonra.

Bir barda çalışmak berbattır. Dışarıdan göz alıcı görünebilir, bir sürü bahşış alabilir ve tüm gece boyunca ateşli erkeklere bakabilirsiniz, ama öyle değildir.

Yakın bile değil.

Çoğunlukla sinsî kadınlar ve dürüst olmak gerekirse, çok fazla kış kapma var ve yeterince ateşli erkek yok. Genellikle ürkütücü erkekler söz konusu sinsî kadınlardan iki şeyden birini istiyor: seks veya oral seks.

Her iki şekilde de benden bir şey alamayacaklar.

Bu gece benden annemden bile daha çok nefret eden tek garson olan Clarissa ise bambaşka bir hikâye. Sanki modası geçiyormuş gibi sakso çekiyor. Ciddiyim. Sanırım dün gece iki kişiydi. Önceki gece de üç.

Burada çalıştığım dört küsur yıl boyunca sadece onunla bir sorun yaşadım. Ve bu gerçekten *benim* sorunum değil. Onun benimle büyük bir sorunu var. Neymiş o? Hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok. Benden hoşlanmıyor gibi görünüyor ve yaptığım her şeyin yanlış olduğunu düşünüyor. Ama ben yüzleşmeyi seven biri değilim, o yüzden her şeyi sineye çekiyorum.

Şu anda sevgili Clarissa'mın ters bakışlarına ve sert parmak işaretlerine maruz kalıyorum.

"Ne oluyor, Rae?" Beni arka koridorda köşeye sıkıştırdı, çok uzun parlak pembe tırnağını yüzüme soktu. "Az önce masamı çaldın! Ben de tam onlara doğru yürüyordum. Beni gördün! Onlardan ciddi bahşışler alabilirdim! Bütün hafta gözlerini benden ayırmadılar ve sen masayı aldın!"

Bir kahkahayı bastırıyorum çünkü Clarissa'nın "ciddi bahşışler" derken neyi kastettiğini biliyorum ve bu para *değil*. Takılmaktan bahsediyor. Ancak, görünüşe göre çaldığım masa kuzenim Perry ve arkadaşlarına aitti ve hiçbiri ona gününü göstermezdi.

Clarissa'yı yargılamaya çalışmıyorum, çünkü kendi zamanında ne yaptığı onu ilgilendirir. Ama bunu iş yerinde otoparkta yaptığında, bu beni de ilgilendiriyor. Özellikle de mola verdiğimde ya da gece için ayrıldığımda birkaç kez buna tanık olmak zorunda kaldığımda. Dışarısı karanlık olduğunda kimsenin arabaların içini göremeyeceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Her neyse, hoşuma gitmedi. Clyde's Bar & Grill için yanlış bir hava veriyor. Ve burası böyle bir ünü hak etmiyor. Ne çok gürültülü ne de çok sessiz, sadece mükemmel derecede yumuşak. Barın turuncu-mavi teması burayı aydınlık ve samimi kılıyor - kesinlikle seksi bir atmosfer değil. Yani Clarissa'nın en sevdiği eğlence aktiviteleri için iyi bir yer değil.

"Özür dilerim, Clarissa. Onlara doğru yürüdüğünü bile görmedim." Gerçekten onu görmedim. Çoğunlukla onu görmezden gelmeye çalıştığım için, ama her neyse. "Benim bölgeye gelen bir sonraki ikisini alabilirsin. Söz veriyorum."

Aslında öyle olmuyor ama neyse. Clyde'da masaya ilk gelen alır. Hepimiz genellikle kendi küçük alanımızda kalmaya çalışırız, ama dürüst olmak gerekirse, her masa adil bir oyundur.

Son çalıştığım yerden farklı, orada kendi bölümlerimiz vardı. Ama buranın sahibi her şeyin spontane olmasını, hepimizin tüm katta çalışmasını seviyor. Şimdilik işimizi yapıyor gibi görünüyor. Ve eğlenceli. Gecenin daha hızlı geçmesini sağlıyor.

"Lanet olsun, sıradaki benim." Bana son bir kez ters ters baktı ve yanımdan geçip gitti. Yemin ederim yanımdan geçerken "kaltak" diye mırıldandığını duyabiliyorum.

Önlüğümü bastırıyorum ve koridordan ana bara doğru yürümeden önce zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Yorgunum ve onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Zihnim birkaç gündür gerçekten odaklanamıyor ve kabusum geri döndü, bu yüzden son birkaç haftadır iyi uyuyamıyorum. Tüm bunların üzerine, iki haftadan fazla bir süredir başvurulara geri dönüş alamayınca, buradan asla çıkamayacakmışım gibi hissetmeye başladım. Ve çıkmak istiyorum.

Geçen yıl kendimi kaybolmuş hissetmeye başladım.

Doğru kelime bu mu emin değilim ama şimdilik öyle gibi geliyor. Tam olarak nerede olduğumu bilmeme rağmen, bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Bu bana bile pek mantıklı gelmiyor. Neler olup bittiğinden emin değilim ama bundan hoşlanmıyorum.

Dışarı çıkmak istiyorum. Hayatıma başlamak istiyorum çünkü sanki yaşamıyormuşum gibi geliyor. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

Sadece ne olduğunu anlayamıyorum.

Karamsar düşüncelerimden sıyrılıp barın etrafına bakıyor, müşterileri ve masalarımın durumunu inceliyorum.

"Hey, Rae!" Benny, barmen ve gayri resmi fedai, sesleniyor.

Benny kocaman. O kadar büyük ki kasları olduğundan eminim. İlk başta biraz korkutucu görünüyor, ama yüzündeki o kör edici beyaz gülümsemeye ulaştığınızda, onun büyük bir oyuncak ayıdan başka bir şey olmadığını görebilirsiniz. Neredeyse beş yıldır Clyde'da çalıştığım ve gerçekten yakınlaştığımız için bilirim. Çok yumuşak başlı ve çok tatlı biri; tanıdığım en şefkatli ve verici insanlardan biri. Neredeyse babam kadar yaşlı ve eşcinsel olmasaydı mükemmel bir erkek arkadaş olurdu.

Ona hızlı bir beşlik çıkıyorum ve kuzenimin masası için içki siparişi veriyorum. Çocuklar hâlâ hangi sürahi birayı alacakları konusunda kavga ettikleri için kolay bir sipariş, sadece bir kola.

"Kızım nasılmış bakalım? Kötü görünüyorsun, tatlım." Yüzünde doğal olmayan bir kaş çatma belirir. "İyi uyuyor musun?"

Tabii ki bunu soracaktı. "Pek sayılmaz. Geri döndü," diye hayıflanıyorum, kabusuma atıfta bulunarak.

"Her zamanki gibi mi?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Her zaman içinde."

"Lanet olsun, kızım. O kafandan çıkman lazım. Bu şekilde gelip gitmeye devam edemez. Bu turu neyin tetiklediğini merak ediyorum." Beni çok iyi tanıyor çünkü haklı. Bir şey onları tetikledi. Genellikle aylarca uzak dururlar, sonra bir şey olur ve tekrar başlamalarına neden olur.

Ne olduğundan emin değilim. Neredeyse sekiz ay oldu. Gerçekten bir rekor, çünkü hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamışlardı.

"Biliyorum. Üç saatlik uykuyla yoluma devam edemem." "Pes ediyorum" der gibi omuzlarımı silkiyorum ve Benny'nin içkimi uzatırken bana sempatik bir gülümseme atmasına neden oluyorum.

İçecekleri kuzenime götürmek için dönüyorum, birkaç adım atıyorum ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için masalarımın her birini kontrol ederek etrafa bakıyorum.

Vay anasını!

1. Görünüşe göre kullanılmayan bazı süper kahraman güçlerim var çünkü bu kolayı havada yakalamak için Örümcek benzeri ciddi refleksler gösterdim. Bakmadan.

2. O yıkıcı mükemmel yeşil gözler? O delicesine seksi tamirciye ait olanlar mı? Evet. Onları bana bakarken yakaladım.

Hudson burada.

Birden nefes alamaz oldum. Göğsüm çok ağırlaştı. Donup kaldım. Ve sonra değilim, çünkü yana doğru tökezliyorum.

"Kahretsin, Rae! Özür dilerim!" En iyi arkadaşım Maura bana doğru koştu. Hudson'ın önünde. Beni sabitlemek için kolumu tuttu. "Ne oluyor be kadın? Yerin tam ortasında durmuştun."

Şimdi bana endişe ve hafif bir kızgınlık karışımıyla bakıyor. Sanırım endişesi kazandı çünkü sonra benim baktığım yöne doğru baktı.

"Kim o? Neden sana bakıyor? Onu tanıyor musun?" Hudson ve benim aramda gidip gelerek sorular sormaya başladı. Onu Hudson'ın görüş alanından çıkarıp kenara çektim.

"Birkaç hafta önce arabam bozulduğunda sana şu seksi tamirciden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Henry mi?"

"*Hudson*," diye düzeltiyorum. "Şey, o burada." Tekrar bakmak için adım attı. Onu geri çektim. "Kes şunu! Onun hakkında konuştuğumuzu anlayacak. Burada olduğuna inanamıyorum. *Vay anasını*. Burada olduğuna inanamıyorum. Onları iki hafta önce davet etmiştim. İki hafta. Hafta. Burada ne işi var Maura?"

Çoğu kişi buna "çıldırma" der, ama benim için biraz normal, bu yüzden Maura gözünü bile kırpmıyor.

"Görünüşe göre içki siparişi vermek için bekliyor. Muhtemelen yemek siparişi veriyor. Ateşli arkadaşlarıyla birlikte. Neden bana seksi arkadaşları olduğunu söylemedin?"

Buna odaklanırdı. Yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim ki Hudson'ın arkadaşları, ne kadar çekici olurlarsa olsunlar, onunla boy ölçüşemezler çünkü o kesinlikle çok güzel. Bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyor, mürekkep siyahı saçları ve yüksek, yapılı vücuduyla kesinlikle seksi. Gözleri onu ön plana çıkarıyor. Şu konuşan gözler. Konu ona geldiğinde beni her seferinde kendine çekecek olan şey bu. Şimdiden söyleyebilirim.

"Bilmiyordum. Şey...biraz biliyordum. Arkadaşı Tucker oldukça seksi idi. Önemli olan şeye dönelim... HUDSON BURADA!"

İşte o zaman mini bir panik atak geçirmeye başlıyorum çünkü şu anda kesinlikle nefes alamıyorum.

Neden bu kadar heyecanlandığımdan bile emin değilim. Bu adamla iki hafta önce tanıştım. Tam iki hafta. Gerçekten mi? İki hafta boyunca ondan başka bir şey düşünmedim. O dükkanda ya da test sürüşümüzde ne oldu bilmiyorum ama aramızda *bir şeyler* geçti. Güzel bir şey. Numarasını isteyecek cesareti bulursam hoşlanacağımı bildiğim bir şey. Arkadaşı Tucker sözümüzü kesmeden önce neredeyse soracaktım.

Şimdi burada. Benim iş yerimde. Benim "bölümümde" oturuyor, benim dünyama aitmiş gibi görünüyor.

Sanırım ben de isterim.

"Kendine gel, Rae!" Maura omuzlarımı sertçe sarsıyor. "Sadece şu giydiğin koca götlü nine külotunu giyip dışarı çıkman ve ona ne içmek istediğini sorman gerekiyor. Hafif olsun. Önce seni tekrar görmekle ilgili bir şey söylemesini bekle. Tanrım, kendimi yeniden liseye dönmüş gibi hissediyorum." Ve bu sözlerle birlikte, beni koridorda elinde hala o lanet kola ile bırakıp gitti.

Chapter Six

Hudson

Son iki haftadır durmaksızın düşündüğüm kız, gözlerimi üzerinde delikler açarken yakalayınca barın ortasında donup kaldı.

İyi mi? Kötü mü? Garip mi? Çok mu erken?

Cevap ne olursa olsun, umurumda değil. O hala güzel. Hâlâ garip bir çekiciliği var. Onu tanımasam da hala tanıyormuşum gibi hissediyorum ve o bana hala keşke tanışaydım dedirtiyor.

Onu tanımak gibi, onu tanımak.

İçimden bir ses diğer garson ona çarpmasaydı hala orada dikilmiş bana bakıyor olacağını söylüyor.

Bunu sevdim. *Gerçekten* hoşuma gitti.

Sanırım koridorda benim hakkımda konuşuyorlardı, çünkü diğer sarışın garsonun köşeden bana baktığını gördüm.

Sayı!

"Dostum, Hudson, burada ne halt ediyoruz?" Bu Tanner. Cehennem gibi iğrenç biri.

Bu adamı hiç sevmedim. Bana ters geliyor. Pislik havası veriyor. Tucker gibi herkesin gizliden gizliye olmak istediği eğlenceli bir pislik değil ama... adi bir pislik mi? Evet, bu ona uyuyor. Gerçekte böyle biri olduğunu sanmıyorum ama öyle görünmüyorsa ne olayım. Her zaman.

Onu burada tutan şey ne? Başlangıç olarak, o Tucker'ın ağabeyi, yani mecburuz. Ayrıca, o bir asker ve ne kadar hıyar olursa olsun, kışınızı özgür tuttukları için askerleri terk edemezsiniz.

"Kanat gecesi, adamım!" Kışımı kurtarmayı Tucker'a bırakın. Bana bir bakış fırlattı, neredeyse yere düşecek olan garson kıza olan ilgimi Tanner'a belli etmememi söylüyordu.

Tucker nereden biliyor? Çok kolay. O benim en iyi arkadaşım ve beni bazen benden bile daha iyi okuyabiliyor. Bir şeyler olduğunu ve son iki haftadır kendimi kaybettiğimi biliyor çünkü tek düşünebildiğim

Şu anda Joey'den başkasını düşünmemem gerekirken Rae'yi düşünüyorum.

Tuck'ın beni bu kadar iyi tanıması neredeyse korkutucu. On beş yaşımızdan beri en iyi arkadaşız. Mahalledeki en eski, en köhne eve taşındı ve bazı çocuklar bunun için ona bok atmaya başladı. Bu çok uzun sürmedi. Onu kanatlarımın altına aldım ve sonunda o çocukların kışlarını tekmelemeye başladı. O küçük serserilerin kendilerinin yarısı kadar olan bir çocuktan kaçışlarını izlemek çok komikti, çünkü bunu kesinlikle hak etmişlerdi.

O zamandan beri yanımdan ayrılmadı, başıma gelen her türlü belada benimle birlikte oldu. Çok erken bir yaşta baba olduğumu düşünürsek, bu oldukça derin bir sorun.

Karanlık koridordan çıkışını izlemek için tam zamanında Rae'yi son gördüğüm yere bakıyorum. Sodayı yaklaşık beş masa öteye bırakmak için masamızdan dikkatlice uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor.

Orada oturan insanları tanıyor olmalı, çünkü adamlardan biriyle oldukça samimi görünüyor. Adamın omzuna dokunduğunda kahkaha krizine giriyor ve yemin ederim kalbim duruyor.

Başka bir adama bariz bir aşinalıkla dokunduğu için mi yoksa gülüşünden mi emin değilim.

Nefes kesici. Daha önce bir kahkahanın nefes kesici olduğunu hiç bilmiyordum ama Rae'ninki kesinlikle öyle.

Vay anasını.

Bu kızı tanımadığım halde ona bu kadar kapılmış olmam beni çok korkutuyor. Daha önce hiç - ama hiç - başka bir insana bu kadar bağlanmamıştım. Bu büyüleyici. Ve korkutucu çünkü hala onu tanıyamıyorum. En azından gerçekten istediğim gibi değil, çünkü çoğu kız bekar bir babayla çıkmak istemez.

Daha kafamı toparlayıp tekrar nefes almaya başlayamadan önümde dikiliyor. Tucker yanıma bir dirsek attı. Bulanıklığımdan kurtulup nefes veriyorum.

"Hey, bu gece size ne getirebilirim çocuklar?"

Görünüşe göre hepimiz konuşamıyoruz. Sonra konuşuyoruz.

Hepimiz birden. "Dr. Pepper."

"Kola."

"Sam Adams."

"Su."

Hızlıca göz kırpmıyor ve sonra bize tekrarlıyor. Hepimiz aptal gibi başımızı sallıyoruz. "Harika! İşkileri hemen getiriyorum."

Sonra da gitti. "Buraya ilk geldiğimizde baktığın hatun değil mi bu Hudson?" Siktiğimin Tanner'ı. Anlaşılan fark etmiş. Harika.

"Onu kontrol etmiyordum. Sadece tanıdık geliyordu. Sanırım birkaç hafta önce onun için bir iş yapmıştık." Benimle aynı fikirde olmasını umarak Tucker'a bakıyorum. Başını hafifçe eğerek anladığını belli etti.

Sonra diğer en iyi arkadaşım Gaige'e bakıp ona da haber veriyorum. Omuzlarını silkiyor ve oynamakta olduğu peçeteyi karıştırmaya devam ediyor.

Gaige çok sessizdir. Utangaç gibi görünür ama öyle değildir. Sadece kelimelerini dikkatli seçiyor ve ben buna tamamen saygı duyuyorum. Kelimeler önemlidir ve onları boşa harcamayı sevmez. Kendimi bildim bileli böyledir. Aramızdaki en güzel pislik o, ama Tucker gibi cazibesini kullanmıyor ya da Tanner gibi bunu yapmaya çalışmıyor. Bu onun tarzı değil. Onunla 17 yaşında tanıştığımda, huysuz ve antisosyal olduğunu düşünmüştüm. Onu daha iyi tanıdıktan sonra fark ettim ki o sadece... düşünceli. Ve çok iyi bir arkadaş.

"Yaptık. Travesti, değil mi?" Teşekkürler,

Tucker. "Evet!" Gaige söze girdi.

Bu adamlar hayat kurtarıcı.

Tanner bir kez bu tür şeylerin rüzgarını yakaladı mı -birinin başkasından hoşlanması- asla durmaz. Hem de hiç. Yani yıllar geçse de asla durmaz.

"Oh, harika." Ve satın aldı.

İşte o zaman ona bir şey söylemem gerektiğini fark ediyorum çünkü eğer söylemezsem, o söyleyecek ve bu felaketten başka bir şeyle sonuçlanmayacak.

Chapter Seven

Rae

Clarissa'nın onların masasına önce oturmadığı için şanssız mıyım yoksa şanslı mıyım emin değilim. Şanslı diyeceğim, çünkü en azından onu daha sonra onlardan biriyle otoparkta bulma olasılığım çok daha düşük. Bu bana biraz daha rahat nefes aldırıyor.

Benny barın arkasından bana bakarken tepsiye içkilerini dolduruyorum. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyor. Muhtemelen ellerim çok kötü titrediği içindir. Elimde değil. Sadece onun *yanında olduğum için bile* kalbim küt küt atıyor. Bütün gece onlara nasıl hizmet edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Nefes al, Rae. Sadece nefes al. İşe yaramaya başlayana kadar bunu defalarca tekrarlıyorum.

Masalarına geri döndüğümde, içkileri dağıtırken ellerim çoğunlukla sabitti.

"Sipariş vermeye hazır mıydınız yoksa birkaç dakikaya mı ihtiyacınız vardı? Bu akşam harika bir kanat spesiyalimiz var. Geleneksel kanat on sent, kemiksiz kanat ise yirmi sent, hepsini yiyebilirsiniz." Konuşmama biraz moral katmak ve sesimi hâlâ hissettiğim titremeden arındırmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu sefer Hudson konuşur. "20 tane kemiksiz sıcak kanat alacağım. Lütfen."

Sekiz kelime. İki hafta boyunca neredeyse hiç durmadan bu delicesine çekici adamı düşündükten sonra, elimde kalan tek şey sekiz kelime (çünkü Dr. Pepper isteğini saymıyorum).

Fantezi bitti.

"Ayrıca, garip gelebilir ama tanıdık geliyorsunuz. Birkaç hafta önce arabanızı benim dükkânımda mı tamir ettirmiştiniz?"

Fantezi geri döndü. Sayılır.

Sadece aptalı mı oynuyor yoksa gerçekten o kadar unutulabilir miyim emin değilim. Eğer beni gerçekten hatırlamıyorsa, daha sonra ağlamak zorunda kalabilirim çünkü aramızdaki... bağlantıyı hayal ettiğimi sanmıyorum. Hayal etmediğime neredeyse eminim. Ve tüm bu bakışları da neydi? Tabii beni gerçekten hatırlamıyor ve yerimi bulmaya çalışmıyorsa.

Saçmalık. Sakin ol.

Kendi tavsiyeme uymaya karar verdim. Ya da en azından kendi tavsiyeme uyduğumu düşünüyorum. "Ben yaptım. Jacked Up, değil mi? Sen Hudson'sın." Yanındaki adama bakıyorum. "Sen de Tucker'sın. Mad Maxwell'in o seviyesini geçtin mi hiç?"

Tucker sırtıyor. "Yaptım. Araban nasıl? 01 model kırmızı Toyota'ydı, değil mi? Bayan.

Kamden?"

Görünüşe göre yanlış Jacked Up çalışanına odaklanıyormuşum. Tucker hatıralarıyla çok daha seksi oldu. Sarı saçları, dövmeleri ve altın rengi gözleriyle ilk bakışta kötü görüldüğünden değil. Bu bazıları için tehlikeli bir kombinasyon ama benim için değil, çünkü o beni açıkça hatırlasa da ben Hudson'la ilgileniyorum. Ya da en azından kafam öyle çünkü son birkaç haftadır tek hatırladığım o. Tucker değil.

"Haklısın. Ve bu sadece Rae."

"Doğru. Bunların hepsini biliyordum," diye pufladı Hudson, Tucker'a öldürücü bir bakışla bakarak.

Görünüşe göre beni hatırlıyor. Sanırım soğukkanlılığını korumaya çalışan tek kişi ben değilmişim.

"Bu iki dangalakla anılarını tazelemekten sıkıldıysan ve gerçek bir erkekle tanışmak istiyorsan, sana seve seve yardımcı olabilirim." Bu tanımadığım iki adamdan biriydi. "Ben Tanner, Tucker'ın büyük ve seksi kardeşi." Kaşlarını bana doğru sallıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yüzündeki kocaman sırıtışa bakılırsa, bir gülümseme geçti. Harika. Adam muhtemelen ilgilendiğimi düşünüyor ama ben hiç de öyle değilim. Kısa kesilmiş saçları ve iri yapısıyla kesinlikle benden çok Maura'nın tipi. Onu hızlıca kontrol ediyorum çünkü onun hakkında sorular soracağını biliyorum. Boynunda bir zincir görüyorum. Köpek künyesi olabilir mi? Muhtemelen. Asker gibi görünüyor.

"Merhaba," diye basitçe cevap verdim. "Bu akşamki Pazartesi kanadı spesiyalizmizden yararlanmak ister misiniz?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. İçimde ukalaca bir yorum yapacağına dair bir his var.

Kıkırdıyor. "Tatlım, bu gece faydalanmak istediğim çok şey var. Ucuz kanat, ucuz bira ve günah kadar seksi garson kızlar. Tanıdığın var mı?"

Bu boku aradım.

"Eminim buralarda bir yerlerde birkaç tane vardır."

"Eminim vardır." Bana onlardan biriymişim gibi bakıyor. Evet, hayır.

Kocaman bir hayır.

Ağzından çıkan diğer her şeyi görmezden geliyorum, çünkü bu adamı

sinir bozucu bulmaya başlıyorum, diğ er adama, aşırı sessiz olana dön üyorum.

"Sipariş vermeye hazır mıydınız?"

"Evet, yirmi tane kalın geleneksel kanat alabilir miyim lütfen?" "Elbette. Tucker, hazır mısın?"

"Evet, Hudson'la aynı şeyi alacağım, lütfen."

"Otuz tane süper sıcak geleneksel kanat yapacağım." Tanner içeri giriyor, şöyle bir göz gezdiriyor ve görünüşe göre gördüklerinden hoşlanıyor çünkü bana ürpertici bir gülümseme daha veriyor.

Başımı salladım. "Pekâlâ çocuklar, birazdan yemeğinizle birlikte döneceğim. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa beni işaret edin." Tam emin değilim ama sanırım ben uzaklaşırken Tanner'ın bana her zaman ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söylediğini duyuyorum. Pislik.

Arka kapıdan girer girmez Maura'nın sözlü saldırısına uğradım.

"Vay anasını! Dışarıdaki çok seksi! Kim o? Bekar mı?"

Onu alabilir miyim? Henry ile nasıl gitti?"

Artık sadece ismi konusunda şımarıklık yaptığını biliyorum. "İyiymi, sanırım. Beni tanıımıyormuş gibi davrandı ama sonra Tucker, senin ağzının suyunu akıttığın adamın yanındaki, benimle ilgili her türlü bilgiyi anlattı ve Hudson bunları biliyor olmasından hoşlanmamış gibi görünüyordu."

"Görünüşe göre soğukkanlı davranmaya çalışıyordu, ki bu senin de yapman gereken bir şeydi. Tüm bu süre boyunca seni izledim ve buradan terlediğini ve titrediğini görebiliyordum. Sanırım o kadar da kötü bir başlangıç değildi. Peki ya ateşli adam?" Sorusunun sonunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Adı Tanner, Tucker'ın ağabeyi ve asker olduğundan oldukça eminim."

Ellerini birbirine vuruyor ve daha da zıplıyor. "Ohhh. Askerleri severim!"

Bu kadar heyecanlanmasını komik buluyorum. Çünkü Maura geçen yıl kabuğundan çıkmaya başladı ve şimdi erkek delisi ve bu oldukça eğlenceli.

"Yumurtalıklarını sakınleştir, kadın. Bir oyuncuya benziyor, belki de bu yatırım yapmak için iyi bir adam değildir? Ayrıca, dediğim gibi, muhtemelen bir asker ve askerler çok sık ayrılır, bu yüzden uzun süre ortalıkta olmama ihtimali yüksek."

"Mükemmel. Zaten ciddi bir şey aramıyorum. Aaron denen o pislik bana kazık attı ve ben hâlâ bunu atlatmaya çalışıyorum. Bu arada biraz eğlenebiliriz. Tamam mı?"

Kabul etmekte isteksizim ama yine de kendimi bunu yaparken buluyorum. "Tamam." Sonra da gitti.

En iyi arkadaşımı ne kadar sevsem de, o çok yorucu. Toplum içinde her zaman sessiz, arkadaşlarımın ve ailemin yanında ise gürültücü olmuştur. En azından geçen yıla kadar. Bir şey kışının altında bir kıvılcım yaktı çünkü o zamandan beri durmadan hareket halinde. Aslında birileriyle çıkıyor - geçen yıla kadar böyle bir şey de yapmamıştı - yani küçük bir kaçamak yapmak istiyorsa, ne mutlu ona.

Şimdi kendime bir erkek bulabilirsem, hazırım. Sonsuza dek bekar kaldım. Tamam, sadece altı ay oldu ama sanırım hazırım. Çok ciddi bir şey için değil ama düzenli bir şey iyi olurdu. Hudson bunun için uygun bir adam olabilir. En azından öyle olmasını umuyorum çünkü onu tanımayı gerçekten çok isterim. Eğer onu doğru anlıyorsam -ki umarım öyledir- o da benimle aynı fikirde.

Kendimi aşmak istemiyorum, bu yüzden tavuklarımı ya da ördeklerimi ya da insanların saydığı her ne haltsa onu saymayacağım.

Öte yandan Maura bunu yaparken gayet iyi görünüyor. Şu anda Tanner'la sohbet ediyor ve masadaki diğer erkeklere hiç dikkat etmiyor. Gülmek zorundayım çünkü Tucker sürekli kardeşine bakıp gözlerini deviriyor. Neler olduğundan emin değilim ama Maura'nın erkek seçimini pek beğenmişe benzemiyor.

Barın etrafında süzülüyor, içecekleri dolduruyor ve yiyecekleri dağıtıyordum ki gözlerini tekrar üzerimde hissettim. O olduğunu nasıl anladığımdan emin değilim ama anlıyorum. Sadece farklı hissediyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bakışları beni canlı hissettiriyor. Barın arkasından etrafımı gelişigüzel tarıyorum ve onun yoğun yeşil gözlerinde sadece birkaç saniye duruyorum. Ve lanet olsun ki çok yoğunlar. Daha önce hiç kimsenin bakışlarını gerçekten *hissedememiştim* ama onunkileri her yerde hissediyorum. Varlığımın her bir zerresi Hudson'ın bakışlarını hissediyor. Varlığımın her bir zerresi onu seviyor, onu istiyor, onu arzuluyor.

Sakin ol, Rae. Adamı gerçekten tanıyorsun; sadece tanıdığını sanıyorsun.

Kendimi toparlamaya çalışmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Tekrar açtığımda tam karşımda duruyor ve hafifçe sıçramama neden oluyor.

"Merhaba," diyor kaşlarını çatarak. Ayaklarının üzerinde kayar. İki saniye geçti. "Um." Dört saniye geçti. "Şey, uh..." İki saniye daha. Görünüşe göre gergin. "Um...banyo?"

Ciddi mi bu? Kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce başparmağımı banyoya

doğru uzatıyorum ve onun neredeyse kaçışını izliyorum.

Ben de tuhaf olduğumu düşünürdüm.

Chapter Eight

Hudson

Allah kahretsin! Banyo mu? Gerçekten mi? Tüm yapabildiğin bu mu Hudson? Sen lanet bir aletsin.

Bunu yaptığıma inanamıyorum! Tam bir aptalım. Tam bir cümle bile kuramıyorum. Şimdi onunla nasıl yüzleşeceğim? Eminim benim tam bir aptal olduğumu düşünüyordur. Harika.

Banyoda durup aynaya bakıyorum ve kendimi bir nebze olsun kontrol altına almaya çalışıyorum. Yansımama sertçe bakıyor, onun görüntüsünü, gülüşünü ve varlığını kafamdan atmaya çalışıyorum. Çünkü orada olmamalıydı. Olamaz da. Önce ilgilenmem ve düşünmem gereken Joey var. Eğer kendime onun kafamın içinde olamayacağını ve Joey'e karşı yükümlülüklerimin her şeyden önce geldiğini söylemeye devam edersem, belki o zaman buna inanabilirim.

Muhtemelen gözlerime bakmayı seviyordur. Kibirli olmak gibi olmasın ama bu bana küçüklüğümden beri söylenen bir şey - gözlerimin harika olduğu. Bu her zaman herkesin en sevdiği özelliğim olmuştur. Son birkaç yıldır başımı çok belaya sokup çıkardılar.

Bu doğru, Hudson. Önemli şeyler dışında her şeye odaklan. Salak herif. Odaklan. Sende bu var. Sadece bir kız. Evet, seksi bir kız, ama sadece bir kız.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve oraya geri dönüyorum. "İyi misin?" Duydum.

Sese doğru döndüm. Rae barın sonunda banyoya en yakın yerde duruyordu. *Beni mi bekliyordu?*

"Hayatta kalacağım."

"Emin misin? Biraz... dilin tutulmuş gibiydi." Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. Dudakları hafifçe seğiriyor, söyleyeceği saçmalıkları tamamen ele veriyor. "Ama yine de zaman zaman erkekleri dilleri bağlı bıraktığım bilinir. Bu bir hediye," diye dalga geçiyor.

"Vay canına. Birileri tamamen kendini beğenmiş." "Ya da sadece dürüst."

Gülüyorum. "Yeterince adil."

Orada birkaç saniye sessizce duruyoruz.

Tuvalate giderken biri yanımdan geçerken ona bir adım daha yaklaşıyorum. Muhtemelen olmam gerekenden daha yakınım ama o geri adım atmıyor, ben de atmıyorum.

"İyi bir gece geçiriyor musun, Rae?"

"Biliyor musun, çok sıcak başlamadı. Benden nefret eden bir iş arkadaşım var ve onun masasını aldığım için çok kızgındı. Ama görünüşe göre şansım döndü. O surat asarken ya da zavallı, masum bir müşteriye asılırken ben buradaki en iyi masayı kaptım." Bunu söylerken gözleri parlıyor.

"Şimdi mi?" Ben sordum. "Hangi masa olabilir?"

Bana yaklaşıyor ve yanına eğilmemi işaret ediyor. Yakınıma eğiliyor, göğüsleri koluma sürtünüyor. İnanılmaz kokuyor. Çok temiz ve taze. Neredeyse yağmur gibi. Ama güzel kokan türden, güneş çıktığında yağan yağmur gibi.

Kulağıma fısıldarken sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Şu masayı görüyor musun?"

"Çok fazla masa var, Rae. Biraz daha açık konuşmalısın," diyorum başımı hayır anlamında sallayarak.

Görüş alanımı şu anda işaret ettiği parmağıyla aynı hizaya getiriyorum ve kalabalığı yavaşça tararken onu takip ediyorum. Çok yavaşça. Sanki bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyor gibi. Onu suçlayamam. Onun yanında bu kadar yakın ve kişisel olmak *çok* iyi hissettiriyor. Biraz daha yaklaşıyorum ve nefes alışındaki aksamayı yakalıyorum. Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum.

"İşte. Bu bir kızın isteyebileceği en iyi masa." "*Bu* gece en sevdiğin masa *bu*, ha?"

Başını salladığını hissediyorum. "Evet. Ben şanslı bir kıyım."

Muhtemelen altmışlı yaşlarında olan birkaç adamla dolu bir masayı işaret ediyor.

"Peki neden bu senin favorin?" İtiyorum.

"Çünkü..." diye başladı, bir cevap arıyordu çünkü o masayı tamamen rastgele seçmişti. *Eminim onun bile değildir.* "Bahşişler! Çünkü bahşişler."

Şu anda kendisiyle gurur duyuyor gibi.

"En sevdiğim masayı bilmek ister misin?" Şansımı deneyip biraz daha arkasına geçerek soruyorum. "Gerçekten özeldir."

Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Şu masayı görüyor musun?"

Hafifçe güldüğünü hissediyorum. "Biraz daha açık olmalısın."

Çok şirin, Rae.

Aşağı uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Kollarımızı hafifçe yukarı kaldırıyorum ve işaret parmağını uzatıyorum. Kollarımızı hareket ettirip, doğrudan masamı gösterecek şekilde hizalıyorum.

"İşte," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. Kalbi çok hızlı atıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Ben de hissediyorum, Rae.* Ona bu kadar yakın olmak bana açıklamaya bile başlayamayacağım şeyler yapıyor. Saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşmaya başladı ve ağzım neredeyse tamamen kurudu. "Bu bir erkeğin isteyebileceği en iyi masa."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" diye soruyor, sesi kararsız ve kalın. Dudaklarımı yalıyorum ve boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. *Lanet olsun. Belki de ona bu kadar yaklaşmak o kadar da iyi bir fikir değildi.*

"Çünkü..." diye takılıyorum. "Bu gece orada oturan, buradaki en yakışıklı adama sahip olacak kadar şanslı. Ona hizmet etme fırsatını kim yakaladıysa çok şanslı."

Gülüyor ve benden uzaklaşıyor, bara dönüp içecek tepsisini alıyor. "Haklısın. O şanslı bir kız. Tucker oldukça seksi."

Şu lanet ağız.

"Çok sevimli, Rae. Çok sevimli."

İçeceklerini bırakmak için aceleyle uzaklaşmadan önce bana son bir kez sırtıyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, tüm bu süre boyunca yüzümde bir sırıtış belirliyor.

Yanımda bir boğaz temizleme sesi duyuyorum. Baktığımda barın arkasından bana hançer fırlatan kocaman kıçlı siyah bir adam görüyorum. Bok gibi korkunç görünüyordu. Önce Rae'ye sonra bana bakıyor, yüzündeki ifade hâlâ ölümcül. *Bu nota göre, ben yokum.*

"Hey, düştün mü yoksa?" Masaya döndüğümde Tanner soruyor.

Onu görmezden geliyorum. "Bu hafta sonu kart oyunu, pizza ve bira içmeye gelmek ister misiniz?"

"Joey bu hafta sonu buralarda olmayacak mı?" Tucker soruyor. "Hayır. Charlie'lerde yatıya kalacak."

"Vay be. Joey çok eğlenceli, dostum." Sadece gülüyorum ve başımı sallıyorum çünkü o haklı. Joey eğlenceli biri. Muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi çocuk. Sürekli etrafta koşturup çılgınca şeyler yapıyor ve söylüyor. Hepsine çok gülüyorum.

"Sanırım ben de varım o zaman," diye kabul ediyor Tucker.

"Evet, orada olacağım. Değişiklik olsun diye bu hafta sonu bir işim yok, bu yüzden biraz rahatlamak güzel olacak," dedi Gaige.

"Bekle. Hangi gün? Sen banyodayken çifte randevuyu kabul etmiştim." Tucker'a uyuşturucu almış gibi baktım. "Ne? Tanner diğer seksi garsonu tek bir şartla onunla çıkmaya ikna etti: çifte randevu."

"Kiminle?" Rae olup olmadığını merak ederek soruyorum. Barın etrafına bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Sadece bana baktı ve ben gidiyorum dedi. Sadece benim için 'gerçekten tatlı' birini bulacağını söyleyerek uzaklaştı." Sanırım bunun üzerine biraz titrediğini gördüm.

Güldüm. "Korktun mu?"

"Belki biraz."

Gaige bunun üzerine kıkırdadı.

"Diğer garsonun adı ne?"

"Maura, ve o yenilebilir, adamım!" Tanner neredeyse bağırıyor. Böyle kabalaşmasından nefret ediyorum. Bir kadınla bu şekilde samimi bir şekilde konuşmak başka bir şey, ama bunu arkadaşlarına haykırmak başka bir şey.

"Her neyse, Cumartesi'yi düşünüyordum. Yoksa siz ahmaklar için 'randevu gecesi' miydi?"

"Cumartesi iyi. Cuma gecesi dışarı çıkacağız," diyor Tucker.

Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Tucker görücü usulü randevuları sevmez. Ya da hiç çıkmaz. Kesinlikle bekâr hayatından hoşlanıyor. Sürtük erkek tarzında değil, Tanner tarzında da değil; sadece yalnız olmayı tercih ediyor. Demek istediğim, adamın kaşıntıları var ve onları kaşıtıyor, ama bunun hakkında gerçekten konuşmuyor ya da reklamını yapmıyor. Bunun için ona tamamen saygı duyuyorum.

"Seni görüyorum dostum," diyorum ona. "Ben de seni görüyorum," diye karşılık veriyor.

İkimiz de birbirimize gözlerimizi kısarak bakıyoruz ve sonra sıırıtmaya başlıyoruz. Bu yıllardır söylediğimiz ve yaptığımız bir şey. Ne zaman ve nasıl başladığı hakkında bir fikrimiz yok ama birbirimizin ne düşündüğünü bildiğimizi söyleme şeklimiz bu.

"Ah! Siz kızlar biraz vakit mi geçirdiniz?" Siktiğimin Tanner'ı.

Tucker kardeşine, "Kankalığımızı kıskandığın için hıyarlık etme Tanner," diyor.

"Her neyse," diye mırıldandı Tanner. Aslında derinlerde *bir yerde* Kıskanç. O ve Tucker'ın harika bir ilişkisi var, ama Tucker ve ben sadece

bir şekilde tıklamak için.

Tartışmaya devam ediyorlar ama Rae'yi tekrar gördüğüm için onları duymazdan geliyorum.

Şu anda, buranın üniformalarını kim bulduysa onu öpmek istiyorum.

Basit ama seksi - ya da en azından Rae'ninki öyle. Kısa bacaklarını bir şekilde bir mil uzunluğunda gösteren bir çift siyah şort ve kıvrımlarına kesinlikle doğru şekilde yapışan dar bir yanık-turuncu v yakadan başka bir şey değil. Çoğu yerde o çirkin, kaygan olmayan ayakkabıları giymek zorunda olduğunuzu biliyorum ama burada buna gerek yok gibi görünüyor çünkü Rae bir çift mavi Chucks giyiyor. Onu daha önce her gördüğümde saçları açıktı. Bu sefer öyle değil. Şimdi at kuyruğu şeklinde ve ona çok yakışmış. Tüm görünümü o kadar sade ve abartısız ki mümkün olan en iyi şekilde göze çarpıyor. Etrafta dolaşan makyajlı ve acayip uzun parlak tırnaklı diğer kızlara hiç benzemiyor.

Rae sade biri. Ama iyi bir sade.

Yine erkeklerle dolu bir masada durdu. Onlarla gülüşmesini izliyorum. Onu daha net duyabilmek için orada oturmadığım için biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim.

Son iki haftadır onun gülüşünü çok düşündüm. Garip bir şekilde onu özledim. Küçük yolculuğumuz sırasında onunla birlikte gülebilmek ve eğlenebilmek çok iyi hissettirdi. Genelde Joey doğduğundan beri hayatımda olan insanlarla çevriliyim ve bu biraz... yavanlaştı. Tucker ve Gaige ile eğlenmediğimden ya da Joey'nin beni her zaman mutlu etmediğinden değil. Ama ne kadar kısa sürmüş olursa olsun yeni biriyle küçük bir bağ kurmuş olmak güzeldi.

Numarasını almak için dosyasına bakmaktan kaç kez vazgeçmek zorunda kaldığımı sayamıyorum bile. Tucker bir keresinde beni masanın üzerinde yakaladı ve iki gün boyunca benimle dalga geçti. Sonunda onu ofisimden kilitlemek zorunda kaldım çünkü beni tekrar yakalayıp yakalayamayacağını görmek için rastgele zamanlarda içeri girmeye devam etti.

Rae başını kaldırıyor ve onu tekrar izlediğimi fark ediyor. Bana kalp atışlarımın hafifçe hızlanmasına neden olan küçük bir gülümseme veriyor. *Lanet olsun.* Sadece gülümsemesi bile bana aptalca şeyler yaptırıyor. Bizim masaya gelmeden önce masada otuz saniye daha (evet, saydım) geçiriyor.

"Nasılsınız çocuklar?" diye soruyor o lirik sesiyle. Bakışlarını benimkilerden ayırıp masanın etrafına bakıyor. "Bir Sam Adams daha ister misin?" diye Tanner'a yöneltiliyor.

Tanner, Tucker ve Gaige ile konuşmaya geri dönmeden önce ona "Devam et bebeğim," diyor.

Rae'nin yüzündeki ifadeyi fark edene kadar vücudum "bebek" kelimesi yüzünden sadece iki saniye geriliyor. Tanner'dan hiç etkilenmemiş. *İyi iş, Rae. Adam tam bir pislik.*

Kıbarca başını salladı ve sonra bana döndü. "Peki ya sen Hudson? Tekrar doldurmamı ister misin? Senin için bir tane alabilecek mükemmel bir garsonun olduğunu duydum."

Vücudum yine geriliyor ama bu sefer adımı söylediği için. Bunu ne kadar sevdiğimi daha önce fark etmemiştim.

"Ben iyiyim." Bana attığı sırtış çok sevimli ve aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Ne?"

Elini kaldırıyor ve dudaklarını kapatıyormuş gibi yapıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Ofladı.

"Tanrım, Hudson. Bir kızdan tüm sırlarını öylece vermesini bekleyemezsin."

Tek kelime. *Sırlar*. Hepsi bu kadar. Birdenbire, onun *tüm* sırlarını bilmek istedim. Her birini. Onu tanımak istiyorum. *Hem de çok*. Ona yakınlaşmak istiyorum, hayır, ona yakınlaşmalıyım.

Ama yapmalı mıyım? Hayatımda olup bitenlere onu da dahil etmeli miyim? Bunu Joey'e yapabilir miyim? Bir yabancının hayatımıza bu şekilde girmesine izin verebilir miyim?

Onun için, sanırım yapabilirim.

Muhtemelen onun numarasını alarak başlamalısın, ahmak.

Ben de devam ettim. "Dinle, Rae..." diye başladım.

"Hey, Rae! Yemeğin var, tatlım!" diye bağılıyor tezgâhın arkasındaki adam, sözümü tamamen keserek.

Arkasını dönüyor ve parmağını kaldırarak bir dakikaya geleceğini söylüyor. Arkasını dönüp gözlerini kısarak bana bakıyor ve devam etmemi bekliyor. Görünüşe göre tüm cesaretimi kaybetmişim çünkü hiçbir şey söylemiyorum. Ağzının kenarları kısa bir süreliğine aşağı eğiliyor. "Görev çağırıyor çocuklar. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni işaretleyin."

Ve sonra tekrar gitti.

Tucker yanımda "Siktiğimin amcığı," diye mırıldandı. Beni dinlediğinin farkında değildim. Sanırım yanılmışım.

İnliyorum çünkü o haklı. Ben bir korkağım. Erkek olsaydım, onun numarasını on kez alabilirdim. Ama bu çok zor. Bir süredir flört etme ve çıkma oyununun dışındaydım, bu yüzden nasıl oynanacağını unutmuş gibiydim.

Ya henüz hazır değilsem? Sanırım hazırım, ama ya bu bir işaretse? Kalbimi küt küt attırmasını ya da sırf ağzının kenarları bir nebze olsun açılsın diye gülümsemesinin bende gün boyu boktan şakalar yapma isteği uyandırmasını bir kenara mı bırakmalıyım?

Biriyle çıkmayı *düşünmek* bile bu kadar stresliyse, gerçek bir randevuda hayatta kalmamın imkanı yok. *Hay sikeyim. Boku yedim.*

Chapter Nine

Rae

Maura'nın beni bu gece görücü usulü bir randevuya çıkmaya zorlamasına rağmen -hâlâ bana bu konuda bir bok söylemiyor- Pazartesi gecesinin geri kalanı oldukça sorunsuz geçti. Hudson'la daha fazla konuşmadım. "Teşekkür ederim" ve "iyi geceler" dışında başka bir kelime alışverişinde bulunmadık.

Biraz hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda rahatladım. Çünkü eninde sonunda kendimi rezil etmem kaçınılmazdı, çünkü bu benim tarzım.

Bütün haftayı bu randevudan dolayı biraz korkarak ve Hudson'la daha fazla flört etmediğim ya da numarasını almadığım için pişmanlık duyarak geçirdim. Eminim Tanner ona çifte randevu olayından bahsetmiştir ve anladığım kadarıyla Hudson ve Tanner pek iyi arkadaş değillerdi. Muhtemelen artık benimle ilgilenmiyor, çünkü büyük olasılıkla tanıdığı biriyle çıkıyorum, ki bu da her zaman garip bitiyor. *Yaşasın ben.*

"Tak, tak! Hazır mısınız?" Maura küçük odama girip yatağında rahatına bakıyor.

Beyaz-siyah askısız şirin bir tulum, siyah hırka, parlak kırmızı bir kemer ve siyah babetler giymiş. Gerçek hayatta tulum giyebilen tanıdığım tek kişi o. Sarı saçları, parlak kırmızı ruju ve ateşli vücuduyla aynı anda hem çok seksi hem de sinirli görünüyor. Muhteşem olmasına ve bunun kesinlikle farkında olmasına rağmen, görünüşünü diğer bazı insanların yaptığı gibi kullanmıyor. Çok alçakgönüllü ve bu onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri.

"Hemen hemen. Ayakkabılarımı giyeyim de hazır olayım. İyi görünüyor muyum? Nereye gittiğimizi hâlâ söylemediğine göre uygun giyinmiş miyim?" Üzerimde sade bir kot pantolon, süslü, ipeksi, asker yeşili bir atlet ve her zamanki minimal makyajım var. Kıvrıkcık kahverengimsi kızıl saçlarıma saç spreyi sıkılmış ve doğal bir şekilde sarkıyor. Tüm bu görünüm yeşil gözlerimi normalden daha fazla ortaya çıkarıyor.

"Her zaman iyi görünüyorsun, kızım. Ve evet, iyisin. Kıyafetin mükemmel." Maura'ya her zerremle güveniyorum, bu yüzden çoğu kızın yapacağı gibi tartışmıyorum ya da iki kez kontrol etmiyorum. Başımı sallıyorum ve ayaklarımı hafifçe parlak siyah ayakkabılar. "Hazır!"

"Güzel. Çocuklarla orada buluşacağız. Benim arabamı mı yoksa senin arabanı mı kullanmak istersin?" "Nereye gideceğini bildiğin ve benim hiçbir fikrim olmadığı için senin sürmene izin vereceğim.

Hem de hiç. Çünkü hala söylemiyorsun."

"Benim için çalışıyor. Şimdiye kadar beni pasif agresif sözlerinle bir yere varamayacağını bilecek kadar iyi tanımış olmalısın." Bana sırtıyor.

"Kaltak."

Yatak odamın kapısını açıp oturma odasına geçerken sırtıyor ve omzunun üzerinden bana göz kırıyor. "Bunu bana sen öğrettin."

Gülüp onu takip ediyorum ve iki yatak odalı küçük dairemizin kırmızı koltuğunda dinlenen kız kardeşimi görüyorum. Bir elinde bir paket peynirli patlamış mısır, diğerinde bir paket Skittles ve kucağında da e-okuyucusu var. Üzerinde limon yeşili eşofman altı, Disney tişörtü var ve saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Bu gece dışarı çıkmayacağını tahmin ediyorum.

"Muhteşem görünüyorsunuz hanımlar! Bu çocuklar gecenin sonunda dillerini yerden kesmek zorunda kalacaklar," diyor Haley ön kapıya doğru ilerlerken. "Lütfen dikkatli olun. Ve içkilerinizi asla gözetimsiz bırakmayın. İç çamaşırı giyiyor musunuz? İlk buluşmada her zaman iç çamaşırı giymelisiniz. Adamın ne deneyeceğini asla bilemezsin. Özellikle de görücü usulü bir randevuda. Görücü usulü randevuyu kabul ettiğine inanamıyorum, Rae. Bu çok saçma. Tamamen senin normlarının dışında. Lütfen bana iç çamaşırı giydiğini söyle."

Maura ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettikten sonra kahkahayı patlattık.

"Bu gece ne kadar şeker yedin? Daha da iyisi, içtiğin o lanet şeyden biraz alabilir miyim? Çünkü lanet olsun. Kafayı yemişsin be kadın. Ve evet, ikimiz de iç çamaşırı giyiyoruz." Maura için yalan söyleyip söylemediğimden tam olarak emin değilim. İç çamaşırı giydiğimi biliyorum.

"Güzel kızlar. Şimdi gidin. Görünüşe göre yemem gereken biraz daha şeker ve içmem gereken esrar var!" Biz kapıdan çıkarken el sallıyor.

Kapıyı kapatırken Maura bana döndü. "Dostum. Kız kardeşin çok garip. Ve bu yüzden onu çok seviyorum."

"D U Y D U M ! SENİ DAHA ÇOK SEVİYORUM, MAURIE!" Haley bağırıyor

kapıdan. Bu bizi bir kez daha kahkahalara boğdu.

Ayılıyoruz ve koridordan ana girişe doğru yürümeye başlıyoruz. Maura'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, bu yüzden ona bakıyorum ve kaşımı kaldırıyorum. "Bunun sana göre olmadığını biliyorum. Hatta *bana göre* bile değil. Ama geri çekilebilirsin. Ben

vazgeçemem. Son şansın. Var mısın, yok musun?"

Ona bakıyorum, dudağını hafifçe ısırıldığını fark ediyorum. Bunu belli ediyor. Gerçekten orada olmamı istiyor ve ben de gerçekten onun için orada olmak istiyorum. Biraz desteğe ihtiyacı olacak. Tucker'la "kör" bir randevuya çıkacağım için çok heyecanlı mıyım? Pek değil. Çoğunlukla Hudson olmasını istediğim için ama yine de Haley haklı. Bu bana göre değil. Ben nispeten özel ve sessiz bir insanım. Kendimi erkekler için ortaya koymam.

Ama bunu Maura için yapacağım. Bu konuda hiç şüphem yoktu.

"Tabii ki varım, şapşal." Onu apartmanın ön kapısından dışarı çektim.

Yolculuk hızlı geçiyor, bana pişman olacak zaman bırakmıyor, çünkü zaten pişmanım. Mic's adında nispeten yeni, küçük bir açık mikrofon mekânına giriyoruz. Tanner'ın böyle bir yeri seçmesine gerçekten şaşırdım, bu yüzden ona söyledim.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Arkadaşlarının ve kardeşinin yanında tam bir oyuncu gibi görünüyor ama mesajlarında ve telefon görüşmelerinde gerçekten çok tatlı." Kulübe girerken Maura kocaman gülümsüyor.

Sessiz kalıp bunun içime işlemesine izin vermeye çalışıyorum. Tanner'ı tanımıyorum bile ama nedense bu bana pek iyi gelmiyor. Ama Maura mutlu olduğu için bunu kafamdan atıp arkasından yürüyorum.

"Geldiler!" Maura bağıyor, neredeyse koşarak masaya geliyor ve Tanner'ın kollarına atılıyor, ben de yetişmeye çalışıyorum.

Sonunda masaya bir göz attım, bir asker arkadaş görmeyi bekliyordum, çünkü Maura ve ben sonunda Tanner'ın gerçekten bir asker olduğunu doğruladık - tam olarak orduda bir çavuş. Boş bir koltuk bulunca çok şaşırdım.

Tanner beni boş sandalyeye bakarken yakalıyor ve sormadığım sorunun cevabını veriyor. "Banyoda. Hemen dönecek."

Başımı sallıyorum ve kör randevumun büyük açıklamasını beklerken kendime yapacak bir şey vermek için başıboş bir peçete alıyorum.

"Burası oldukça güzel bir yer. Açıldığından beri buraya gelmek istiyordum ama daha önce bunun için bir nedenim olmamıştı," diyorum, bir tür sohbet başlatmaya çalışarak.

"İçkiler iyi ve hepsi bu kadar. *Benim* seçeceğim bir yer değil ama kabul ettim. Bu senin flörtünün fikriydi," diye itiraf ediyor Tanner.

Böyle bir yeri seçmeyeceğini biliyordum!

"Hoşuma gitti. Karamsar ve seksi bir hava veriyor," diyor Maura Tanner'a bakarken. Tanner kaşlarını ona doğru sallayarak Maura'nın kıkırdamasına neden oluyor.

Kıkırdıyor. Bir kız çocuğu gibi, 22 yaşında değil. Şimdi anlıyorum ki Maura Tanner'dan söylediğinden biraz daha fazla hoşlanıyor olabilir. Nedenini anlayabiliyorum. Yumuşak biri... hatta biraz çekici. Ama "*Bana güvenme, atabildiğin kadar uzağa at, ben de iriyim, o yüzden pek de uzak sayılmam*" gibi bir hava veriyor. Maura'nın kalbi için biraz endişeliyim.

Arkama yaslanıyorum ve sahneden çalınan yumuşak müziğin tadını çıkarıyorum. Güzel bir müzik. Böyle bir yer için çok uygun. Müziğin içinde biraz kaybolmaya meyilliyim, bu yüzden Tanner konuştuğunda onu zar zor duyuyorum.

"Ah, geri döndü." Tanner başını sallayarak arkama bakmamı işaret ediyor. Maura'nın nefesi kesildi.

Bakmıyorum, çünkü ondan çıkan nefesin iyi bir nefes olmadığını söyleyebilirim. Tucker değil mi? Gerçekten onun olacağını düşünmüştüm. Ya asker arkadaşlarından biriye? Asker olayını pek sevmiyorum. Yani, bu insanların ülkeleri için yaptıkları şey inanılmaz, ama beni korkutan şeylerden biri de bu: her şeyin belirsizliği.

Kahretsin. Muhtemelen tipimin tam tersidir. Aslında bir tipim yok, ama olsaydı, eminim tam tersi olurdu.

Arkamı dönmek istemiyorum. Kim olduğunu bilmek istemiyorum çünkü belli ki Maura'nın beklediği kişi değil ve bu beni korkutuyor. Sadece eve gitmek istiyorum çünkü randevulardan nefret ediyorum. *Görücü usulü* randevulardan nefret ediyorum.

"Bunun için üzgünüm." Sevgilim yanıma oturduğunda donup kalıyorum. "Tuvalete gittim ve kaçırmamam gereken bir telefon geldi."

O sesi tanıyorum. Son üç haftadır beni rahatsız eden bir ses. Gerçekten dinlemeye doyamadığım bir ses. Tekrar duymak için can attığım bir ses. Görücü usulü randevuları *sevmeme* neden olan bir ses.

Birdenbire hiçbir yere gitmek istemedim. Aslında, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

"Gizemli" adamıma doğru döndüm. "Hudson. Seni tekrar görmek güzel."

Chapter Ten

Hudson

Lanet bir balık gibi görünüyorum. Ağzım açık duruyor ve kapatamıyorum - en azından şu anda. Ayrıca sorun çıkaran gözlerimin fincan tabağı kadar geniş olduğundan da eminim. Rae beklediğim kişi değildi. Ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onun da beklediği kişi ben değilim.

Onların çifte randevulu arkadaşlar olduğunu bile bilmiyordum. Ya da genel olarak arkadaş olduklarını. Onları Clyde'ın yerinde konuşurken gördüğümde iş arkadaşı olduklarını düşünmüştüm. Yani, Rae? Evet, beklediğim son kişi.

Tahmin ettiğim gibi, Tucker kışını randevudan kurtarmayı ve onun yerine benim gitmemi sağlamayı başardı. Ama elinde değildi. Bugün erken saatlerde iş yerinde çok hasta olduğunu duydum ve son birkaç saattir evde bağırsaklarını kustuğunu söylüyor. Ama bu beni bu randevunun Rae'den başka biriyle olduğuna inandırdığı için onu mazur göstermeyecek.

Lanet olası pislik! Bu benim için büyük bir olay. Bunun için biraz daha çaba sarf ederdim... biraz daha güzel giyinmek ve geldiklerinde onu karşılamak için burada olmak gibi. Aslında son kısım yalan. Telefonda Joey vardı ve bunu hiçbir şey için kaçırmazdım.

Bir yandan da o pisliği öpmek istiyorum çünkü içimden bir ses bana tuzak kurduğunu söylüyor.

Sonunda kendime küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve biraz terbiye buluyorum. "Rae. Seni tekrar görmek de güzel. Bu geceki gizemli randevumun sen olduğunu bilmiyordum."

"İnan bana, ben de aynı derecede şaşırdım." Başını gizlice ileri geri sallamaya çalışıyor gibi görünen Maura'ya bakıyor.

"Tucker olması gerekiyordu!" Maura suçlayan gözlerle Tanner'a bakarak bağıırıyor.

"Son dakikada hastalandı ve Hudson'dan yerine geçmesini istedi!" Tanner savunuyor.

Kıkırdıyorum. "Sonuçtan çok memnunum. Sizi karşılamaya gelemediğim için özür dilerim. Gerçekten de ilgilenmem gereken önemli bir telefon görüşmesi vardı."

"Sorun yok. Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel." Annem Joey için aramıştı, görünüşe göre o da hastaydı ve benimle konuşmak istiyordu.

"Güzel. Burası güzel bir yer seçmişsiniz. Gerçekten beğendim."

Tanrı'ya şükür! "Sevindim. İçki içmek ve eğlenmek için gelmeyi en sevdiğim yerlerden biri."

"Bu lanet bir *performans* kulübü! Bu çok garip. Neden birileri kendilerini bir grup yabancınn önünde utandırmak ister ki?" diye araya giriyor Tanner.

Maura utangaç bir ifadeyle, "O kadar da kötü değil, Tanner," diyor.

"Bence bunda cesurca bir şey var. Yabancıların yabancılar için sahne alması. Sahnede kalplerini açmak, her şeyi orada bırakmak, kirli çamaşırlarını ortaya dökmek. Çok özgürleştirici ve cesurca," diyor Rae bana bakarak. Başımı eğiyorum, ona tüm kalbimle katılıyorum çünkü burayı sevmemin nedeni tam da bu.

"Her neyse. Hepiniz kafayı bulmuşsunuz," diye homurdanıyor Tanner.

Rae'ye bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sana tamamen katılıyorum."

Gülümsüyor ve menüyü eline alıyor. "Açlıktan ölüyorum. Sen ne alıyorsun, Maura?"

Sanırım az önce onun ağzına aşık oldum. Tekrar.

Menüme bakma zahmetine bile girmeden ona bakıyorum. Hayatım boyunca hiçbir sevgilimin açlıktan öldüğünü söylediğini duymamıştım. Hem de hiç. Çok fazla randevuya çıktığımdan değil, çünkü çıkmadım. En azından gerçek bir randevuya. Yaklaşık üç yıldır çıkmadım. Ama arkadaşlarım bana kızların zar zor yemek yediklerini ve çiğnerken sürekli ellerini ağızlarına götürdüklerini söylediler ki bu çok sinir bozucu olmalı.

Tüm bunlara bir de çok sevimli olduğu gerçeğini eklersem, onunla daha fazla zaman geçirirsem kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Gözleri yeşilin o kadar derin bir tonu ki *neredeyse* siyah görünüyorlar, ama çok güzeller, çok dürüstler. Şeftali rengi teni, burnunun üzerindeki hafif çiller ve uzun kahverengimsi kıvılcak saçları gözlerine daha fazla dikkat çekiyor.

Hayranlık içindeyim. Bu kadının kendisi olmaktan korkmadığını bilmek - ya da en azından şimdiye kadar gördüğüm versiyonu - ve inanılmaz derecede muhteşem olduğunu bilmek çok büyük bir heyecan. *Ve onu çok az tanıyorum.*

Telefonumu dikkatlice çıkarıp Tucker'a bir mesaj gönderiyorum çünkü bu noktada bunu kasıtlı olarak ayarladığından eminim. Rae onun benim için seçeceği kız tipine çok benziyor.

Ben: Seni görüyorum, pislik.

Hemen cevap veriyor.

Ben de seni görüyorum, sik kafalı.

Sonra aklıma bir şey geldi.

Ben: Hasta mısın lan sen?

Eğer değilse, iyi bir aktör çünkü daha önce kustuğunu duymuştum ve bana oldukça hasta görünüyordu.

Hayır! Bu arada işten erken çıkmama izin verdiğin için teşekkürler.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. *Evet, onun kıçını tekmeliyorum.*

Chapter Eleven

Rae

Siparişı yeni bitirdik ve bu randevu için Maura'yı boğmak için ölüyorum. "Maura, tuvalet?" Tatlı tatlı sordum.

"Hayır, ben iyiyim." Bana bakmıyor bile.

"Maura!" Bu sefer isminin arkasına biraz daha ısırık koydum ve sonunda bana bakmasını sağladım.

"Peki," diye homurdanıyor. "Lütfen bize izin verir misiniz?"

Banyoya girer girmez ona döndüm. "Ne oluyor Maura? Bana Hudson'ı ayarladın! Sonra da Hudson'dan hoşlandığımı bildiğin halde Tucker olması gerektiğini söyledin! Bana tek bir uyarı bile yapmadın. Hiçbir şey için teşekkürler, kanka!"

"Sakin ol, kadın! Aslında Tucker olması gerekiyordu. Ama sadece Tanner'ın kardeşi olduğu için. Tanner onu burada istedi, beni değil. Ayrıca Tucker'ı Hudson'da sorguya çekebiliriz diye düşündüm. Bilgi falan alırız. Bu konuda herhangi bir seçeneğim olsaydı, en başından Hudson'ı seçerdim ve en azından seni bu konuda uyarırdım. Bunu biliyorsun."

Derin bir nefes alıp lavabolara doğru dönüyorum. Aynada kendime bakarken onlara yaslanıyorum. Maura yanımda hazırlanmaya başladı.

"Rahatla, Rae. Her şey yolunda. Hudson belli ki seni gördüğüne en az senin onu gördüğüne şaşırdığın kadar şaşırmış. Her şey yoluna girecek. Bu arada ikiniz birlikte çok tatlısınız. Gülünç derecede sevimli. Senden hoşlandığı da belli. Sürekli sana doğru eğiliyor."

Tüm bunları beni daha iyi hissettirmek için söylediğini biliyorum, ama bir parçam umutsuzca onun haklı olduğuna inanmak istiyor. Çünkü Hudson'dan hoşlanıyorum. Onu gerçekten tanımıyorum bile, ama bir insan olarak onu seveceğimi söyleyebilirim. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum. Genelde iyi bir karakter yargıcıyım. Birinin gözlerinin içine bakıp hemen hemen her seferinde doğru okuyabilirim. Umarım bu da o zamanlardan biridir çünkü Hudson'ın gözlerine baktığımda kararlılık, sevgi, özlem, aşinalık, umut ve hatta hüznü görüyorum. Gördüğüm bu duyguların her birine neyin sebep olduğunu öğrenmek istiyorum. Bilmek *zorundaymışım* gibi hissediyorum.

"Benden şüphe ettiğini görebiliyorum. Tüm bunları seni daha iyi hissettirmek için söylediğimi düşünüyorsun. Ama öyle değil. Bana bak, Rae." Beni kendisine doğru çevirdi, doğrudan gözlerimin içine baktı. "Söz veriyorum sana yalan söylemiyorum. Orada bir şey görebiliyorum. Ne olduğundan emin değilim ama bir şey var. Ve bence onu keşfetmelisin."

Gözlerimi biliyor, bu yüzden gözlerine bakmamı söylediğinde ciddi olduğunu anlıyorum. Onu yakından inceliyorum.

Doğruyu söylüyor.

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve sonra banyodan çıkıyoruz çünkü aramızda olması gereken tek şey bu: dürüstlük ve güven.

Masaya geri döndüğümüzde Hudson ve Tanner'ın hararetli bir tartışma içinde olduklarını görebiliyorum. *Hah. Ne hakkında olduğunu merak ediyorum.* Tanner gözlerini Hudson'ın omzunun üzerinden kaydırıp bizi görünce ikisi de biraz sertleşiyor ve konuşmayı kesiyor. Zihinsel olarak omuzlarımı silkip geçiriyorum. Her neyse. Zaten beni ilgilendirmez.

Oturduğumuzda masa sessizdi. Tam olarak ne hakkında konuştuklarından emin değilim ama her ne konuştularsa burada kalmış. İkisinin de dikkatini dağıtmaya çalışıyorum çünkü gerçekten de masanın üzerinden birbirlerinin üzerine atlayacaklarmış gibi görünüyor.

"Buraya sık gelir misin?" Hudson'a soruyorum. Hudson gülüyor ve Tanner bana bakakalıyor. Maura gözlerini deviriyor ama kötü bir şekilde değil. Daha çok "*Aman Tanrım, onu gerçekten herkesin içinde dışarı çıkardım*" der gibi. Beni seviyor.

"Sayılır." Dr. Pepper'ından bir yudum alıyor. "Tucker aslında burada çok oynuyor, haftada en az bir kez. Burayı böyle keşfettim: onu oynarken izleyerek."

Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırdım. Tucker'ı müzikal bir tip olarak görmüyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama insanları okumaktan gurur duyarım ve bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Bir bok yok mu?" Ben soruyorum.

"Kahretsin," diyor Hudson. Ağzımın kenarlarının biraz yukarı kalktığını hissediyorum. "Ne oluyor Tanner? Neden bana seksi kardeşinin oyun oynadığını söylemedin?"

gitar?" Maura, Tanner'a ölüm bakışları atarak azarlıyor.

"Sakin ol, bebeğim. Bundan bahsetmedim çünkü her zaman benim şimşeğimi çalmaya çalışıyor. Bu konuda o kadar da iyi değil," diye somurtuyor Tanner.

"Bu saçmalık Tanner, bunu sen de biliyorsun. O iyi biri. Gerçekten iyi. Neden müzik alanında kariyer yapmadı, hiçbir fikrim yok. Burayı çok

seviyor.

Yine de. Gelip tüm farklı performans türlerini izlemek: şiir, skeç, komedi rutinleri, diğer müzisyenler. Hepsini. Ben de çok seviyorum. Bu... göz açıcı, gerçekten."

"Nasıl yani?" Maura soruyor. Onun ve Tanner'ın burada olduğunu bile unutmuş olabilirim. Hudson'ın sesi birazcık büyüleyiciydi.

"Rae'nin daha önce söylediklerine benziyor." *Adımı söylemesine bayılıyorum.* "Bir düşünün. O sahneye çıkan tüm bu insanlar," diyerek binanın tam ortasındaki sahneyi işaret ediyor, "yüreklerini yabancılara döküyorlar. Bu inanılmaz bir şey. Sadece bu değil, aynı zamanda bu insanların - salonu tamamen sessizliğe götürebilen bu cesur insanların - sözleriyle başkalarını ağlattığını veya güldürdüğünü bilmek de göz açıcı. Onlar tanıdığımız insanlar. Yan yana yaşadığımız insanlar. Yanında çalıştığımız. *Ailemizden.* Herkes, gerçekten. Bu kadar yetenekli insanların her gün aramızda yaşadığını bilmek göz açıcı. Buna bayılıyorum."

Nutkum tutuldu. Kesinlikle nutkum tutuldu. Tüm bunları söylediğine inanamıyorum. Çok güzeldi. Çok şiirseldi. Çok doğru. Sanırım onun beynine aşık olmuş olabilirim. Çünkü oldukça fantastik.

"Vay anasını. Onunla hemen evlen, Rae. Sen yapmazsan ben yaparım." Görünüşe göre Maura benim kadar suskun değil.

"Hey şimdi! Kendine dikkat et Hudson. Bu kızıdan hoşlanmaya başladım. Onun için seninle kavga etmek zorunda kalmak istemiyorum." Tanner kendini Maura'nın önünde biraz eğiyor.

Hudson fark etmedi bile. Müthiş tavlama cümlele içeri girdiğimden beri gözlerimiz birbirimizden ayrılmadı.

"Merak etme, Tanner. Sanırım ben de birinden oldukça hoşlanmaya başladım." Bana küçük sevimli bir sırıtış attı. Yüzümü çeviriyorum çünkü yüzümün yandığını hissediyorum ve bu hiç hoş bir görüntü değil.

Sessizlik anını zihnimi yeniden düzenlemek ve Hudson'ın çok sevdiği kulübü gözlemlemek için kullanıyorum.

Mic's, dışarıdan bakıldığında bile ilk bakışta özel bir yer sayılmaz. Sadece tipik alçak ışıklı bir bar gibi görünüyor, sadece her şeyin tam ortasında bir sahne var. Etrafını çevreleyen düzinelerce masanın her birinde taze çiçekler ya da mumlar var ve bu da normal bar yemeklerinden biraz daha fazlasını servis ettiklerini gösteriyor.

Ancak daha derinlemesine baktığınızda, buranın ne kadar muhteşem olduğunu görebilirsiniz. Dekor birbiriyle hiç uyuşmuyor ve duvarlar fotoğraflar, imzalı set listeleri, özel tablolar ve çizimlerle kaplı. Ve her biri

her biri kendi içinde güzel. Sanatçıların buraya duydukları sevgiyi, Tucker'ın çaldığı birkaç aksiyon fotoğrafı da dahil olmak üzere duvarların her yerine sıvanmış olarak görebilirsiniz. Yıpranmış mobilyalardan ve yontulmuş tabaklardan kaç müşterinin burayı sevdiğini ve her gece geri dönmeye devam ettiğini görebilirsiniz. Tüm bunlar bir bakışta kolayca göz ardı edilebilecek ve sıklıkla gözden kaçan şeyler. Bu çok üzücü çünkü burayı bu kadar eşsiz ve güzel yapan şeyler bunlar.

"Çok güzel," diyorum yüksek sesle. Hudson'a geri dönüyorum. "Sadece güzel.

Burayı seçtiğiniz için teşekkür ederim." Gülümsüyor.

Eriyorum.

"Ee, Hudson," diyor Maura, göz temasını kesmesine neden olarak. "Araba dükkanında mı çalışıyorsun?"

"Araba dükkânının *sahibiyim*. Jacked Up benim bebeğim" diyor Hudson gururla.

Tanner nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ve Hudson ona hançer fırlatır. Çabucak susar.

"Sahibi siz misiniz? Hiçbir fikrim yoktu!" Hudson benim küçük patlamama sırtıttı. Şimdi yeterince utanıyorum çünkü Hudson'la Jacked Up'ta durmak kesinlikle en iyi anlarımdan biri değildi, çünkü beynim yetişmeden ağzım koşmaya karar verdi. Gözlerindeki küçük parıltıdan hatırladığını varsayıyorum.

"Evet. Yirmi yaşımdan beri var ama on yedi yaşımdan beri orada çalışıyorum. Orası bir nevi hayatımı kurtardı. Yaşlı Bay Horton burayı ne kadar sevdiğimi biliyordu, bu yüzden kendisine dördüncü evre akciğer kanseri teşhisi konulduğunda burayı bana teklif etti. Bunu geri çeviremezdim."

"Başardı mı?" Maura sorar. Hudson'ın dudakları aşağı doğru eğilir ve tüm yüzü değişir. Gözleri bile biraz kararır. "Kahretsin. Özür dilerim. Çok kaba davrandım. Bir şey söylediğimi unut."

"Sorun yok, gerçekten. Ne yazık ki, hayır, başaramadı. O benim için ikinci bir baba gibiydi. Ona çok şey borçluyum."

Ne yaptığımın farkına varmadan uzanıp elimi koluna koyuyorum. Anında başını bana doğru çeviriyor, bakışları doğrudan elime kayıyor.

"Kaybınız için üzgünüm." Tekrar bana bakıyor ve bir an için nefes almayı bırakıyorum. Gözleri aynı anda hem çok üzgün hem de minnettar. Bay Horton'u gerçekten unuttuğunu hiç sanmıyorum ve sözlerimin onun için ne kadar anlamlı olduğunu söyleyebilirim. Başını bana doğru eğip küçük bir gülümseme sunuyor.

Garson yemeğimizi getirmek için o anı seçti. Elimi çekiyorum ve tavuklu makarnamı itmeye başlıyorum, aniden eskisi kadar aç değilim ve Hudson'la tanıştığımдан beri paylaştığımız yoğun bakışlar hakkında biraz fazla düşünüyorum.

Çok fazla var. Düşündüğümden çok daha fazla. Bu küçük farkındalıkla şaşırtıcı bir şekilde iyiyim. İçlerinde bir şey hissedebiliyorum. Yeni bir şey, ilgi çekici bir şey. Hoşuma gidiyor.

Gözleri çok yoğun, çok açık. Başını bir sürü belaya sokup çıkardığına neredeyse bahse girebilirim. Bunun üzerine kendi kendime biraz gülümsüyorum, bu da bana Maura'dan pek de nazik olmayan bir tekme kazandırıyor. Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. Bana yıllardır alıştığım o "masum" yüz ifadesini takmıyor ve kulağının dibinde konuşmakta olan Tanner'a dönüyor. Fark etmemiştim bile.

"Peki Rae, ne iş yapıyorsun? Yani Clyde'da çalıştığını biliyorum ama üniversiteye falan gidiyor musun?" Hudson soruyor.

Cevap vermeden önce içkimden bir yudum alıyorum, sadece biraz zaman kazanmak için çünkü bu sorudan nefret ediyorum. Özellikle de başvurduğum şirketlerin *hiçbirinden* hala geri dönüş almadığım için.

"Aslında baharda yeni mezun oldum. Clyde's benim için şimdilik bu kadar ama son zamanlarda şehirde birkaç başvuru yaptım. Pazarlama diplomam var. Buralarda pazarlayacak pek bir şey yok." Omuz silkiyorum, sanki profesyonel kariyerimin olmaması beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Pazarlama mı? Bu biraz hızlı tempolu bir iş. Çok büyük bir iş olmadığını biliyorum ama Jacked Up son zamanlarda bazı reklam firmalarıyla görüşüyor. Adımızı biraz daha duyurmak, birkaç sadık müşteri daha kazanmak istiyoruz, böylece makinelerimizi biraz güncelleyebiliriz" diyor Hudson.

Biraz canlandım. "Gerçekten mi? Henüz birini bulamadın mı?"

"Hayır," diye iç geçiriyor Hudson. "Herkes bunu tamamen farklı bir yöne çekmek istiyor. Ben küçük tutmak istiyorum, anlıyor musunuz? Sadece biraz daha reklam ve küçük bir pazarlama makyajıyla müşteri sayımızı biraz arttırmak istiyorum."

"Kendini mecbur hissetmeni falan istemiyorum ama istersen bazı fikirlerine bir göz atabilirim. Sana birkaç ipucu verebilirim."

Tereddüt bile etmiyor. "Bu harika olur! Yine de kendini mecbur hissetmeni istemiyorum. Sadece zamanın varsa."

Oh, çok zamanım var. "Hiç sorun değil!" Tekrar gülümsüyor. Yine eriyorum.

Chapter Twelve

Hudson

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede sorunsuz geçti. Tanner'la yaptığım küçük tartışmadan sonra, Joey'den bahsetmemesi konusunda onu uyardım, her şey yolundaydı. Hepimiz birbirimizle rahatlıkla konuşabiliyor gibiydik. Muhtemelen Tanner kendini Maura'ya kaptırdığı ve aslında en iyi davranışını sergilediğı, sadece ordudaki arkadaşlarıyla ilgili birkaç uygunsuz hikâye anlattığı içindir.

Tanner ve ben hesabı paylaşırken kızlar biz ayrılmadan önce son bir kez tuvaleti kullanmak için uzaklaştılar. *Görünüşe göre kız zamanı*. Ben girişte dururken Tanner gözlerinde bir parıltıyla bana yaklaştı.

"Bu gece onu çok fena becereceğim, adamım! Tanrım. Kıçını gördün mü? Bekle. Cevap verme çünkü seni yumruklamak zorunda kalmak istemiyorum. Rae'yle eve gitmelisin. Biraz da sen hareket et. Maura'yı eve götürmeyi teklif edeceğim. Eve derken, benim evime demek istiyorum çünkü bunu çok isterim!" Tanner bu noktada çok heyecanlandı.

Ne lanet bir domuz. Tam ona bunu söyleyecektim ki Rae'nin kahkahasını duydum.

"Maura, bebeğim, seni eve bırakabilir miyim?" Tanner tatlı tatlı soruyor.

Biraz öğürdüm. Maura'nın bu saçmalığa inandığına inanamıyorum. Rae'ye bakıyor, sessizce izin istiyor. Rae gözlerini biraz bana doğru kaydırıyor. Başımı bir kez sallayıp Tanner'ın zararsız olduğunu bilmesini sağlıyorum. Çünkü gerçekten öyle. Bazen iğrenç olabiliyor ama asla bir kızı zorlamaz, o yüzden Maura'ya bir şey olmaz.

"Emin misin?" Maura Rae'ye sorar.

"Olumlu. Arabayı sen kullandığına göre anahtarlarını ver. Bir şekilde eve gitmem gerekiyor," diyor Rae gülümseyerek.

Maura, Rae'ye anahtarlarını fırlatır ve Tanner'ın bekleyen kollarına atlarken çığlık atar, Mic's'ten neredeyse koşarak çıkarken Rae'ye el sallar.

"Sanırım sadece sen ve ben kaldık, ha?" Rae yanıma gelip onların çıkışını izleyerek soruyor.

Ona gülümsüyorum. "Sanırım öyle. Umarım beni eve bırakmanın bir sakıncası yoktur. Tanner'la birlikte geldim. Muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydim."

Kısa bir süre duraklar. "Hayır, benim için sorun değil. Nerede yaşıyorsun?"

"Şimdilik 152nd sokağında. Şu eski apartmanlarda."

"Şimdilik mi?"

Şimdi duraklama sırası bende. "Ah, evet. Daha büyük bir yer arıyorum. Pembroke Village'da bir yer ayarladım ama bazı elektrik işlerinin hallolmasını bekliyorum."

"Oh, güzel bir yer. Çok aile dostu."

Gülümsüyorum ve konuyu kapatacağını umarak ona kapıyı açıyorum. Bıraktı da.

Gümüş rengi bir mini-SUV'a binip daireme doğru yola çıkıyoruz. Bölgeyi çok iyi biliyor olmalı çünkü bir kez bile yol sormadı.

"Buralardan mısın?" Merakımı daha fazla dizginleyemeyerek soruyorum.

"Ben buradayım. Aslında burada büyüdüm. Boston'da üniversiteye gittim ama yine de dört yıl boyunca her hafta sonu eve geldim," diyor genişçe gülümseyerek. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu küçük kasabayı gerçekten seviyor gibi görünüyor.

"Wakefield'a düşkün görünüyorsun. İş için neden Boston'a taşınmak istiyorsun?"

"Dürüstçe mi?" Başımı salladım. "Şey, istediğimden bile emin değilim. Sadece manzara değişikliği istediğimi düşünüyorum. Yeni bir şey. Farklı bir şey. İlla Boston'a taşınmak istemiyorum ama bir *yere taşınmak istiyorum*. Sanırım. Bir kez olsun kendi başıma bir şeyler yapmak istiyorum. Belki."

Çok mu çelişkili? Belki ayrılmak istediğini düşünüyor olabilir, ama sanki kendi başına bir şeyler yapmak zorunda hissediyor ve bunun gerçekten böyle olması gerekmediğini anlaması gerektiğini hissediyorum.

"Kendimi anlatabilirim. Gençken, hazır olmadığım bazı ciddi şeyler yaşadım. Hem de hiç. Ve kendi başıma dışarı çıkıp kendi işimi yapmam *gerektiğini* hissettim. Başarısız oldum. Kötü bir şekilde. Bunun sonucunda birkaç yıllığına eve geri taşındım. Aslında sadece bir aydır kendi başımayım. Pembroke'daki ev biter bitmez işler ciddiye binecek, çünkü kesinlikle yeniden tek başıma olacağım."

O sessiz. Neredeyse çok sessiz.

"Yani başarısız olacağımı mı düşünüyorsun?" Rae düz bir sesle soruyor, bu da onun gerçekten de görüldüğü kadar sakin olmadığına inanmama neden oluyor.

Ne?

"Ne? Hayır, hayır, hayır, hayır. Söylediğim hiç de bu değil, Rae. Sadece acele etme diyorum. Hazır olduğunda anlayacaksın. Gerçekten bilmiyorum."

o kadar iyi..."

"Haklısın. Beni tanımıyorsun," diye araya giriyor, gözlerini hâlâ yoldan ayırmadan.

"...ama bu kasabayı terk etme kararıyla mücadele ettiğinizi görebiliyorum. *Gitmek zorunda* değilsin. Mutluluğu bulmak için gitmene gerek yok. Burada bulabilirsin. Hayalindeki kariyere burada sahip olabilirsin. Sadece sizin için neyin işe yaradığını bulmanız gerekiyor. *Onlar* için neyin işe yaradığını değil."

"Ya da sen. Bana ne yapacağımı ya da yapmayacağımı söylemeni adil bulmuyorum.

-Durumumu bile bilmeden bu tavsiyeyi veriyorsun."

Vay be. Sinirlerine dokunmuş olmalı çünkü nedense bu konuda biraz üzgün görünüyor.

"Anlıyorum, Rae. Gerçekten anlıyorum," diye ikna etmeye çalışıyorum. "Ama yapmaya çalıştığım şey bu değil. Sadece *seni* mutlu eden şeyi yapman gerektiğini söylüyorum. Başkalarına, onların hayallerine ya da senden beklendiğini düşündüğün şeylere boyun eğme. Size ne istediğinizi söylemelerine izin vermeyin."

"Senin yapmaya çalıştığın gibi mi? Ne istediğime dair hiçbir fikrin yok." "Senin de yok."

Sonra tekrar sessizleşiyor ve ben de onun sessizliğinden biraz korktuğumu itiraf edecek kadar erkeğim.

Sonunda nefes nefese kaldı. "Haklısın. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Bu benim için zor bir konu. Ne istediğimi bilmiyorum. Keşke bilseydim ve keşke daha büyük ve daha iyi şeylere geçmem *gerekiyormuş gibi* hissetmeseydim, ama hissediyorum. Ama yine haklısın. O yüzden teşekkür ederim. Küstahlaştığım için özür dilerim."

"Sayılır mı?" Ona sırtarak soruyorum. Yanıtı? "Göt."

Lanet olsun, onun ağzını seviyorum.

Chapter Thirteen

Rae

Tamam, biraz huysuzlanmış *olabilirim*. Ama gerçekten söylediği şeyin bu olduğunu düşündüm. Sadece "başarısız" kelimesini duydum ve diğer tüm tutarlı düşünceler beynimi terk etmiş gibiydi. *İyi gidiyorsun, kurnaz. Şirret tavrınla onu daha en baştan korkut.*

Yine de haklı. Kariyer yapmak için taşınmak zorunda hissetmemeliyim ama hissediyorum da. Başarılı olabileceğimden yüzde yüz bile emin olmadığım bir alanda kendime bir şeyler yapmak için taşınmam *gerekiyormuş gibi* hissediyorum. Kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi kanıtlamak için gitmem *gerekiyormuş gibi* hissediyorum. Bunu kime kanıtlamaya çalışıyorum? Gerçekten bilmiyorum. Kendime mi? Babama mı? Kız kardeşime mi? Ölmüş anneme mi? Bilmiyorum. Ama böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Gerçekten böyle hissetmeme gerek yok ama hissediyorum.

İçimde küçük bir parça tam olarak neyi başaramadığını merak ediyor ama sormak istemiyorum. Bu benim haddime değil, o yüzden şimdilik geçiştiriyorum.

Kolay, rahat bir sessizliğe bürünüyoruz. Randevumuzu düşünmek için zaman ayırıyorum. Güzeldi. Açıkçası beklediğim gibi değildi çünkü içtenlikle randevumun Tucker olacağını düşünüyordum.

Hudson tatlı ve arkadaş canlısıydı. Ve seksiydi. Kesinlikle seksiydi. Dar, uzun kollu siyah gömleği ve üzerine tam oturan koyu renk kot pantolonuyla Mic's için fazla süslü giyinmemişti, saçları mükemmel bir şekilde dağınıktı ve saat beş gölgesi onu daha da seksi gösteriyordu. Kulübe zahmetsizce uyum sağlamıştı.

Düşüncesizce uzanıp radyoyu açıyorum. Maura Transit CD'mi takmıştı ve *Asleep at the Wheel* çalıyordu. Beklemediğim şey Hudson'ın mırıldanmaya başlamasıydı.

"Ön kapıyı kapat! Transit'i tanıyor musun?" Biraz sıçradı. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ama mırıldanıyorsun. Transit'in kim olduğunu biliyor musun? Ve bu şarkıyı biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Evet. Aslında onlar benim en sevdiğim grup," diyerek mahcup bir şekilde gülümsüyor.

"Aman Tanrım. Evlen benimle şimdi!"

Yemin ederim, ağzımdan öylece çıkıverdi. Biraz paniklemeye başladım, ellerim direksiyonu biraz fazla sıkıyordu.

Hudson beni şaşırtarak gülmeye başladı. Hem de çok. Ona baktığımda karnını tuttuğunu ve dizlerini tokatladığını görüyorum.

"İyi olacak mısın?" Utangaç bir şekilde sordum.

Gözlerini siliyor. "Sen ve Maura bir elmanın iki yarısı gibisiniz. Vay anasını.

Bunu hep yapar mısın?"

Ona WTF bakışı attım. "Ne yapacaksın?"

"O küçük sevimli kafanızdan ne geçiyorsa onu mu söyleyeceksiniz? Çünkü bu son derece eğlenceli," diye açıklıyor Hudson.

Yüzümün ısındığını hissediyorum. "Sayılır. Bu benim bir tuhaflığım." Omuz silkiyorum ve bana sevimli dediği için çıldırmak yerine araba sürmeye odaklanıyorum. Sayılır.

Apartmanın otoparkına girdiğimde "Çok şirin," diye mırıldanıyor. Evet, o zaman bana kesinlikle şirin dedi.

Beni yönlendirdiği binanın önüne park ediyorum ve ona dönüyorum. "Ee, bu seni kapına kadar geçireceğim kısım mı? Çünkü bu biraz garip olabilir. Ve tamamen ters," diyorum ona ciddiyetle.

Ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor. İki parmağımla uzanıp ağzını kapatıyorum. "Sinekler, Hudson."

Kahkahalar arasında ağzımla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Omuz silkiyorum ve binasına doğru geri dönüyorum. Şirin bir bina. Küçük, belki biraz demode ama yine de çok şirin.

Etrafta hışırdamaya başladığını duyuyorum ve ona dönüp bakıyorum. Bir dakika beklememi işaret ediyor ve arabadan iniyor. Arabanın önünden koşarak geçip kapımı açmasını izliyorum.

Elini uzattı. "Leydim."

Beynim neler olduğunu algılayana kadar birkaç saniye ona bakıyorum. Sonunda farkına vardığında emniyet kemerimi çözüp elimi onunkine koyuyorum. Arabadan çıkmama yardım ediyor, kapıyı kapatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ellerimi bedenlerimizin arasında tutuyor. Birbirimize bakıyoruz.

Sırıtarak, "Senin için çok tuhaf olmasın diye burada vedalaşırız diye düşündüm," diyor. Hudson'ın yüzü ciddileşir. "Rae, bu gece seninle harika vakit geçirdim. Gerçekten harika zaman geçirdim ve uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Bir ara benimle tekrar çıkmak ister misin? Teke tek, belki?"

Biraz şaşırmadım desem yalan olur. Ağzımdan çıkan tuhaf şeylerle birçok insanı korkuttuğumu biliyorum, bu yüzden bunu bekleyip beklemediğimden emin değilim. Umuyor muydunuz? Elbette. Bekliyor muydum? Hayır.

"Uh, um," diye kekeliyorum. "Evet. Kesinlikle evet. Seni korkutmadım değil mi?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır. Kesinlikle hayır." Gülümseme sırası bende.

"Numaranızı alabilir miyim acaba?" Hudson soruyor.

Başımı sallıyorum ve telefonları değiştirebilmemiz için ayrıldığında kendimi biraz üzgün buluyorum. Cebime geri koyarken benimki titriyor. Hudson'a kaşımı kaldırıyorum.

"Sana bir mesaj gönderdim. Yine de eve gelene kadar okuma. Bunu biraz daha az garip hale getirebilir."

Aniden bana doğru geri adım atıyor, öncekinden daha yakın, bedenlerimiz arasında hiç boşluk bırakmadan. Yavaşça yukarı uzanıyor ve iki elini yanaklarıma koyuyor, başımı kavrayana kadar yavaşça yukarı kaydırıyor. "Bizim" bakışlarımızdan birine daha kilitlendik.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, sonra öne doğru eğilip dudaklarını alnıma yerleştiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun içinde erirken hissediyorum. Ben ciğerlerime hava basmaya çalışırken o dudaklarını birkaç saniye boyunca orada tutuyor.

Çok sıcak ve şaşırtıcı derecede yumuşak. Birbirimize tamamen kilitlenmiş halde birkaç dakika orada duruyoruz.

"İyi geceler, Rae," diye fısıldıyor tenime karşı. Yavaşça gitmeme izin veriyor ve binasına doğru yürüyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca gözlerim kapalı, donmuş bir şekilde öylece duruyorum, oysa gitmesinin üzerinden sadece saniyeler geçtiğini biliyorum.

Ve onu özlemeye başladığımdan beri sadece saniyeler geçti.

Sonunda arabama geri döndüm ve eve doğru yola çıktım çünkü şu anda yatağımda, en sevdiğim deniz mavisi battaniyemin altında yatıyorum.

Zihnim yarışıyor. Keşke Haley hâlâ uyanık olsaydı çünkü bu gece hakkında konuşacak birine *gerçekten* ihtiyacım var. Eve geldiğimde onu kanepede sızmış buldum. Sweatshirt'ünde peynirli puflar parçalanmış ve elinde hala erimiş Skittles olabilirdi. Fotoğraf çekmiş olabilirim.

Bu gece. Bu gece, bu gece, bu gece.

İnanılmazdı. Hudson'ı beklemiyordum. Bu kadar açık, bu kadar tatlı olmasını beklemiyordum. Ve kesinlikle onun favori grubunun benim favori grubum olmasını beklemiyordum. Bununla büyük puan topladı. Her şey çok kolaydı. Her şey. Konuşma, gülme, sessizlik. Her şey. Bana hakaret ettiğini ciddi ciddi düşünmeme rağmen, yine de onu dinledim ve yine de dinlemek *istedim*. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Yuvarlanıp komodinin üzerindeki saate baktım. On bir buçuk. Yirmi dakikadır burada yatıp beynimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Cep telefonumdaki ışığın yanıp söndüğünü fark ediyorum, bir tür bildirim olduğunu gösteriyor.

Metin. Metni tamamen unutmuşum!

Kendimi neredeyse yatağın üzerinden yere atıp telefonuma uzanıyorum.

Kilidi açıyorum ve ekranda beliren isme kontrolsüzce gülmeye başlıyorum.

FMK.

Ne?

FMK: Bunu okurken evde olsan iyi olur küçük hanım. Bu gece harika vakit geçirdim. Teşekkür ederim. Umarım bu benimle kapıma kadar yürümekten daha az garip olur. ;-)

Ben: FMK?

Müstakbel Bay Kamden. Bu gece bana çok güzel bir şekilde evlenme teklif ettiğin için.

Gülüyorum çünkü beni yakaladı.

FMK: Ezik mi?

Ben: Çok tatlı aslında.

Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?

Biliyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

Bence telefonuma yazdığın isim çok şirin. Hala öyle olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Çok kötü bir yalancısın.

Gülüyorum çünkü o çok haklı.

Ben: Yeterince adil. Bu gece için teşekkürler. İyi geceler, Hudson. x
Hemen cevap veriyor.

İyi geceler, Rae.

Yüzümde bir gülümsemeyle yastığıma geri düşüyorum. Haftalardır ilk kez huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Chapter Fourteen

Hudson

Telefonumun çalmasıyla uyandım. Joey ile benim çerçeveli resmimizi başucumdaki sehpadan düşürüp telefonuma uzanıyorum. Parlak ışığa gözlerimi kısarak baktığımda annemden gelen dört cevapsız arama olduğunu görüyorum.

Joey'e bir şey olduğunu düşünerek panik içinde yataktan fırladım.

"Alo?" Joey önce benim bir şey söylememi beklemeden cevap veriyor.

"Joey? İyi misin, böcek?" Dikkatle sordum.

"Sadece seni özledim, hepsi bu. Dün gece neden eve gelmedin? Krepleri kaçırıyorsun."

İrkildim. "Üzgünüm Joe. Dün gece geç yattım. Şimdi kalkıyorum ve hemen geliyorum. Söz veriyorum."

Arka planda annemin sesini duyuyorum. "Joey! Sana onu uyandırmamanı söylemiştim!"

"Ah. Krepleri özlüyor!" Joey anneme cevap veriyor. "Bazen çok huysuz oluyor. Acele et lütfen. Seni seviyorum. Bye." Ve hat kesiliyor.

İçimi çektim ve kendimi yataktan dışarı attım. Sabah duşumu aldım ve Joey ile annemde geçireceğim gün için giyindim. Rocky'yi -siyah labradorumu- alıp yola çıkıyorum.

Sadece on dakikalık bir yol, bu yüzden hemen annemin araba yoluna giriyorum. Joey beni karşılamak için evden koşarak çıktı.

"Geldiniz! Nihayet!" Çok dramatik.

"Hey, ufaklık! Bana hiç krep ayırdın mı?" Joey'i kucaklamak için kollarımın arasına alarak soruyorum. Rocky araya girmeye çalışıyor.

"Zar zor. Açlıktan ölüyordum."

Joe'yu yere bırakıp gülüyorum ve Rocky'yi arkamdan çağırarak annemin evine doğru ilerliyorum.

"Hey, Eleanor! Bana büyük bir tabak ayırsan iyi edersin!" Anneme bağıriyorum. "Hudson Michael Tamell! Ben senin annenim. Bana anne de, anne,

Anne. Eleanor dışında her şey," diye azarlar. Joey, "Evet, Hudson," diye seslenir.

Anneme kaşlarımı kaldırıyorum. Omuz silkiyor. "Senden alıyor."

Gülüyorum. "Yeterince makul." Kahvaltı barına oturuyorum ve bakışlarımı hâlâ koridorda yuvarlanmakta olan Joey ve Rocky'ye dikiyorum. "Ee, böcek, bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Yüzmek!" Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Buz pateni!" Yine kafamı hayır anlamında sallıyorum çünkü lanet olası Eylül ayındayız. "Yürüyüş!" Omuzlarımı silkiyorum. "Ben biliyorum! Köpek parkı!" Başımı evet anlamında sallıyorum ve Rocky buna seviniyor. "Evet! Rocky, köpek parkına gidiyoruz! Ben giyinirken sen de benimle gel." Merdivenleri koşarak çıktılar.

"Kaçma, Joe!" Arkalarından bağıriyorum. "Lanet çocuklar."

Annem homurdanıyor ve bir anlaşma mırıldanıyor. "Bugün bu ikisine dikkat et. Ele avuca sığmazlar. Joey sabahtan beri çok sinirli," diye uyarıyor.

"Oh, oğlum."

"Oh, oğlum' doğru. Uzun bir gün seni bekliyor. Şimdi, kaç tane krep istiyorsun?"

Ona, yıllardır başımı pek çok beladan kurtarmamı sağlayan alametifarikam olan sırtışıma veriyorum. "Altı."

"Kahretsin Hudson," diye homurdanıyor çünkü daha fazla hamur yapmak zorunda kalacak. "Seni sevdiğim için şanslısın."

Ayağa kalkıp onun bulunduğu ocağa doğru yürüyorum ve yanağına kocaman ıslak bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum *Eleanor*."

Bunun için bana spatula ile vurdular.

"Gidip Joey ve Rocky'yi kontrol etsen iyi olur. Sabahtan beri sorun çıkardıklarını söylemiştim."

Onu bırakıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Koridorda sürünerek ilerliyorum çünkü içimden bir ses sessizliklerinin bir nedeni olduğunu söylüyor. Ve sonra onu keşfediyorum.

"Rocky!" Joey köpeğe fısıldar. "Köpek parkına gidiyoruz, küçük adam. Bunun senin için ne kadar eğlenceli olacağını biliyor musun?" Kapı hafif aralık olduğu için aralıktan bakıyorum. Joey Rocky'nin kafasını sıkıca kavramış, yüzüne doğru konuşuyor. Rocky'nin tüm dikkati Joey'nin üzerinde. "Çok! Çok eğlenceli olacak! Eskiden Eleanor ve babamla ve yaşlı köpekleri Hazard'la hep oraya giderdik. Şimdi seninle gideceğim!"

Rocky şu anda annemle babamın Joey'i ve siyah Labradorları Hazard'ı sürekli köpek parkına götürdüklerine dair hikâyeler dinliyor. Bu kalbimi şişiriyor ve gözlerimi yaşartıyor çünkü babamı gerçekten özledim. Ve Joey'nin onunla benim geçirdiğim gibi vakit geçiremediğini bilmek beni

üzüyor.

var. Bu adil değil, unkü ocuk babasıyla bir sürü güzel anıyı kaçırıyor.

Tıpkı senin yaptığın gibi, kendi kendime düşünüyorum.

On yedi yaşıma sadece iki ay kalana kadar babamla *kusursuz bir* ilişkim vardı. En iyi arkadaş gibi geçiniyorduk. Sonra ben sıçtım. Hem de çok fena. Ve ondan sonra asla eskisi gibi olmadık.

On yedi yaşıma girdikten hemen sonra yaşadığımız büyük bir patlama nedeniyle üç yıldan biraz fazla bir süre evden ayrıldım. Hala lisede olduğum için ailem beni kolayca eve geri dndrebilirdi, ama sanırım babamla aramızın düzelmesi için ayrılmam gerektiğini gördüler.

İşte o zaman Bay Horton'la tanıştım ve Jacked Up'ta çalışmaya başladım. Beni kurtardı sayılır. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bana o işi vermesi isteyebileceğim en iyi şeydi. En çok ihtiyacım olduğu anda beni akli başında ve ayakları yere basan biri yaptı. Ve ben kendi babamla en iyi durumda olmadığım için bir tür baba figürü olarak devreye girdi. Benim için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemem.

Yine de sonunda eve geri taşındım. İşler biraz kontrolden çıkmıştı ve ailem yardım etmek için oradaydı, hatta Pop bile. Beni hemen eve kabul etti. İşler bizim için mükemmel değildi ama oraya doğru gidiyorduk.

Sonra, iki buçuk yıl önce, *bir* telefon aldık. Babam araba kullanırken kalp krizi geçirmişti. Başaramadı.

Babamın bunu yapmamı istemeyeceğini bilsem de aramızdaki anlaşmazlıktan dolayı yıllarca kendimi suçlu hissettim. O harika bir adamdı. Nazik, sabırlı ve her şeyi seven biriydi. Anneme hiç kızmazdı. Tek yaptığı garajında rastgele arabaları tamir etmek, bitkilerle ilgilenmek ve otuz yıl boyunca şehirde şantiye şefi olarak çalışmaktı. İnanılmaz bir adamdı. Çok alçakgönüllü, çok zgr ruhlu, ağzından dökülen rastgele şeylerle insanları her zaman glmsetir ve güldürürdü.

Rae onunla çok iyi anlaşırdı.

Vay be. Bu da ne böyle? Bu rastgele düşünce de nereden ıktı? Neden Rae'yi düşünüyordum ki? Saat daha sabahın dokuzu ve şimdiden aklımda o var. Hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Paniğe kapılmadan önce boğazımı temizledim ve kapıyı biraz açtım. "Hazır mısın, ufaklık?"

"Evet! Sadece ayakkabılarımı giyeceğim. Hadi, Rocky!" Ve koşarak aşağıya inerler.

Joey'nin odasına bir göz atıyorum, birlikte çizdiğimiz tüm resimlere dikkat ediyorum. Bu da kalbimi bambaşka bir nedenle kabartıyor. *Kahretsin, bu çocuk beni gururlandırıyor.*

Odaya son bir kez bakıp her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra onların peşinden aşağıya iniyorum. Joey ve annem Rocky'yi tuvaletini yapması için dışarı çıkarırken ben de hızlıca kreplerimi hazırlıyorum. Onların içeri girmeye başladığını görünce ben de ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Arabaya son gelen koca bir eziktir!" Kapıyı açık tutarak bağıryorum.

"Her iki şekilde de fark etmez! Her zaman kaybeden sensin!" Joey de bana bağıryor,

Rocky hemen arkasındayken kapıdan içeri daldı.

İşte benim cumartesi böyle başlıyor.

Daha sonra, annemde kanepede oturuyorum ve çocuğum yanıma kıvrılmış Kayıp Balık Nemo'yu izliyor. Böyle zamanlar benim favorim. Hasta bir çocuk yüzünden yatıya kalma iptal edilince çocuklarla kart oyununu gelecek hafta sonuna erteledim. Ayrıca, dün gece Rae ile geçirdiğim akşamdan sonra onlardan uzak durmaya çalışıyorum çünkü o iki pisliğin beni mosmor olana kadar sorgulayacağını biliyorum.

Bütün gün Rae'ye mesaj atma isteğimle savaştım. Bugün gelmiş geçmiş en harika çocukla dışarıda olmama rağmen aklımın bir köşesinde hep o vardı. Onunla konuşmak istiyorum ama nasıl yaklaşacağımı bile bilmiyorum. Ezikçe davranıp pazarlama yardımı isteyebilirim ya da düzgün bir şeyler düşünmeye çalışabilirim.

Evet, doğru. Güvende olmak için topalla devam etsek iyi olur.

Selam. Hala şu pazarlama işine yardım etmek istiyor musun?

Telefonumu sehpanın üzerine atıyorum, böylece o mesaj atana kadar ona bakmamış oluyorum. Tüm bu süre boyunca televizyonun üzerindeki saate bakıyorum çünkü cevap vermesinin beş dakika süreceğini biliyorum.

Rae: Aslında, hayır. Fikrimi tamamen değiştirdim. Şu anda o kadar çok işim var ki, korkarım zamanım yok. Sadece nazik davranıyordum. Bir dakika. Bu da kim?

Ne?

Ben: Hudson...

Hangisi? Birkaç tane biliyorum.

Benimle taşak geçiyor olmalı çünkü adımın o kadar yaygın olmadığını biliyorum. Ben de onunla dalga geçeceğim.

Ben: Seksi olan, tabii ki.

Kahretsin. Bu en az iki farklı adam. :-p

Buna sesli güldüm.

"Neden gülüyorsun? Bu komik bile değildi," diyor Joey.

"Hiçbir şey, ufaklık. Sadece aklıma komik bir şey geldi," demeye çalışıyorum.

İşe yarıyor, ben de Rae'ye mesaj atmaya devam ediyorum.

Ben: Bu ekstra seksi olan. Düşünmeden duramadığın... Rae: Oh.

Hudson Carter? Nasılsın dostum?!

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, o yüzden vermedim.

Sanırım beklemekten sıkıldı çünkü telefonum titriyor.

Rae: Tamam. Veriyorum. Beni yakaladın. Evet, hala sana yardım etmeye hazırım. Aklında ne var?

Parmaklarım klavyemin üzerinde uçuşuyor ve gerçekten ne yaptığımı anlayamadan gönder tuşuna basıyorum.

Yarın benimle kahve içers misin? O zaman

konuşabiliriz. Rae: Tabii. Nerede ve ne zaman?

"Vay anasını." Ona çıkma teklif ettim. O da evet dedi!

"Ummm! Az önce kötü bir kelime söyledin! Öde bakalım!" Joe yanımda haykırıyor.

Görünüşe göre bunu yüksek sesle söyledim.

"Lanet olsun, evlat. Seninle bir türlü anlaşıyorum." Bir çeyreklik çıkardım ve uzattım.

Yarın sabah 10'da? Perk'te buluşabiliriz. Rae:

Tamamdır. Görüşürüz o zaman.

"EVET!" Birkaç kez zıplayarak yumruklarımı sıkıyorum.

Joey bana yan gözle bakarak, "Çok tuhafsin," diyor.

"Her neyse. Bunu nereden aldığını sanıyorsun?" Dilimi dışarı çıkarıyorum. "Doğru."

Joey'i yatağına yatırıp sadece bir ay önce yaşadığım odaya giderken bulutların üzerindeydim. Bir gün kendi evimde yaşayacağıma hâlâ inanamıyorum. Daha önce de tek başıma kalmıştım, o yüzden bu kısım yeni bir şey değil. Asıl ev sahibi olma kısmı. Ev sahibi olduğumu söylemekten büyük heyecan duyuyorum. Yirmi dört yaşındayım ve kendi işimin sahibiyim, bu yüzden hala yarı zamanlı olarak evde yaşamam için hiçbir neden yok. Kendi başıma dışarıda olmalı, kendi önceliklerimle ilgilenmeli ve anneme bu kadar güvenmemeliyim. Ona aşırı yük falan yüklemiyorum ama artık hayatına devam etmesinin zamanı geldi.

ve bir kez olsun kendisi için yaşıadı - her zaman bana ve Joey'e bakmadı.

Hızlı bir duş alıp yatağı yerleşiyorum. Yüzüme ışık vurduğunda uyumaya çok yakındım. Tek gözümü açtığımda Joey'nin kapımın önünde durduğunu görüyorum.

"Ne oldu, böcek? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır. Sadece seni özledim." Kalbim küt küt atıyor.

"Peki, hadi o zaman. Atla bakalım," diyorum, battaniyeyi kaldırıyorum ve elimden geldiğince az yer kaplıyorum. Joey sadece yedi yaşında, bu yüzden çok fazla alana ihtiyaç duyması sorun değil. Bu da iyi bir şey, çünkü bu yatak sadece iki kişilik.

"Sağ ol dostum," diye esniyor Joey, yatağı tırmanıp top gibi kıvrılıyor ve bana sokuluyor.

"Seni seviyorum,
ufaklık." "Ben seni
daha çok
seviyorum."

Gülümsüyorum. "Seni
küçük yalancı." "Seni büyük
yalancı."

Ve uykuya dalarız.

Chapter Fifteen

Rae

BANG! BANG! BANG!

"Acele et, Hales! Yapacak işlerim var!" Banyo kapısından bağıyorum.

Geç kalıyorum ve Haley son otuz dakikadır banyoda kim bilir ne yapıyor. Bu beni çok kızdırıyor çünkü yirmi dakika içinde Hudson'la buluşmam gerekiyordu. Neredeyse on dakika uzaklıktaki bir kafede. Daha duş bile almadım.

"Sakin ol, küçük kız! Şimdi bitiriyorum!" diye bağıyor. Gözlerimi deviriyorum çünkü "şimdi bitirmek" muhtemelen onun için yaklaşık on dakika daha demek.

Ve haklıydım, çünkü sekiz dakika sonra nihayet dışarı çıkıyordu. Dişlerimi fırçalamak ve saçlarımı fırçalayıp sıkı bir at kuyruğu yapmak için içeri koşarken ona ters ters bakıyorum. Biraz rimel sürüyorum ve düz beyaz tişörtüm ve kot pantolonumla yeterince iyi görüldüğüme karar veriyorum. Belli ki daha iyi olamayacağım çünkü zamanında yetişmek istiyorsam iki dakika içinde çıkmam gerekiyor.

Biraz hızlansam bile, yine de dört dakika kadar geciktim. Aceleyle içeri giriyorum ve çılgınca Hudson'ı aramaya başlıyorum. Umutlarım biraz azaldı. Onu göremedim.

Açık bir masaya oturuyorum ve dün gece işten sonra almayı başardığım notlardan bazılarını çıkarıyorum ve her şeye bakarken telefonumu kontrol ediyorum. On dakika gecikti. Ben çıkmadan önce beş dakikası daha var.

Telefonum çalıyor. Hudson'ın iyi bir mazereti olduğunu umarak hemen açıyorum. Arayan Maura'ydı, bu sabah Hudson'la buluşacağımı söyleme hatasını yapmıştı.

Kanka (PERRY DEĞİL): Eee?

Gülüyorum çünkü Maura'nın numarasının yanında "Perry Değil" yazması, telefonumu ele geçirip adını değiştirdiği anlamına geliyor. Tekrar söylüyorum. O ve Perry arasında kimin en iyi arkadaşım olacağı konusunda küçük bir savaş var. Bunu Maura'ya asla söylemeyeceğim ama Perry kazanıyor. Birazcık.

Ben: Şu anda konuşamam. Kahve içmek üzereyiz. Seni sonra ararım.

x

Perk'in kapısı açılırken telefonumu sessize alıyorum.

"Çok özür dilerim, Rae! Evde halletmem gereken bir iş vardı. I yemin ederim genelde zamanında gelirim. Söz veriyorum." Hudson aceleyle dışarı fırlıyor ve kendini karşındaki sandalyeye atıyor.

Bana o güzel okyanus rengi gözleriyle bakıyor. Hala mükemmeller. O hala mükemmel.

Telefonu tut, Rae. O sadece bir adam. Sadece olası bir müşteri. Kazara bir randevuya çıktın, hepsi bu.

"Sen delisin," diye kaşlarını çatıyor.

Tam o sırada masaya oturduğundan beri ona tek kelime etmediğimi fark ettim. Sadece bakıyordum.

"Ben değilim. Gerçekten. Hiç sorun değil. Aslında ben de dört dakika geciktim.

Genelde geç kalmam. Bunu sana karşı kullanmam için bir neden yok."

Hudson gözle görülür şekilde rahatlar. "Tanrıya şükür. Çok kızacağınızı ve benimle çalışmayı reddedeceğini düşünmüştüm ama gerçekten de yardıma ihtiyacım var."

"Oh, yani bu bir randevu değil mi?" Sahip olduğum en masum yüzü takınıyorum ve kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

Anında soluyor.

Eğer geç kalacaksa, bununla biraz eğleneceğim. Gözlerimin biraz sulanmasına izin veriyorum ve dudağımı ısııyorum, bu da ciddi gözyaşlarımı tutuyormuşum gibi görünmesine neden oluyor. "Ben sadece... Düşündüm de... Boş ver," diyorum ve kendimi toparlamak için dikkatimi kısa bir süreliğine pencereye veriyorum. Kendimi kaybetmeyeceğime emin olduktan sonra, hâlâ aşırı solgun olan Hudson'a dönüyorum.

"Uh, ben...umm...kahretsin. Rae, dinle... Ben..." diye devam etti, tam bir kafa karışıklığı içinde. Ağzında balık gibi bir şey var. Boğazını temizliyor ve gerçek bir cümle kurmaya çalışıyor.

Kendimi kaybettim. Kahkahalar fokurduyor ve ağzımdan dökülüyor - çok kaba bir şekilde, ekleyebilirim -. Homurdandığımdan oldukça eminim, çünkü o kadar çok gülüyorum. Gözyaşları dökülmeye başlıyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum.

Hudson boğazını biraz daha temizlemeye ve sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaymaya başlıyor, dükkânın etrafına bakıyor ve o kadar da sessiz olmadığım için açıkça baktığından emin olduğum diğer müşterilere kibarca gülümsüyor.

Gözyaşlarımı siliyorum ve derin bir nefes alarak biraz ayılmaya

Çalışıyorum.

"Seninle taşak geçiyorum, Hudson. Hadi ama, bu kadar geç kaldığım için bana bir kahve ısmarlıyorsun. Ve çok safsın." Çantamı alıp ön taraftaki tezgâha yöneliyorum ve Hudson'ı masada ağzı açık bana bakarken bırakıyorum.

Yaklaştığını hissettiğimde menüye bakıyordum. Olması gerekenden daha fazla yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor. Burası bir anda birkaç saniye öncesine göre çok daha sıcak oldu.

Sanırım numara yapmamı unuttu.

"Sen bir şeysin, Rae. Ve bu hoşuma gidiyor," diyor kulağıma usulca. Hiç geri adım atmıyor.

Neyse ki barista bize doğru dönüyor, sözleri sıg nefeslerimi bastırıyor.

Hiçbir kelime bulamıyorum ve sanırım orada durmam gerekenden daha uzun süre duruyorum çünkü Hudson benim için sipariş veriyor. "İki büyük boy siyah kahve alalım lütfen."

Biz. Bunun sesini gerçekten sevdim. Hem de çok. Olması gerekenden çok daha fazla. "Teşekkür ederim. Ne istediğimi nereden bildin?"

"Karanlıkta bir atış. Sade kahve ile gerçekten yanlışı yapamazsınız. İsterseniz değiştirebilirsiniz" diyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve Hudson ödemeyi yaparken kasaya doğru ilerliyorum. Onu uzaktan inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Sade bir kot pantolon ve yarı dar, kısa kollu, bebek mavisi bir gömlek giymiş, bu da gözlerini ve dağınık siyah saçlarını hafif bronz teninde daha da öne çıkarıyor. Dün günü dışarıda geçirmiş olmalı çünkü Cuma gecesine göre biraz daha esmerleşmiş.

Bu kadar kolay bronzlaşabilmesini kıskanıyorum. Korkunç derecede solgun değilim ama cildim nadiren bronzlaşıyor. Yanar, soyulur ve sıkıcı soluk tonuna geri döner.

Barista kahvemi bana doğru kaydırıp göz kırparken, "Al bakalım güzelim," diyor.

Ona gülümsüyorum ve Hudson'ı zavallı liseli çocuğa kaşlarını çatarken yakalamak için tam zamanında bakıyorum. Başımı iki yana sallıyorum ve kahveme bolca krema ve şeker koyup üzerine birkaç fiske tarçın ekliyorum.

"Tarçın mı?" Hudson burnunu kırıstırarak soruyor.

"Nefret etme. Çok lezzetli." Yüzünde hâlâ inanmamış bir ifade var. İç çekiyorum. "Dur tahmin edeyim, sadece siyah mı? Şeker ya da başka bir şey yok mu?"

Gülümsüyor, kahvesinden bir yudum alıyor ve abartılı bir zevk çılgılığı atıyor. *Bugün biri alaycı.*

Tekrar masaya oturduğumuzda, fikirlerimi içeren küçük dosyayı çıkardım.

"Jacked Up'taki durumunuz hakkında çok fazla bilgin yok ama dün gece işten sonra biraz araştırma yaptım." Notlarımın olduğu sayfayı çeviriyorum ve bulduğum bazı bilgileri okumaya başlıyorum. "1985 yılında açılmış, yani otuzuncu yıldönümünüze yaklaşıyorsunuz. Belli ki yerel bir işletme. Toplam altı çalışanınız var ve internette pek bir varlığınız yok gibi görünüyor, ya da en azından benim kolayca bulabildiğim bir tane yok."

"Evet, bunun üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor. Güncellenmesi gereken oldukça kötü bir web sitemiz var. Sosyal medya hesabımız yok, bunu düzeltmemiz gerektiğini biliyorum. Şu anda küçük bir reklam panomuz ve telefon rehberinde küçük bir yerimiz var. Hepsi bu kadar."

Biraz utandım. "Bu kadar mı? Vay be. Bu çok fazla değil. Sosyal medyadaki eksikliğinizin zaten farkındasınız, bu iyi bir şey. Aslında makul bir ücret karşılığında size yardımcı olmaktan mutluluk duyacak birkaç gelecek vaat eden web tasarımcısı tanıyorum. Bu onların portföylerini geliştirmelerine yardımcı olacaktır, dolayısıyla her ikiniz için de bir kazan-kazan olacaktır. Yepyeni bir görünüme ne dersin?" Umutla soruyorum.

Bir dakika düşündü. *Bu hoşuma gidiyor.* Herhangi bir şeye atlamak yerine işi için en iyisinin ne olduğunu gerçekten düşünmek için zaman ayırması hoşuma gidiyor.

"İkna edilebilirim. Şu anda sahip olduklarımızdan pek hoşlanmıyorum ama bunun büyük bir masrafa dönüşmesini de istemiyorum."

"Web sitesini hazırlarken grafik tasarımcıyla bu konuyu konuşabiliriz. Zaten her şeyin birbirine karışmasını isteyeceksiniz, bu yüzden hepsini bir kerede güncellemek muhtemelen en iyisi ve en ucuzu olacaktır. Bu arada, kartvizitlere ne dersiniz? Kartvizitiniz olduğunu biliyorum ama hiç şehirde dağıtmayı düşündünüz mü? Demek istediğim, siz küçük bir işletmesiniz ve bunun gibi küçük kasabalarda küçük insanların bir arada kalmayı sevdiğini biliyorum. Bence birkaç yerle konuşup kartvizitler için yer ayarlarsanız iyi olabilir."

Hudson başını sallar. "Evet. Sanırım birkaç yer bunu yapmaya açık olabilir. İkimiz için de iyi olabilir. Bunu sevdim, Rae. Başka bir şey var mı?"

"Hmmm... peki, halihazırda üzerinde durduğumuz ve bence çok yardımcı olacak şeylerin dışında, yerel gazetelere ve hatta muhtemelen şu küçük ücretsiz tasarruf dergilerine reklam vermeyi şiddetle tavsiye ederim. Belki Boston'da birkaç yere bile reklam verebiliriz. Bildiğimiz kadarıyla

Orada gerçekten boktan otomobil dükkanları var, bu yüzden reklam alanınızı genişletmenin çok fazla zararı olmaz."

Bir şeyler düşünmek için biraz daha zaman ayırıyor. Tekrar başını sallıyor. "Bunu sevdim. Hepsini beğendim. Dükkânın adını biraz daha duyurmaya yardımcı olabilecek, benim bile aklıma gelmeyen bazı harika, küçük fikirlerin var. Dürüst olmak gerekirse Rae, fikirlerini duyunca gerildim. Bana bir servete mal olmayacak şekilde işi nasıl büyütebileceğimizden emin değildim ama sanırım gerçekten işe yarayabilecek harika fikirler ortaya atmayı başardın."

Açıkçası fikirlerime bu kadar sıcak bakmasını beklemiyordum, bu yüzden iltifatları beni biraz kızarttı. "Bir şey değil. Hiç sorun değil. Reklam alanı fiyatlarıyla ilgili küçük bir araştırma bile yaptım," diyorum ve dosyayı ona uzatıyorum. Hevesle alıyor ve topladığım bilgileri incelemeye başlıyor. Yüzündeki onayı görebiliyorum.

O büyüleyici gülümsemesini bana çevirerek, gerçekten beklemediğim bir öneride bulundu.

"Benimle yemeğe çık, Rae. Bir randevu gibi. Gerçek bir randevu. Görücü usulü değil, iş görüşmesi değil. Gerçek bir randevu."

Chapter Sixteen

Hudson

Bu kelime kusma olayının bulaşıcı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Az önce Rae'ye çıkma teklif ettim. Gerçek, yasal bir randevu gibi. Ne sikim düşünüyorum ben? Ben çıkamam!

Bekle. Yapabilir miyim?

Siktir et. Yapabilirim. Ben yetişkin bir adamım ve ne istersem yapabilirim. Ve istediğimin bu *olduğunu* fark ettim. Rae ile bir randevu.

"Lütfen." Ben durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Rae orada oturmuş, yüzünde son derece şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Eminim onu tamamen korkutmuşumdur.

Belki de seninle çıkmak istemiyordur, ahmak.

"Kahretsin. Özür dilerim.

Dediğimi unut-" "Evet."

"-herhangi bir şey. Bekle, ne?"

"Evet dedim Hudson. Seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim. Bir iş projesiyle ilgili olmayan ve gerçekten hazırlıklı olabileceğim bir randevu. Maura ya da Tanner'la olmayan bir randevu. Evet," diyor tekrar.

EVET!

"Vay anasını. Evet dedin." Yine kelime kustum.

Yine o güzel kahkahasını atıyor. "Güldüm. Neden bu kadar şaşırdın? Bunu bana Cuma gecesi sormuştun. Seni bir kahve randevusuyla başımdan savamazdım, biliyorsun."

Onun alaycılığı karşısında biraz rahatlıyorum. "Haklısın. Bilmiyorum. Sadece potansiyel olarak birlikte çalışmamızı istemeyeceğini düşündüm."

"Potansiyel olarak mı? Sanki. Seni oltaya getirdim ve sen de bunu biliyorsun." Bir dakika daha bakma sırası bende çünkü o haklı. Haklı. Bu

kızı gerçekten tanımıyorum bile ama onunla aramda garip bir bağ hissediyorum, sanki dükkânımın önündeki yolda bozulması gerekiyormuş gibi. Sanki o

Benim dünyamda bir yere uyması gerekiyordu.

O büyüleyici yeşil gözlerinin içine bakmadan önce derin bir nefes alıyorum ve "Biliyorsun" diyorum.

Chapter Seventeen

Rae

Gözleri o kadar yoğun ki biraz ürperiyorum. Hudson'ı seviyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Adamla yeni tanıştığım için muhtemelen olması gerekenden daha fazla, ama ona karşı bir bağ hissetmekten kendimi alamıyorum ve nedenini bilmiyorum. Üç hafta önce onu tanımıyordum bile ve birdenbire tek düşünmek istediğim o oldu.

"Çarşamba günü benim evimde akşam yemeğine ne dersin?" diye sorar umutla. "Kulağa harika geliyor."

Eşyalarımızı toplayıp birlikte kapıya doğru yöneliyoruz. Hudson'ın eli belime doğru uzanıyor ve bunu son derece çekici bulmaktan kendimi alamıyorum. Okuduğum tüm o aşk romanlarında o yakışıklı kahramanlar bunu yaptığında hiç çekici bulmamıştım ama şimdi buluyorum. Bu çok basit ve tatlı bir şey.

"Arabana kadar eşlik edebilir miyim?"

Başımı eğiyorum ve beni küçük sedanıma doğru yönlendirmeye başlıyor, beni kapıya kadar götürüyor ve benim için açıyor.

"Jacked Up'a yardımın için çok teşekkür ederim, Rae. Son zamanlarda burada biraz sıkışıp kaldığımızı hissediyorum ve sanırım bu bizim için işleri biraz canlandıracak. Yarın şu web sitesindeki adamı arayacağım," diyor Hudson, ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde hafifçe sallanarak. Utangaç olduğu zamanlarda çok sevimli görünüyor.

Benden birkaç metre uzun duruyor, ben de ona gülümsüyorum. "Hiç sorun değil. Yardım edebildiğime sevindim."

"Yani, Çarşamba. Yedi buçuk olur mu?" diye sorar.

"Mükemmel." Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tekrar topuklarının üzerinde sallanıyor. Ben de ona biraz yardım ettim. "Hoşça kal Hudson. Çarşamba günü görüşürüz."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. O orada durmaya devam ederken ben arabama biniyorum. Park yerinden çıkmayı başardım ve daireme doğru geri döndüm.

Bir sonraki sokağa dönmeden önce aynaya bakıyorum. Hâlâ elleri cebinde ve yüzünde o mükemmel gülümsemesiyle orada duruyor.

Evimin önüne park ettim ve Maura'yı geri aradım. Ben Hudson'la birlikteyken beş kez aradı.

"Nihayet! Bir kızı öylece asılı bırakamazsın! Dökül. Hemen," diye bağıyor telefona.

"Birincisi, sakın ol; kulağımı acıtıyorsun," diyorum en iyi annelik sesimle. "İkincisi, Çarşamba günü bir randevum var." Yüksek sesle ciyaklıyor. "Kulaklar, kadın!" Ona hatırlatıyorum.

"Özür dilerim!" diye fısıldıyor. "Senin için *çok* heyecanlıyım! Ondan çok hoşlandığını söyleyebilirim. Tanner da bana ondan biraz bahsetti. Dik duran bir adama benziyor, Rae."

Tanner'ın söylediği hiçbir şeyi güven verici bulduğumdan emin değilim ama Maura'nın onaylamasına sevindim. "Güzel. Dün gece Tanner'la *ikinci* randevun nasıldı?"

"Muhteşem!" diye bağıyor. "O çok tatlı ve çok komik, Rae. Bazen hıyar gibi görüldüğünü biliyorum ama bu sadece bir gösteri, sanki maço olduğunu kanıtlamak zorundaymış gibi ya da bunun gibi bir saçmalık. Sadece ikimiz olduğumuzda çok düşünceli ve harika biri. Ondan hoşlanıyorum, Rae."

Tanner'dan hâlâ pek hoşlanmıyor olsam da en iyi arkadaşım için gerçekten mutluyum. "Sana iyi davrandığı sürece, senin adına mutluyum."

Arka planda birinin sesini duyuyorum. "Lanet olsun. Gitmeliyim, Rae. Emir geldi!"

Sonra konuşuruz,

aşkım." "Öptüm!"

Bye!"

Telefonumu kaldırdım ve başımı salladım. *Şu kız. O bir şey.*

Çantamı aldım ve kız kardeşimle paylaştığım daireye doğru yola çıktım. "Hey, Hales! Geri döndüm!" Ön kapıdan girerken bağıyorum.

"Mutfaktayız, Rae!"

Biz mi? Neden bahsettiğini anlamak için mutfığa gidiyorum.

"Cebinde fare var mı? Sen de kimsin baba!" Bağıyorum, oturduğu tabureye koşuyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum.

"Hey, ufaklık, seni özlüyordum."

Aynı şehirde yaşıyor olmamıza rağmen babamı nadiren görebiliyorum. Boston'daki bir firmada önemli bir muhasebeci ve sürekli çalışıyor. Ben çalışıyorum.

Geceleri ve hafta sonları Clyde'da çalışıyorum, bu yüzden birbirimizi görmek için fazla zamanımız olmuyor.

Bu sefer onu son gördüğümünden bu yana sadece bir ay geçmiş ama bana çok daha uzunmuş gibi geliyor. Ona iyice bakıyorum. Aynı ten rengine ve koyu renk saçlara sahibiz ve görünüşteki benzerliklerimiz burada sona eriyor. Benim gözlerim orman yeşiliyken, onunkiler kahverengi. O uzun, ben oldukça kısayım. Bununla birlikte, kişiliklerimiz hemen hemen aynı. İkimiz de alaycı, sıra dışı ve genellikle çok neşeliyiz. Bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz.

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordum.

"Beni görmeye geldi, en sevdiği kızını. Duh," diyor Haley sanki tek makul cevap buymuş gibi.

İkimiz de onu görmezden geliyoruz. "Sadece *iki* favori kızımın nasıl olduğunu görmek istedim. Sanki sizi uzun zamandır görmemiş gibiyim. Her şey nasıl gidiyor? İş arayışı nasıl gidiyor?" Haley'e dönüyor. "Kreş nasıl gidiyor?"

Haley en iyi arkadaşı Cailee ile birlikte bir kreş işletiyor. Çocuklar ona bayılıyor ve kendisi de büyük bir çocuk olduğu için bu beni şaşırtmadı.

Öte yandan ben, çocuklar konusunda pek yetenekli değilim. Her zaman susuyorum ve onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hepsinin zararsız olduğunu biliyorum ama beni korkutuyorlar. Onların küçük masum düşünce kalıplarını bozacağımdan falan korkuyorum.

Bunun için anneme teşekkür edebilirim.

"Güzel. Çok iyi gidiyor. Elimde bazı ipuçları olabilir." Babama yalan söyledim çünkü henüz tek bir yerden yanıt alamadım.

"Ve The Learning Hut iyi gidiyor. Daha geçen gün iki yeni çocuk aldık, yani kapasitemiz doldu. Görünüşe göre yakında genişlememiz gerekebilir."

"Çok iyi. Sizinle gurur duyuyorum kızlar," diye ışıldıyor. Yüzündeki gururu kolayca görebilirsiniz. "Şimdi dışarı çıkıp yemek yemek ister misin? Yemeklerine hâlâ güvenmiyorum, Haley."

"Kaba! Bir pizza yaktım ve erişteyi iki kez hamur haline getirdim ve birdenbire yemek yapamaz oldum. Belki de benden bu kadar büyük beklentilerin olmasaydı daha iyi bir aşçı olurdu baba," diye karşılık veriyor Haley.

"Bu kadar köle gibi çalıştığım için çok özür dilerim," diye mırıldanıyor babam. Bu ikisini seviyorum. Her zaman çok çekiciler.

"Çabucak makyajımı tazelememin bir sakıncası var mı? Bu sabah duş alma fırsatım olmadı çünkü *biri* banyoya dadandı," diyorum Haley'e en iyi ölüm bakışımı atarak.

Omuz silkiyor. "Uyuyakalmamalıydım."

"Dün gece uyumakta zorlandım." Babamla göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyorum.

Görünüşe göre bu onu kandırmamış. "Hâlâ kâbus mu görüyorsun? İyiye gittiğini söylediğini sanıyordum." Sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Yedi yaşımdan beri hep aynı şey oldu. Bulutlu bir günde okyanustayım. Rüzgar deli gibi esiyor ve dev dalgaların etrafımda dönmesine neden oluyor. Çok uzakta değilim ama çok küçük olduğum için karayı bir daha asla göremeyecekmişim gibi geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, beni en çok korkutan rüzgar ve büyük dalgalar bile değil. Annemin orada durup beni izlediğini görebiliyor olmam. Ona sesleniyorum, ona sesleniyorum ama o sadece bakıyor.

Sonra benim yaşlarımda bir çocuğun gölgesinin onun yanına doğru koştuğunu görüyorum. Ona bağılıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Çılgına dönmüştü. Kız hala orada durmuş ufka bakıyor.

Ve sonra batıyorum.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü ter içinde uyandığım zaman hep aynı zaman oluyor. Rüya çok gerçekçi görünüyor, sanki gerçekten olmuş bir şey gibi. Yine de bunun mümkün olmadığını biliyorum, çünkü bu hatırlayacağımdan emin olduğum bir şey. *Değil mi?*

Gözlerimi babama dikiyorum. "Öyle oldu. Sekiz aydır içmemiştim. Gerçi üç hafta kadar önce başladı. Bu sefer neden geri geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Stres, belki?"

Ki bu tamamen mümkün. Rüyanın tamamı stresli, belki de hepsi budur - zihnim bunu yansıtıyor. Sadece şimdi geri gelmesi çok garip görünüyor. Ve bu turda bir şeyler farklı hissettiriyor. Daha *gerçekçi*. O kadar gerçek ki dün gece çocuk daha rüyama girmeden üç kez uyandım. O kadar korkmuştum. İkincisinden sonra Q Gölü'ne gittim, güneşin doğuşunu izlemek için bir saat oturdum ve biraz daha uyumak için eve döndüm. Belli ki pek iyi gitmemiş.

Babam yüksek sesle nefes veriyor çünkü bunun beni ne kadar etkilediğini biliyor. "Evet, bu olabilir. Araban bozuldu, hastalandın ve şimdi de tüm bu iş başvuruları. Eminim stres altındasındır. Belki de iş aramaktan biraz vazgeçmelisin. Yani taşınmak için acelen yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Pek sayılmaz. Tam olarak ne yapmak istediğimden emin değilim."

Bunu babama yüksek sesle itiraf etmek çok zordu. Birkaç ay, hatta birkaç hafta öncesine kadar bundan çok emindim, ama şimdi gerçekten emin değilim. Hudson bunu görmeme yardımcı oldu.

"Lanet olsun, kardeşim. Neden bana söylemedin?" Sesindeki incinmişliği duyabiliyorum. İncinmekte haklı. Bu konuda ona güvenmeliydim. O her zaman benim yanımdaydı, bu yüzden tüm bunları ondan saklamam için hiçbir neden yoktu. "Haklısın. Sana anlatmalıyım, Hales. Sadece çok kafa karıştırıcıydı ve dürüst olmak gerekirse geçen güne kadar bazı duygularımın farkında bile değildim. Hudson benimle onlar hakkında konuştu."

"Hudson kim?" Birden babam o kadar üzgün görünmemeye başladı. Koruyucu görünüyor.

"Bir adam."

"Tanışma randevusuna gittiği bir adam. Ve az önce kahve içmeye gittiği adamla aynı kişi," diyor Haley ve bana sırtıyor. Sanırım ona sır vermememin intikamını alıyor.

"Rae?"

İçimi çektim. "Evet, o bir erkek. Evet, Cuma günü onunla çıktım. Evet, bu sabah kahve içmek için buluştuk ama bu bir iş buluşmasıydı. Jacked Up'ın sahibi, arabamı tamir eden dükkanın. Müşteri sayısını arttırmak istiyordu ve birkaç pazarlama ipucu istedi, ben de küçük bir fikir dosyası hazırladım ve bu sabah ona verdim. Mutlu musun?" Çarşamba günü randevumu bilerek atlayarak yatak odalarımızın ve banyonun bulunduğu koridora doğru ilerlemeye başladım.

Babam oflayıp pufluyor ve dişlerini sıkarak kabul ediyor. "Peki. Artık bir yetişkinsin. Acele et. Kanat almaya gidiyoruz."

İnliyorum çünkü bunun Clyde'a gideceğimiz anlamına geldiğini biliyorum. "Bana on beş dakika ver."

"Bu da ne? Aile yemeği ve kimse beni davet etmedi mi? Bu berbat bir şey Ted Amca," diye babama takılıyor Perry, yanımdaki tabureye oturup beni dürtüyor. "N'aber, Garson Rae? Bir Dr. Pepper alayım, lütfen."

Onu sertçe ittim. "Bugün çalışmıyorum, seni ahmak."

Garson Rae, beni iş yerinde ziyarete geldiğinde bana seslenmeyi en sevdiği şey. Ben oradayken sanki yepyeni bir insanla konuşuyormuş gibi olduğunu söylüyor.

ve aralarından seçim yapabileceği "iki versiyonum" olması hoşuna gidiyor.

Kuzenim Perry'yi kardeşim gibi severim. Benim için en iyi arkadaş gibidir ve biz çocukken annesi, babamın kız kardeşi, sürekli eve girip çıktığı için neredeyse bizim evde yaşardı.

Tessa Teyze pek iyi bir anne sayılmazdı. Kocasını aylarca terk etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Garip bir nedenden dolayı Walker Amca onu hiç terk etmedi. Her zaman yanında kalır ve ne isterse yapmasına izin verirdi. Bu nedenle, tüm faturaların ödendiğinden ve Perry'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için uzun saatler çalışıyordu. Bu da Perry'nin, ailesi nadiren evde olduğu için bizim evde çok zaman geçirmesine neden oluyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Perry'nin babasıyla harika bir ilişkisi vardı. Walker Amca hiç evde olmadığı için gergin olacağını düşünürsünüz ama bence bu onları daha da yakınlaştırdı. Birbirlerine sarıldılar; ilişkileri sağladı. Annesiyle olan ilişkisi ise neredeyse yok gibiydi, özellikle de kimse onun nerede olduğunu tam olarak bilmediği için.

Perry ve ben üniversiteden mezun olur olmaz, Walker Amca Tessa Teyze'den boşandı. Kelimenin tam anlamıyla. Törenden hemen sonra kağıtlar ona tebliğ edildi. O da kaçtı ve yaklaşık üç aydır ondan haber alamıyoruz.

Tessa babamın kız kardeşi olduğu için Walker Amca ile babam arasındaki ilişkinin berbat olacağını düşünebilirsiniz. Olumsuz. Onlar en iyi arkadaşlar ve babam Tessa ile diğer herkes kadar konuşuyor, ki bu da neredeyse hiç değil.

"Her neyse, kızım. En sevdiğim insanlardan ne haber?" Perry masanın etrafında dolanıyor.

"Bilirsiniz işte, dünyada en sevdiğim iki kişiyle öğle yemeğinin tadını çıkarıyordum - ta ki serseri bir çocuk gelip her şeyi bölene kadar." Perry sahte bir acıyla göğsünü tutuyor. "Beni yaraladın, Hales. Sorun değil, Yine de. Beni gerçekten sevdiğini biliyorum." "Zar zor," diye homurdanıyor Haley.

O tam bir yalancı. Benden daha çok sevdiği tek şey, babam ve Perry mi? Perry'e bok atmak. Bu konuda çok başarılı. İzlemesi çok eğlenceli. "Her neyse, Ted Amca, neler oluyor? Büyük şehir nasıl?" "Sıkıcı, büyük, yorucu, hiç bitmeyen," diye cevaplıyor babam iç çekerek. "Neden emekli olmuyorsun? Elli yaşında falan değil misin?"

Babam Perry'nin omzuna vurur. "Seni küçük pislik. Bilmeni isterim ki ben sadece kırk beş yaşındayım. Babandan bir yaş daha gencim."

"Hala yaşlı."

Ne yazık ki, Clarissa masamıza geldi. Garsonumuz bile değil, o yüzden neden burada olduğundan emin değilim.

"Merhaba Bay Kamden, Rae, Haley," diyor en sahte tatlı sesiyle. Hepimiz onu görmezden geliyoruz. Sesi biraz kısılıyor ve masaya daha fazla eğiliyor. "Merhaba, Perry."

Flört etmeye gelmiş.

Perry onunla herhangi bir temastan kaçınmak için bana doğru kayıyor ve başını Clarissa'ya doğru eğiyor. "Selam."

Yirmi dört yaşında bir kadın olan Clarissa onun bu çıkışına suratını asar. Sonra ona en güzel bakışını atar ve göğsünü *kabartır*. "Sonra görüşürüz, Perry," der ve hızla uzaklaşır.

"Tanrım, bu kız beni öldürüyor. Çok ısrarcı. Ve sahte. Ve tuhaf," diye yakınıyor Perry ve dramatik bir etki yaratmak için ürperdiğini ekliyor.

"Onunla çalışmayı dene," diye homurdandım.

"Hâlâ... bilirsin işte... ekstra çalışıyor mu?" Haley soruyor. "Maalesef."

"Fazladan çalışmak harika! Bunun nesi kötü olabilir ki?" Babam bariz bir kafa karışıklığıyla soruyor.

Haley, Perry ve ben bakışlarımızı değiştirdik ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"T Amca, arabaların arka koltuklarında fazladan çalışıyor," diye açıklıyor Perry, kahkahalarımız yatışır yatışmaz mümkün olan en kibar şekilde.

Babamın yüzündeki ifadeye yüksek sesli bir inilti eşlik ediyor ve ikinci kahkaha turunu başlatıyor.

Bir an için mutluyum. Kabusum yok ve Hudson'a karşı hızla büyüyen duygularım üzerimde baskı yaratmıyor. Kısa bir süreliğine, sadece kısa bir süreliğine, tüm korkularım kayboluyor.

Chapter Eighteen

Hudson

Pazarlama hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama çocuğun bana web sitesinde verdiği teklifin çok iyi bir teklif olduğunu biliyorum.

"Peki, ne dedi?" Tucker soruyor. Sarı saçlı piç oturuyor -Oldukça rahat bir şekilde masamın karşısındaki sandalyeye ayaklarını uzatmış bir şekilde oturuyor. *Bir* çeşit otoriteyi geri almak için onları itiyorum.

Benim kadar uzun süredir Jacked Up'ta çalıştıkları için bu sabah onu ve Gaige'i ofisime çağırdım ve Rae ile görüşmem hakkında onlarla konuştum. İkisi de yüzde yüz aynı fikirdeydi.

"Sekiz yüz dolar," diyorum ona, Tucker'ın az önce durduğu pozisyonu alarak. "Ve buna yeni bir web sitesi, basılı kartvizitler ve yeni bir logo da dahil. Bazı detayları gözden geçirmek için öğlen onunla buluşacağım."

"Lanet olsun!" Gaige bağıyor. "Bu iyi bir anlaşma. Horton'un şu anda sahip olduğumuz boktan web sitesi için en az bin dolar ödediğini biliyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum." Hâlâ şoktayım. "Bu adamla takılmayı başardığımıza inanamıyorum. Rae'ye borçluyuz. Hem de çok."

Gaige ve Tucker birbirlerine bakarlar.

Tucker bana göz kırparak, "Sanırım bunu ödemene izin vereceğiz," diyor. "Her neyse. Cumartesi nasıl geçti Gaige?" Diyorum ki, vites değiştiriyorum

çünkü eğer yapmazsam, Rae olayını hiç bırakmayacaklarını biliyorum.

"Güzel." Gaige Cumartesi sabahları dört saatlik kısa vardiyayı yönetiyor. "Cuma günü randevun nasıldı?" Kahretsin. İşe yaramadı.

"Sizi şerefsizler," diye homurdanıyorum, katlanmış ellerime bakıp göz teması kurmayı reddediyorum. "İyi idi. Gerçekten iyi idi. Ondan hoşlandım. Hem de çok. Çarşamba günü bir randevumuz var."

"Gerçekten mi?" Gaige

inanamayarak soruyor. Sadece başımı sallıyorum.

Tucker'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Bunun için uğraşmalısın," diyor sessizce. "Peki ya Joey?" Hemen karşılık veriyorum, tekrar ona bakıyorum. "Onunla çıkacak olanın senin çocuğun olmadığından eminim."

Gaige cevap veriyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Var. Dediğin gibi: Joey ne olacak? Eminim çocuğun umurunda olmayacaktır. Aksine, Joe bunu benimseyecektir. Bunu biliyorum. Bu konuda bana güvenin. Kötü olmayacak," diye gerekçelendiriyor Tucker.

Sanırım o haklı. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum çünkü Rae'den gerçekten hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını biliyorum. Bakışlarımız her kilitlendiğinde bunu görebiliyorum. Birine gerçekten aşık olmayalı çok uzun zaman oldu, bu yüzden bunu sürdürmek konusunda gerginim. *Evet, öyle dedim. Lanet bir aşk. Lanet bir ortaokul çocuğu gibi.*

Ama bir de hayatımın büyük bir parçası olan Joe var. Her boş anımı çocuğumla geçiriyorum. Joey'nin sadece yedi yaşında olduğunu ve kolayca bağlanabileceğini de biliyorum, beni en çok korkutan da bu çünkü işler kötüye giderse çocuğumun kalbini kırmak istemiyorum - ki bu tamamen akla yatkın bir şey. Ve eğer dürüst olmak gerekirse, ben de kendi kalbimin kırılmasını istemiyorum.

"Kes şunu. Ne düşündüğünü biliyorum ve neden korktuğunu da anlıyorum. Yirmi dört yaşındaki çoğu gencin sahip olduğu hayata sahip değilsin. Bunu anlıyorum ama her şeyi bu kadar çabuk silip atma. Çarşamba günü buluşun, sonra ne yapacağınıza karar verin. En azından denemelisin. Kafana bu olumsuzluğu takma."

Tucker'a sertçe bakıyorum. O haklı. En azından kendimi ortaya koyana kadar emin olamam. "Haklısın."

"Biliyorum," diye omuz silkiyor.

Gülüyorum. "Şimdi ofisimden defol git ve çalış ya da başka bir şey yap."

"Dostum, patronculuk oynamayı bırak," diyor Gaige. "Gerçekten işe yaramıyor bizimle."

O da haklı ama beş dakikalık bir zaman diliminde ikisinin de haklı olduğunu kabul etmiyorum. Bu saçmalığın peşini asla bırakmazlar.

Nihayet onlar gittikten sonra saate bakıyorum. Web sitesindeki adamla buluşmama yaklaşık bir buçuk saat kaldığını görünce Rae'ye iyi haberi vermek için mesaj atıyorum.

Ee, Perry? İyi adam. Bize güzel bir anlaşma yaptı. Sana borcumu ödeyemem. Çarşambayı iple çekiyorum.

Rae: Ben de! ;-)

Göz kırpan bir surat mı? Bu da ne demek oluyor?

Telefonum çıldırdı.

Rae: Oh, lanet olsun!!! Demek istediğim :-) O göz kırpan suratımla hiçbir şey ima etmiyordum! Yemin ederim!

Rae: AMAN TANRIM! Ben de "sik beni" derken bir şey demek istemedim!!

Kahretsin! Tüm bunları görmezden gel ve sana hiç mesaj atmamışım gibi davran. Bir sonraki mesaj benim gerçek cevabım olacak.

Rae: Oh, harika! Çarşamba için de sabırsızlanıyorum

:-) Rae: Çok. Daha iyi.

Bu noktada o kadar yüksek sesle ve sert gülüyorum ki biri ofis kapısına vuruyor.

"Hey, bu kadar komik olan ne? Seni buradan duyabiliyoruz, biliyorsun," diyor Tucker kapımı açarken. Omzunun üzerinden Gaige ve Liam'ı görüyorum, başka bir tamirci ve arkadaş, yüzlerinde boktan sırıtışlarla.

Rae'nin gönderdiklerini okuyabilmesi için Tucker'a telefonumu verdiğimde hala gülüyorum. Muhtemelen yaptığım en hoş şey değildi ama tüm bu yazışma paylaşılmayacak kadar komikti. Çocukların da okuması için telefonu havaya kaldırdı. Hepsi de kahkahalara boğuldu.

"İyi iş çıkardın Hudson," diyor Liam. "Eğlenceli birine benziyor." "Çok ateşli olduğu kesin," diye katılıyorum.

Ben ne yaptığımı anlamadan Tucker telefonuma bir şeyler yazıyor.

"Tuck, dostum!" Telefonu elinden kaptım. "Ne yaptın lan? gönderdin mi?"

Ben: ;-)

Gülüyorum. "Tamam, bu iyiydi."

Telefonum hemen bip sesi çıkarıyor.

"Ne dedi?" Tucker'ın sesi de ondan bir yanıt almak için en az benim kadar heyecanlı geliyor.

Mesajı okuyabilsin diye telefonu yukarı kaldırıyorum.

Rae: LMAO!!

"Rica ederim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Başımı salladım ve hepsini kapıdan dışarı ittim. "İşinize gidin, pislikler."

Perry ile buluşmak için erken geldim ve kesinlikle hayatımın en iyi beş dakikası değildi.

"Hudson," diye mırıldandı. "Seni görmek çok güzel."

Söz konusu kadın mı? Jess. Eski sevgilim ve çıktığım son kız. Babamla olan yıkılmış ilişkimde büyük rol oynayan kişi.

Genellikle şu anda görüştüğü kişiyle birlikte şehrin daha uzak yerlerinde kaldığı için onunla pek karşılaşmıyorum.

Hiç istemediğim halde karşımdaki koltuğa oturdu ve bana doğru eğildi. "Hayat nasıl, Hudson?" Seksi olmaya çalışıyor ve korkunç bir şekilde başarısız oluyor.

Jess zeki, güzel, komik ve nazik bir kızdı - ve bu kısmın altını çiziyorum -. Ancak yolun bir yerinde, hayatın ona sunduğu kartlara mümkün olan en kötü şekilde teslim oldu - uyuşturucuya ve etrafta yatıp kalkmaya başladı. Diyelim ki o zamanlar benim için ideal ortamın yakınından bile geçmiyordu. İlişkimizi bitirdim ve eve geri taşındım.

Daha basit zamanları düşünüyorum. Jess'in uzun, sağlıklı simsiyah saçları ve muhteşem parlak mavi gözleri olan güzel bir kız olduğu zamanları. Ortalama bir yapıya sahipti ve Rae dışında karşılaştığım en neşeli kişiliğe sahipti.

şimdi, çok hırpalanmış gibi görünüyor. Bir zamanlar sağlıklı olan saçları tel tel ve pislik içinde. Gözlerinin mavisini artık parlak değil; yıllar içinde solmuş ve donuklaşmış. Vücudu bir deri bir kemikten başka bir şeye dönüşmemiş. Jess'in önümde oturan bu versiyonu -kısa siyah etekli ve dantelli, lekeli pembe sütyeninin dışarı sarkmasına neden olan iki beden büyük kırmızı atletli olan- kafamdaki versiyonuna hiç benzemiyor. Bir zamanlar sonsuza dek birlikte olmak istediğim, temiz giyimli, kot pantolon ve tişört giyen kıza hiç benzemiyor.

şu anda içinde bulunduğu duruma sadece biraz üzülüyorum. Bu hale gelmesine izin veren kendisi. Ve bu üzücü. Gerçekten çok üzücü.

"Jess," diyorum sessizce. "Burada ne işin var? Biriyle buluşacağım."

Daha da yakına eğiliyor. "Ben iyiyim Hudson, sorduğun için teşekkürler. Güzel görünüyorsun," diyor ve kolumu ovmaya çalışıyor. Dokunuşundan kaçınmak için hızla uzaklaşıyorum.

Ona ters ters baktım. Sertçe. "Ne istiyorsun Jess?" Söylüyorum.

"Seni özledim Hudson. Senin de beni özlediğini biliyorum." Tekrar bana uzanmaya çalışıyor. Ya da belki de gerçekten kafası iyi çünkü her yeri sallanıyor.

Çocuğundan bahsetmeyeceksin bile, değil mi? Sen A sınıfı bir ebeveynsin, Jess.

Ona karşı dudağımı kıvırıyorum. "Aslında bilmiyorum. Beni biraz iğrendiriyorsun." Kabalığıma gözünü bile kırpmıyor - şu anda ne kadar berbat durumda olduğunu gösteriyor. "Tekrar söyleyeceğim: Biriyle buluşacağım. Bu bir iş toplantısı ve son derece önemli. Gitmen gerekiyor. Hemen."

Bir zamanlar geniş olan göğsünü şişiriyor ve seksi bir dudak bükme

denemesi yapıyor. "Tamam, ama buralarda olacağım."

Ve ya son aleminin ya da giydiği altı inçlik topuklu ayakkabıların neden olduğu titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıp uzaklaştı. İçimde tuttuğum nefesi dışarı verdim ve tüm bu alışverişten sıyrılmaya çalıştım. *Lanet olsun. Şehre geri dönmüş ne halt ediyor?* Umarım onunla tekrar karşılaşmam. Bu gerçekten ihtiyacım olan son drama türü, özellikle de şimdi. Tekrar çıkmaya başlamanın iyi olacağına karar verdiğim anda, tekrar ortaya çıkar. Harika.

Düşüncelerimi daha fazla ilerletmeden masanın üzerine bir gölge düşüyor. Yukarı baktım. *Lanetleneneceğim.* Rae'nin geçen Pazartesi Clyde'ın yerinde takıldığı adam tam karşımda duruyordu ve elinde bir dosya vardı.

Dürüst olmak gerekirse, umarım kaybolmuştur ve Perry değildir çünkü Rae ile olan ilişki durumunu hala bilmiyorum. Birbirlerine son derece aşına görünüyorlardı. Evli olmadığını biliyorum ve bir ilişkisi olmadığını umuyorum. Bir ilişkiden bahsetmedi ve Çarşamba günü buluşmayı kabul etti. Ayrıca, öyle bir tipe benzemiyor. Bu durumda geriye çıkar ilişkisi olan arkadaşlar ya da eski sevgililer kalıyor ve her iki seçenek de ağzımda tuhaf bir tat bırakıyor.

"Selam. Hudson, değil mi? Ben Perry," diyor uzun boylu kuzguni saçlı adam, karşıma oturarak.

Sikeyim. Ben. Oyun yüzü zamanı.

"Evet, selam dostum. Bugün benimle buluştuğun için çok teşekkürler. Biliyorum bu biraz kısa bir süre ama gerçekten bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum."

"Sorun değil, bunu tamamen anlayabiliyorum. Umm... hadi başlayalım sanırım. Bu sabah telefonu kapattıktan sonra biraz çalıştım." Kırmızı bir dosya çıkarıp bana doğru uzattı. "Mevcut web sitenizi ve logonuzu kontrol ettim ve bunlardan yola çıkmaya çalıştım. Pek bir şey olmadığını biliyorum ama bu da bir başlangıç sanırım."

Dosyayı açtım. *Vay anasını.* Bu tam olarak istediğim şeydi ve ben bunu bilmiyordum bile. Çok sade ve güçlü ve koyu mavi ve altın rengi şeması mağaza için mükemmel.

Dükkanın ismiyle bir oyun olarak, Jacked Up'ın üzerindeki yazılar çok iğrenç olmadan çatlak görünümlüdür. Yazı, yine çatlaklarla dolu şık, fırçalanmış bir metalin üzerine yerleştirilmiş. İsim parlak beyaz, metal ise koyu mavi ve altın rengi. Alt kısımda bir slogan var - daha önce hiç sahip olmadığımız bir şey.

"Hiçbir şey bizim için çok büyük değildir," diye yüksek sesle okudum.

Perry yüzünü biraz buruşturur. "Evet, dediğim gibi, sadece hızlı bir taslak."

"Her ne kadar saçma olsa da, aslında oldukça komik ve muhtemelen işe yarayacak kadar klişe."

"Gerçekten mi?"

Kısmen onun şaşkınlığına, kısmen de kendime gülüyorum. Bu adamı gerçekten sevmek istemiyordum ama sevdim sayılır. En azından yeteneği için. "Gerçekten. Aslında her şeyi sevdim. Bu mükemmel. Tam olarak istediğim şey. Çok iyi bir iş çıkardın Perry. Bu görünüm web sitesine ve kartvizitlere de taşınabilecek bir şey mi?"

Ağzı kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor. Kelimeler ağzından çıkmadan önce bunu bir kez daha yapıyor. "Evet! Özür dilerim." Boğazını temizler. "Evet, kesinlikle. Aslında kolayca. İstersen bu hafta bir şeyler yapmaya başlayabilirim?"

Sanırım bir açıklama olması gerekiyordu ama bir soru olarak ortaya çıktı. "Tabii ki, dostum. Buna gerçekten bayıldım. Sanırım bize fazladan bir şeyler katacak. Eğer her şey yolunda giderse ve sen de buna hazırsan, sana bazı reklamlar tasarlayabilirim. İlgilenir misin?"

"Oh, evet!" diyor heyecanla. "Kusura bakmayın, bu konuda biraz heyecanlıyım. İlkbaharda yeni mezun oldum ve diplomamın peşinden pek gitmedim, o yüzden bu benim ilk işim sayılır. Birkaç ay bir firmada staj yaptım ama ofis işlerinin bana göre olduğunu sanmıyorum, o yüzden serbest çalışmayı deneyecektim." Derin bir nefes alıyor. "Bana bir şans verdiğin için teşekkürler dostum. Minnettarım. Bunun için Rae'yi yemeğe çıkarmam gerekecek," diye gülüyor.

Ben de gülüyorum ama benimki gergin bir gülüş. Daha önce endişeli değildim ama şimdi gerçekten endişeliyim.

İçimdeki Mantıklı Hudson beni ikna etmeye çalışıyor: *Belki de gerçekten yakın arkadaşlardır?*

Ancak zihnimin ön saflarında oturan daha uygunsuz No-Bullshit Hudson aynı fikirde değil: *Hayır, dostum. Ya düzüşüyorlar ya da eski sevgililer. Başka bir şey için fazla samimiydiler.*

Ve bir de ağzını kapalı tutamayan Hudson var: "Evet, şu Rae kesinlikle bir şey."

Perry'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor ama ben bunu fark edemedim kayboluyorum. Sonra yerini huşu aldı, aklımdan çıkaramadığım kız hakkında ne kadar yüksek düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Koroya vaaz veriyorsun. Ele avuca sığmıyor, orası kesin."

Birdenbire, yüzündeki o aşk acısı dolu ifadeyi tokatlama dürtüsü beni vuruyor, çünkü No-Bullshit Hudson'ın beynimi ele geçirdiği açık hale geldi.

Bir şekilde tüm şiddet dürtülerimi kontrol altına alıyorum ve daha kibar bir kahkaha atmaya zorluyorum. "İmzalamam için bir şey getirdiniz mi? Doldurmam gereken başka bir şey var mı?"

Dosyadan bir paket kâğıt çıkarır. "Evet, var. Aslında doldurabileceğiniz küçük bir anketim var. Web sitenizde ne gibi ekstra şeyler istediğinize dair bazı fikirler veriyor, bu tür şeyler. Sonra imzalamanız için bir kontratım var. Çoğu tasarımcının bir tür peşinat istediğini biliyorum. Sözleşmede başlangıç için yüzde yirmi beş peşinat koyduğumu ve geri kalanını proje tamamlandığında ödeyeceğimi göreceksiniz. Eğer sizin için de uygunsa, bunu bugün yapabiliriz, böylece ben de işe başlayabilirim."

Ankete ve sözleşmeye bir göz attım. Hepsi bana oldukça yasal görünüyor. "Bu işe yeni başladığınızı mı söylüyorsunuz? Bu sözleşme bir acemi için oldukça iyi görünüyor," diyorum ona dürüstçe.

"Evet, babam hukuki jargon konusunda oldukça beceriklidir. Ayrıca, amcam bir hukuk firmasında muhasebeci, bu yüzden iyi bir sözleşmenin nasıl olması gerektiği konusunda içeriden bilgi sahibi."

"Güzel. Şanslısın o zaman." Anket formunu hızlıca dolduruyorum ve sözleşmeyi imzalıyorum. "Sana karşı dürüst olacağım, Perry. Bu tür yaratıcı işlerde pek iyi değilimdir. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Mesleğimde insanların bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye çalışmasından nefret ettiğimi biliyorum, bu yüzden her şeyi sana bırakacağım. Kesinlikle görmek istediğim birkaç şeyi yazdım ama hepsi bu kadar. Ben oldukça rahat bir adamım ve içimden bir ses bana kazık atmayacağınızı söylüyor." Ve dürüst oluyorum. İçgüdülerim bana en azından onun sanatsal yeteneklerine güvenmem gerektiğini söylüyor. "Yani, bu işin çoğunu sana bırakıyorum. Şimdi, çeki kime yazayım?"

Perry'ye ödeme yapıyorum ve en erken Perşembe-Çarşamba günü bir şeyler göreceğimize dair söz vererek toplantımızı tamamlıyoruz. Heyecanlandım. Yeni görünüm için bazı sağlam fikirleri var gibi görünüyor. İstedğim her şeyin olacağını umuyorum.

Ayrıca Logical Hudson'ın haklı olmasını, gerçekten yakın arkadaş olmalarını ve eski sevgili olmamalarını umuyorum. Her iki durumda da, umarım her şey çabuk olur çünkü onunla çalışmaya ne kadar dayanabilirim bilmiyorum

Rae'ye karşı açıkça hisleri varken. Özellikle de adamın aşırı güzel suratını parçalamak için duyduğu o garip ani dürtüden sonra.

En kötüsü de, böyle bir dürtü duymaya hiç hakkım yok. Rae benim değil. Onu o kadar iyi tanımıyorum bile. Hatta henüz onunla çıkmıyorum bile. Bunun için bir sebep yok ama elimde değil. Konu o olunca içimde garip bir koruma duygusu oluşuyor. Gözlerine ilk baktığımda bunu hissettim. Tanıdıkları ve neredeyse bir tür yardım için bana uzanıyor gibiydiler.

Biliyorum, kızla *yeni* tanıştığımı düşünürsek *bu* kesinlikle çılgınca geliyor, ama dediğim gibi, onu zaten tanıyor gibiyim. Son üç yılda kendim hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da içgüdülerime güvenmektir. İçgüdülerim Rae ile ilgili her şeyin peşinden gitmemi söylüyor, ben de öyle yapmayı planlıyorum.

Chapter Nineteen

Rae

Bu gece için biraz gergin olduğumu söylemek şu anki ruh halimi küçümsemek olur. Ben çok gerginim. Bütün gün midemi bulandıracak kadar gerginim.

Hudson'la randevuma iki saatten az bir süre kaldı ve odamda sahip olduğumu bile bilmediğim yaklaşık on iki farklı kıyafet var, çünkü son bir saattir ne giyeceğim konusunda mutlak bir panik içinde daireler çiziyorum.

"Aç, aç, aç," diye mırıldanıyorum telefonuma. Son beş dakikadır dönüşümlü olarak kız kardeşimi ve Maura'yı arıyorum. İkisi de cevap vermiyor çünkü ikisi de hâlâ işte.

Telefonumu yatağımın üzerine atıp volta atmaya devam etmek için iki adım atmıştım ki kapı çalındı. Oturma odasına doğru ilerlerken bornozumu üzerime biraz daha sıkı sarıyorum. Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ediyorum.

"Nihayet! Tam olarak aradığım kişi değilsin ama işimi görürsün. Hadi gel!" Perry'yi tutup apartmanın içine doğru sürüklüyorum.

"Doğru. Seni görmek de güzel, Rae. Hayat nasıl gidiyor?"

Arkama dönüp baktığımda yüzünde küçük sevimli bir sırıtış görüyorum. "Sus," diyorum, onu odama yönlendiriyorum ve yatağıma itiyorum. "Otur ve bekle," diye emrediyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ve bu gece bir randevum var. Yardım edin. Lütfen?"

Gözlerini devirir ve iç çeker. "Tamam. Bu işte berbatım ama seni sevdiğim ve Jacked Up işi için sana çok şey borçlu olduğum için yardım edeceğim. Neyin var göster bana."

Biraz ciyakladım ve kıyafetleri tutmaya başladım. Hava durumunu gerekçe göstererek tüm elbiselerimi ve eteklerimi geri çeviriyor. Sanırım yine ağabeylik yapıyor. Teorimi kanıtlamak için daha şüpheli birkaç üstümü tutuyorum. Haklıydım. Yaptığı şey bu ve bunun için onu çok seviyorum.

En temiz dört üstümden sonra, o gelmeden önceki kadar sinirliyim. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Perry! Her şeyi mahvediyorsun!"

"Çünkü bana tamamen boktan şeyler gösteriyorsun. Şu ana kadar her şey kulüp kıyafeti gibi görünüyor. Kulübe gitmiyorsun, değil mi?"

O haklı. Şimdiye kadar ona gösterdiğim her kıyafet kulüp için çok daha uygundu, birinin evinde akşam yemeği için değil. "Hayır, akşam yemeği için onun evine gidiyorum."

"Gördün mü? O zaman yanlış yapıyorsun. Seni akşam yemeğine davet ettiyse, muhtemelen kanepesinde birbirinize sürtünmekten daha fazlasını yapmak istiyordur, ki bu kıyafetleri giymek de buna yol açacaktır. İnan bana, ben de bir erkeğim ve bir kız benim evimde o kıyafetleri giyseydi muhtemelen düşüneceğim tek şey bu olurdu."

"İyi. O zaman rahat ve sevimli bir şey seçmeme yardım et," diyorum ona.

Ayağa kalktı ve sanki buranın sahibiymiş gibi dolabımı karıştırmaya başladı. Bu adam beni böyle sevdiği için çok şanslıyım çünkü bunu yapabileceği başka kimse olmadığını biliyorum.

Elinde koyu gri süper dar bir kot pantolon ve koyu mor kısa kollu bir bluzla bana doğru yürüyor. Üst kısmı dantelli ve ön kısmı ilgilendiğimi ama *çok da* ilgilenmediğimi gösterecek kadar aşağıya iniyor.

"Sanırım bunu takdir edecektir."

"Evet, bence Hudson buna bayılacak," diyorum ona.

"Hudson mı? Jacked Up Hudson'daki gibi mi? Bugün onay için web sitesini gönderdiğim Hudson mı?" Perry biraz paniklemiş bir halde soruyor.

Biraz yüksek sesle yutkunuyorum. "Evet..."

"Bu da ne, Rae? Neden bana onun o olduğunu söylemedin? Bana işle ilgili mesaj attığında neden onunla çıktığından bahsetmedin?" Sesi kızgın geliyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. O kadar önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Önemli bir şey değil mi? Tabii ki önemli! Muhtemelen kendi başıma iş bulamayacak kadar aptal olduğumu ya da bana bir kemik atman için sana yalvardığımı düşünüyordur! Kahretsin, Rae! Senin hayır işlerini istemiyorum, özellikle de o adamla çıktığın için!"

Orada durup ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Delirmiş, kafayı yemiş, tamamen aklını kaçırmış.

Ama... Anlayabiliyorum. O da benim gibi korkuyor. Bunu kendi başına yapmak, yapabileceğini ve başarısız olmayacağını kendine kanıtlamak istiyor. Annesinin tüm hayatı boyunca yaptığı gibi başkalarına güvenmek zorunda kalmak istemiyor. İnsanların ona sadaka vermesini ya da kendi başına bir şeyler başarmak için elinden gelenin en iyisini yapmadığını bir an bile düşünmemelerini istemiyor. O her zaman böyleydi ve her zaman takındığı rahat gülümsemesinden bunu asla tahmin edemezsiniz.

"Perry," diyorum nazikçe. Onu tutuyorum, yüzünü bana çeviriyorum ve ellerimi omuzlarına koymak için uzanıyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Az önce ne dedin? Doğru olmanın yakınından bile geçmiyor. Beni tanırsın. Bunu asla yapmam. Seni *sadece* çılgın tasarım yeteneklerin için yönlendirdim. Jacked Up'a hak ettiği makyajı yapabileceğini biliyordum. Ya Hudson? Bu ilk randevumuz gibi, çünkü ilki -ki görücü usulüydü- sayılmazdı. Kuzenim olduğun *hakkında hiçbir fikri* yok. Hiçbir fikri yok. Yani sana ne söylediyse, ikiniz nasıl bir anlaşma yaptıysanız, hepsi senin ve yeteneğinin suçu. Benimle *hiçbir* ilgisi yok." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Anladın mı?"

Gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Tekrar açtığında sakinleştiğini söyleyebilirim. Tipik Perry.

"Anladım." Biraz yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Rae." Sonra beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. "Aşırı tepki vermek istememiştim. Sadece... bilirsin işte. Özür dilerim."

Sırtını sıvazlıyorum. "Nefes... alamıyorum..." diye boğulmayı başarıyorum. Kıkırdıyor ve beni bırakıyor. "İyi miyiz?"

Başını sallıyor. "Her zaman."

"Güzel. Şimdi siktir git çünkü hazırlanmam gereken bir randevum var ve ciddi bir sihir yapmak için sadece bir saatim var," diyorum ve onu kapıdan dışarı itiyorum.

"Pft. Evet, doğru. Sen her zaman güzelsin. Sihir falan yok. Sadece iyi genler," diyerek bana göz kırpmıyor.

"Doğru. Şimdi git." Bir şey fark ettiğimde kapıyı açıyordu. "Perry?" Arkasını döndü. "Neden uğradın?"

"Bana ihtiyacın olduğunu hissediyordum," diyerek kolayca gülümsüyor ama bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Göz teması kurmaktan kaçınıyor ve konu Perry ve ben olunca bu çok açık bir işaret. Bu konuda ne hissettiğimi biliyor.

Başımı sallıyorum ve her şey yolundaymış gibi davranarak ona bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum." Sözlerine karşılık veriyor ve kapıyı kapatırken bana arkasından bakmamı sağlayacak bir jest yapıyor.

Son zamanlarda biraz garip davranıyor ve neler olduğundan emin değilim. Genelde her şey hakkında konuşuruz. Perry'nin en iyi arkadaşım olduğunu söylemem abartı olmaz. Kardeş gibi büyüdük ama aramızdaki bağ biraz farklıydı. Bazı günler ikizler kadar yakınız. O benim için dünyalara bedel ve onun için endişeleniyorum. Küçük krizler geçirdiğini biliyorum.

Zaman zaman oldukça çirkinleşebilen bir depresyon geçiriyor, bu yüzden onun için gerçekten endişeleniyorum.

Bu en son bir yıl önce olmuştu. Yaklaşık bir ay boyunca kendinde değildi, sonunda onu kırdım ve bir terapistle gitmesini sağladım. Yaklaşık iki ay gitti ve sonra "düzeldiğini" iddia etti ve bir daha hiç gitmedi. Öyle olmadığını biliyorum ama tamam, onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamam.

Bu gece yapılabilecek fazla bir şey olmadığını bilerek düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Hudson'la randevum için hazırlanmaya başlıyorum.

Kot pantolonumu ve gömleğimi giydikten sonra, doğal kıvrıcık saçlarımın gece boyunca tam bir tren enkazına dönüşmemesini sağlamak için küçük bir spre ve saç kremi ekliyorum. Güzellik rutinimi normalden biraz daha fazla maskara ve hafif parlak bir dudak parlaticısı sürerek tamamlıyorum. Kıyafetim, birkaç farklı tılsımla dolu antika görünümlü uzun gümüş bir kolye ve giydiğimde kendimi her zaman bir baş belası gibi hissettiren siyah deri botlarımla tamamlanıyor.

Saate baktım ve birkaç dakika geciktiğimi fark ettim. *Kurşun ayağımın düzeltemeyeceği bir şey değil.* Küçük çantamı ve deri ceketimi alıp yola koyuluyorum.

Farkına varmadan Hudson'ın kapısının eşiğinde duruyorum ve yol boyunca nefes almadığımdan yüzde bin eminim. Şu anda hissettiğim baş dönmesinin tek açıklaması bu.

Bunu yapabilirsin, Rae. Sadece şu lanet kapı ziline bas. Seni ısırmas. İstiramaz çünkü o cansız bir nesne. Sadece düğmeye bas!

Zile basmak için uzandığımda kapı çekilerek açıldı. Çığlık atıyorum ve geriye doğru sendeliyorum. Muhtemelen kıcımlı morartacak düşüş için kendimi hazırlıyorum ama asla gelmiyor. Yere düşmeden Hudson beni yakaladı.

Fırtınalı gözlerine bakarken ağzımdan "kahramanım" gibi bir cümle dökülüyor. Sadece Hudson'ın beni duymadığını umabilirim.

Gülüyor. *Kahretsin. Muhtemelen beni duydu.*

"Evet, seni duydum. Neden kapı zilimin seni ısracağını düşünüyorsun?" *Siktir!* "Seni hâlâ duyabiliyorum, Rae. Ne kadar seksi olduğum hakkında konuşmaya başlamadan önce bu düşüncelerini dizginlemek isteyebilirsin," diye şaka yapıyor.

Bu da onu kontrol etmeme neden oldu. Haklıydı. Gülünç derecede seksi görünüyor. Kot pantolon ve gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran düz gri bir termal giymiş. Saçları her zamanki gibi dağınık ve o her zamanki saat beş gölgesi mükemmel bronzlaşmış yüzünü süslüyor.

Bana gülümsüyor. *A-ha!* Sonunda daha önce fark etmediğim bir kusur buldum. Alt ön dişinde küçük bir kırık var ve yanındaki dişi de biraz eğri.

Kaşlarımı hafifçe çatıyorum çünkü bunların hiçbirinin aslında onun güzelliğinden bir şey eksiltmediğini, aksine onu daha da güzelleştirdiğini fark ediyorum.

Beni ayağa kaldırdı. "İçeri gelmek ister misin?"

Üstümü biraz düzeltiyorum ve gergin bir alışkanlığım olan sallanan kolyemi tutuyorum. "Elbette."

İçeri girdiğimizde ilk fark ettiğim şey ne kadar küçük olduğu. Haley ile paylaştığım daireden bile daha küçük. Çok küçük bir koridorda bulunan yatak odası ve banyo dışında her şeyi kapıda durarak görebiliyorsunuz. Tüm bunlara rağmen, şirin ve çok rahat.

İkinci fark ettiğim şey ise ne kadar temiz olduğu. Lekesiz. O kadar lekесiz ki, tüm mekanda bir toz zerresi bile olduğundan şüpheliyim. Parlak beyaz duvarlar ne kadar temiz görüldüğüne katkıda bulunuyor.

Etrafa asılmış birkaç basit tablo ve ön duvarın neredeyse tamamını kaplayan büyük bir televizyonun karşısında oturan küçük kırmızı kirlentli büyük siyah bir kanеpe var. Mekânın o özel kadınsı dokunuştan yoksun olduğunu söyleyebilirsiniz ama yine de yaşanmış bir yer. Sıcak, davetkâr ve samimi. Hudson'ın gecelerini burada geçirdiğini rahatlıkla görebiliyorum.

"Mütevazı evimi sadece ön kapıdan yeterince kontrol ettiğinize göre, büyük turu ister misiniz?" Hudson alay ediyor.

"Bunun gerekli olacağından emin değilim," diye kestirip atıyorum.

"İyi noktaya değindin." Kolunu dramatik bir şekilde odanın üzerinde gezdiriyor. "Hoş geldiniz. Burası benim annemden uzaktaki evim. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama evin onarımı bitene kadar idare ediyor."

"Çok şirin. Sana yakışmış."

Göğsünü sıkıyor. "Sevimli mi? Erkeksi mi demek istiyorsun? Demek istediğin bu olmalı. Sen erkeksi demişsin gibi davranıyoruz."

Gülüyorum. "Evet, gerçekten erkekçe."

Birden, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yerden orta boy siyah bir Labrador çıktı. Köpek sert bir havlama sesi çıkarıyor ve bacaklarımın üzerine çıkarak sevilmek için yalvarıyor.

"Rocky, yere yat!"

Uzanıp köpeğin kulaklarının arkasındaki tüyleri hışırdatıyorum. "Sorun yok Hudson. Rocky sadece dairendeki seksi hatunu merak ediyor. Eve bu kadar çekici birini getirmene alışık değil," diyorum ve Hudson'a bir bakış atarak bana aksini söylemesini istiyorum.

Yüzünü yine o aptal seksi sırıtış kaplıyor. "Kesinlikle değil." Hudson mutfağa giderken ben Rocky'yi tanımaya devam ediyorum.

"İçecek bir şey ister misin, Rae? Dr. Pepper, çay, elma suyu, bira - kök yok - ve su var."

Yetişkin, bekâr bir erkeğin elma suyu içmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünsem de yine de istiyorum. "Elma suyu iyidir."

"Hemen geliyor," diyor mutlu bir şekilde. Meyve suyu bardağını oturma odasına getirip kanepeye oturuyor. Rocky'yi okşarken ayağa kalkıyorum ve yanına oturuyorum.

"Rae. İtiraf etmem gereken bir şey var."

Yüzüm düştü. *Oh, kahretsin. İşte geliyor. Evli falan. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum!*

Hudson ciddi bir şekilde, "Yemek yapamam," diyor.

En son ne zaman birini yumruklamak için bu kadar istek duyduğumu hatırlamıyorum, Clarissa'nın gerçekten şirret olduğu günler dışında. Derin bir nefes alıyorum, sertçe nefes veriyorum ve pek sık yapamadığım bir şeyi yapıyorum: Konuşmadan önce düşünüyorum.

Şimdi, burada gerçekten samimi olacağım. Konuşmadan önce düşünmem, ağızımdan çıkan her şeyin derin ve anlamlı bir şey olacağı anlamına gelmiyor. Çünkü büyük olasılıkla öyle olmayacak. Ben böyle biri değilim ve çoğunlukla bunu sorun etmiyorum.

"Göt herif!" Evet, o kadar düşündükten sonra ağızından çıkan bu. Ve işte yine o *aptal* seksi sırıtış. "Bir an için beni gerçekten endişelendirdin. Bana evli olduğunu falan söyleyeceksin sandım ki bu çok kaba olurdu çünkü geçen gece sana evlenme teklif etmişim ve bu bir *randevu*."

Patlamam üzerine kahkahalarını tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. "Üzgünüm, hayır, evli değilim. Yine de gizlice dolaşmaktan hoşlanacağını düşünüyorum."

"Yalancı."

"Doğru," diye gülümsüyor. "Neyse, saat beşe doğru birkaç pizza çağırdım. Birine pepperoni, sosis ve siyah zeytin, diğerine de sade peynir koydum. Ne sevdiğinden emin olamadım."

"Pizzadan nefret ederim," diyorum ona yüzümü asmadan. Yüzü asıldı. "Şaka yapıyorum. Ben onunla yaşayabilirim."

Kıkırdıyor. "Sanırım bunu hak ettim."

"Kesinlikle öyle. İki pizzayı mideye indirmemiz dışında -çünkü en az beş parçayı kendime ayırmayı planlıyorum- bu gece için aklında ne var?"

"Film mi?"

"Ah, basit ve şık tutmak. Bunu anlayabilirim," diyorum ona. "Hangi film?"

Bana ciddi ciddi bakıyor. "Seçmene izin vermeyi umuyordum. Böylece korkunç bir şey seçersen, pizza gelmeden önce gitmen için bir bahane bulabilirim, böylece olabilecekler için üzüntülerimi boğarken benim için daha fazlası olur."

Bir an için düşündüm. "Üvey Kardeşler." "Az önce en iyi arkadaş mı olduk?"

Bu adama aşık oldum. Tamam, pek sayılmaz ama bana en sevdiğim filminden alıntı yaptığına inanamıyorum!

"Evet!"

"Garajda karate yapmak ister misin?"

"Evet!"

Hudson başını sallar, yüzünde kocaman bir sırıtış vardır.

"Sanırım sana evlenme teklif etme sırası bende. Bunu bana yaptığına inanamıyorum!" Hudson haykırıyor.

"Şu anda muhtemelen evet derdim. O filme bayılıyorum! Sanırım en az elli kez izlemişimdir."

Kapı zili çalar. "O zaman bu gece elli bir olacak," diye yanıtlıyor kapıya doğru yürürken.

Gözetleme deliğinden baktığında yüzündeki gülümsemeye bayılıyorum. Kapıyı açıyor. "Gaige! N'aber dostum? Bu gece çalıştığını bilmiyordum."

Hudson'ı gördüğüm gece Clyde'da olan adamlardan biri kapıda duruyordu. Barda belli olmadıysa bile şimdi belli. Gaige muhteşem. Bunun bir erkek için garip bir tanım olduğunu biliyorum ama doğru. Sadece verandanın puslu sarı ışığıyla aydınlanıyor ve pürüzsüz yüz hatları ve kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş koyu renk saçlarıyla hâlâ çok yakışıklı. Pizza dağıtıcısı üniforması içindeyken bile kaslı olduğu anlaşılıyor. Yine de ezici değil ve uzun boyuna mükemmel bir şekilde uyuyor. I

Bardan gözlerinin ne renk olduğunu hatırlayamıyorum ama bulunduğum yerden gür kaşlarının altında koyu renk görünüyorlar.

Gözleri Hudson'ın omzunun üzerinden benimkileri buluyor ve arkadaşına dönmeden önce başını hafifçe bana doğru sallıyor. "Evet, gelmemem gerekiyordu ama son dakikada bir vardiya aldım. Nasıl olduğunu bilirsin. Teslimatlarda senin adını gördüm ve kaptım. Ayrıca küçük bir indirim de yaptım."

"Sağ ol dostum. Buna gerek yoktu ama minnettarım," diyor Hudson, pizzaları eğlence merkezinin ucuna bırakırken.

Arka cebinden cüzdanını çıkarıyor ve Gaige'e biraz para uzatıyor. Sesi alçak olduğu için ne dediğini anlayamıyorum ama Gaige'in ona "sikik" diye mırıldandığını duyabiliyorum, o ise kaşlarını çatarak başını sallıyor, yüzünü kısa bir süreliğine hizaladıktan sonra rahat bir sırtıya dönüşüyor.

"İyi geceler, Rae. Siz ikinize iyi eğlenceler." Gaige uzaklaşmadan önce Hudson'ın omzunun üzerinden sesleniyor.

"Gaige'i nereden tanıyorsun?" Soruyorum çünkü çok meraklı biriyim.

"Tucker'dan sonra sahip olduğum en iyi arkadaşım o. Onu on yedi yaşımızdan beri tanıyorum ve Jacked Up'ta çalışmaya başladı. Hâlâ benim için orada çalışıyor ve ekstra para kazanmak için Harold's'ta yarı zamanlı pizza dağıtıyor," diye açıklıyor Hudson.

Gaige'den bahsederken Hudson'ın gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. Arkadaşlarını gerçekten böyle önemseydiğini görmek çok tatlı. Daha önce çıktığım erkeklerden farklı.

En son eski sevgilim Jared duygularını kimseyle paylaşmazdı. Ayrılmadan önce neredeyse bir yıl beraberdik. Gerçek duygular olmadan tüm fiziksel bağları istiyordu. Bir süre işe yaradı çünkü - dürüst olalım - herkesin kaşınmasını istediği bir kaşıntısı vardır, bu yüzden tamamen boşa gittiğini söyleyemem. Ve ben ondan çok hoşlanıyordum, tabii ki onun benden hoşlandığından daha fazla. Yine de birkaç ay sonra, duygularıma hiçbir zaman karşılık vermeyeceğini hissettim, bu yüzden yaklaşık altı ay önce ilişkimizi bitirdim. Verilmesi kolay bir karardı ve öylece çekip gitmesi bana ikimizin de ne kadar az yatırım yaptığını gösterdi.

Ama Hudson duygularını gösteriyor ve bunu yapmaktan korkuyor gibi görünmüyor. Arkadaşlarıyla ilişkileri konusunda bu kadar açık ve dürüstse, gerçek bir ilişkide nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim. Eski kız arkadaşları kendilerini şanslı saymalı, çünkü şu ana kadar, o bir av-birine tutunmak istediğimden oldukça eminim.

Chapter Twenty

Hudson

Hayatım boyunca bir tuvalet molası için hiç bu kadar minnettar olduğumu hatırlamıyorum çünkü nefes almak için o ana çok ihtiyacım vardı.

Onun en sevdiği film benim en sevdiğim filmidir. Onun en sevdiği grup benim en sevdiğim grup. Bunun çok önemli bir şey gibi görünmediğini biliyorum, ama çok havalı. Bu durum onu zaten sevdiğimden daha çok sevmeme neden oluyor, orası kesin.

Ya burada Joey'nin izlerini görürse? Hâlâ baba olduğumu bilmiyor ve henüz ona söylemeye hazır olduğumdan emin değilim. Bekar bir baba olmaktan utandığımdan değil, çünkü kesinlikle utanmıyorum. Joey'i tüm kalbimle seviyorum ve baba olmamı hiçbir şeye değişmem. Bu sadece ikinci buluşmamız ve onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Ebeveyn olmanın bizim yaşımızdaki çoğu insana çekici gelmediğini biliyorum.

Ben de çıldırıyorum çünkü o benim dairemde. *Benim dairemde.* Küçük ve seyrek dekore edilmiş olduğunu biliyorum, bu yüzden gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Fakir olduğumu mu düşünüyor yoksa iç tasarım konusunda gerçekten kötü olduğumu mu? Hiçbir fikrim yok ve bir yanım bilmek de istemiyor, ama Pembroke'taki ev bitene kadar daire sadece bir ara ev olsa da bu konuda kendime yardımcı olamıyorum.

Hayalimdeki evi -büyükbabamın eski evini ve babamın büyüdüğü evi- biraz güncelliyorum. İlk olarak yaklaşık bir ay önce taşındım, ancak göz ardı edilemeyecek birkaç elektrik sorunu buldum. Onları bulduğumda zaten eve tamamen taşınmıştım, bu yüzden her şeyi toplayıp anneme geri dönmek yerine, onarımlar bitene kadar beni idare etmesi için küçük bir daire tuttum. Hızlı bir tamirat olması gerekiyordu. Sonuç olarak, daire küçük -sadece bir yatak odası- ve neredeyse hiç mobilya ya da dekorasyon içermiyor. Neredeyse her şeyim Joey'nin yararına zaten. Yatak ve televizyon dışında hiçbir şey olmadan da yaşayabilirdim.

Kahretsin. O benim dairemde. Bu beni neden korkutuyor bilmiyorum ama korkutuyor.

Ve sonra bana büyük bir şey çarptı. Rae'nin benim dairemde olmasından daha büyük bir şey. Kahretsin, benim dairemde olmasının *sebebi* bu.

Bir randevudayız. *Bir randevu. Gerçek bir randevu. Sikeyim. Benimle.*

Ve bu küçük ifşaat beni zaten gergin olduğumdan daha da gergin yapmazsa lanetleneceğim.

Ya onu öpmemi isterse? Onu öpemem! Öpebilir miyim? Ama muhtemelen bunu bekliyordur çünkü randevuların sonunda, özellikle de ikinci randevuların sonunda böyle olur, değil mi?

Aferin, göt herif! Kendini korkutmaya devam et. Harika gidiyorsun!

"Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca gelmiş geçmiş en muhteşem film den alıntı yapmaya hazır mısınız?" Rae koridorda yürürken volta atmamı etkili bir şekilde durdurarak soruyor.

Kendime not: Listemdeki "Rae Tanrı'nın bir lütfu" sütununa onun ne kadar harika olduğuna dair gerçekte var olmayan bir nokta daha koymaktan çekinmeyin.

Neden hala kendi kendine konuşuyorsun! Şu saçmalığa bir son ver ve silkelen dostum!

Kendi tavsiyeme uyuyorum. "Soru şu: Hazır mısınız? Bu filmi baştan sona biliyorum, bu yüzden bir repliği kaçırırsan seni yargılayacağım."

"Getir onu," diyor ciddi bir şekilde.

Ve sonraki doksan dakikayı yerde oturarak, pizza yiyerek ve film den alıntılar yaparak geçirdik. Ya da en azından soran herkese böyle söyleyeceğim çünkü ben öyle bir şey yapmadım.

Biraz pizza yedim mi? Elbette. Normalde yiyeceğim kadar mı? Hayır. Film den alıntı yaptım mı? *Step Brothers*'ı izleyip de alıntı *yapmadan* duramazsın. Her zamanki standartlarıma uygun muydu? Hayır, yakınından bile geçmedi.

Neden mi? Yanımda oturan inanılmaz güzel kız. Her güldüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Dudakları kelimelerle birlikte her hareket ettiğinde, kalbim yerinden fırlıyordu. Ve ne zaman bana doğru umursamazca bakmaya çalışsa, *kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.*

Bu kız söz konusu olduğunda tamamen mahvoldum.

Jenerik kayarken oda karanlığa gömülüyor. "Berbatsın," dedi Rae bana.

Ne? "Affedersiniz?"

"Oh, beni duydun. Sen. Berbatsın. Filmin yarısından alıntı bile yapmadın! Seni yargılıyorum, Hudson. Sertçe." Bana sert bir bakışla baktığından eminim. Spoiler uyarısı: Öyle değil. Bingo kartlarına gözlerini kısarak bakan yaşlı bir kadına benziyor.

"Hey! Konsantre olamıyordum çünkü ne zaman komik bir şey olsa yanımda oturan biri domuz gibi *homurdanıyordu*. İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı." Dikkat *dağıtıcıydı* ama benim ona inandırdığım sebeplerden dolayı değil.

"Evet, doğru. Homurdanmam çok seksi ve sen de bunu biliyorsun. İtiraf et: Şu anda inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdasın."

"Doğru."

Kutsal olan her şeye yemin ederim ki, yüzündeki ifade asla taklit edilemeyecek bir ifadedir çünkü bu cevabı milyon yıl geçse de beklemiyordu. Paha biçilemez.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Evet, kesinlikle bunu beklemiyordum."

Omuz silkiyorum. "Sanırım filtre eksikliği konusunda ödeştik."

"Bazı nedenlerden dolayı, bundan oldukça şüpheliyim."

"Evet, muhtemelen haklısın." Yüz, yastıkla buluştu. "Tamam, bunu hak ettim."

"Çok fazla." Bir an sessizleşiyor, kucağındaki yastığa bakıyor. Birden kafasını kaldırıyor ve bana bakıyor. "Dondurman var mı?"

Gülümsüyorum. "Tabii ki. Üçe kadar sayınca en sevdiğiniz dondurma çeşidini söyleyin."

"Bir..."

"İki..." diye sayıyorum. Bir şey bana çarptı. "Dur. Bu sefer favorilerimizin aynı olup olmadığını teklif etme, çünkü eğer edersen banka hesabımı boşaltıp bizi anında Vegas'a uçuracağımdan eminim."

Ve yapardım. Dürüstçe, gerçekten yapacağıma inanıyorum. Bu kız beni o kadar sıkı ki ve o kadar kısa sürede ki bu çok saçma.

"Anlaştık," diye kabul ediyor. "Üç!"

"Kurabiye ve krema!" diye aynı anda bağırıyoruz.

["Vay anasını!" diye bağırarak elini ağzına kapatıyor.](#)

"Sakın yapma! Sakın yapmaya kalkma! Seni bu daireden dondurmasız kovarım!" Tehdit ediyorum, ama yarı yarıya ciddiylim.

Eli hâlâ ağzının üzerinde ve bunun olduğuna inanamıyormuş gibi başını ileri geri sallıyor. Biliyorum, ben de zar zor inanabiliyorum.

Bu kadar ortak noktamız olmasına imkan yok! Bu çok garip. Ve yine de, bir şekilde doğru hissettiriyor.

Yakından eğilip elini yüzünden yavaşça çekiyorum.

"Yap. Yapma. Yapma. Yapma," diye fısıldıyorum yumuşak ve yavaşça, doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Elini tutacağım ve şimdi dondurma almaya gideceğiz. Sen evlenme teklif etmeyeceksin, ben de etmeyeceğim çünkü ikimizin de şu anda Vegas tatilini karşılayabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe var."

Geri çekildim ve elimi uzattım. Rae kocaman gözlerle bana bakıyor ve elini benimkinin içine koyuyor. Benimkine kıyasla çok küçük, çok sevimli ve kadınsı.

Bu eli tutmaya alışabilirim.

Kalkıp küçük mutfağa giriyoruz ve Rae buzdolabının yanında yerini alıyor. İki kase ve birkaç kaşık alıp dondurmaya kaşıklamaya başlıyorum.

"Hudson..." diye başlıyor Rae.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve sırtıyorum. "Ee, Rae..." diye cevap veriyorum.

O da benim sırtışıma taklit etmeye çalışıyor. Başarısız oldu ama yine de çok şirin. "Bana kendinden bahset."

"Çünkü bu tamamen klişe değil."

Gözlerini deviriyor. "İyi o zaman. O zaman bana üç şey söyle: kendinle ilgili en sevdiğin şey, çocukluğunla ilgili en sevdiğin anın ne ve yaşayan, ölü ya da hayali biriyle tanışacak olsan bu kişi kim olurdu? Başla."

Sorular beni biraz şaşırttı. Tam olarak beklediğim gibi değillerdi çünkü ona sadece kendimden bahsetseydim, bunların hiçbirine değinmezdim bile. Aşırı derecede açık olmadıklarını kabul ediyorum, ancak soruların cevapları... açıklayıcı olma potansiyeline sahip.

Dondurmaya kaşıklamayı bitiriyorum ve iki kişilik küçük mutfak masama oturuyoruz. Rae sabırla bekliyor, dondurmasından küçük ısırıklar alıyor. Bir tane alıp ağzımda erimesine izin veriyorum ve nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

"İlk cevap kolay. Harika karın kaslarım var." *Ve işte dostlarım, bir kadını böyle kızartırsınız!* "Bundan hiç şüphem yok," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Akıllı kadın," diyorum ona ciddiyetle. "Sorunuza gerçekten cevap vermek gerekirse, şunu söylemeliyim ki... uyum sağlama yeteneğim... kendimle ilgili en sevdiğim şey. Bazı... ters köşelere yatırıldım ve kendim söylersem, onlara gerçekten iyi uyum sağladım."

"Orada bir ya da iki hikâye var," diyor, sözlerine merak karışmış.

"Var." Başımı sallıyorum ve öylece bırakıyorum.

Başını eğiyor, artık bundan bahsetmediğimi anladığını işaret ediyor ve dondurmasından bir ısırık daha alıyor. Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince tekrar bana bakıyor. "Sıradaki" diye soruyor.

"Muhtemelen on yedi yaşına girmeden önceki yaz. O zamanlar her şey çok basitti. Herring Cove'da bir haftalık bir tatile çıkmıştık."

Rae'nin gözleri neredeyse kafasından fırlayacak. Herring Cove havalı bir yer. *Sadece* kaldığımız ev için binlerce dolardan bahsediyoruz. Çılgınca, evet, ama çok güzel.

"Bu... bu..." diye kekeliyor.

Gülüyorum. "Biliyorum. İnanılmazdı. Ailem o bir haftalık saf mutluluk için uzun süre para biriktirdi. O yıl Noel'i, doğum günlerini, Anneler ve Babalar Günü'nü sadece o kısa tatil için pas geçtik. Her kuruşuna da değdi."

"Neden en sevdiğin anın bu?"

"Mutluyduk. Herkes hayattaydı ve gülümsüyordu. Bu, ailemle ve Jess'le (lise aşkım) geçirdiğim son güzel zamandı ve bunu yaşadığım için çok minnettarım." Ve bunda ciddiymim. Yaklaşık iki ay sonra ortalık fena karıştı.

Bir dakika sessiz kaldı ve umarım bir randevuda eski sevgiliden bahsetmekle ilgili garip bir kuralı çiğnememiştir.

"Yaşıyor dedin. Baban mı?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

Kaşığımı bıraktım ve başımı salladım. "Kalp krizi. İki buçuk yıl önce."

Uzuyor ve narin elini benimkinin üzerine koyuyor. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Çok üzgünüm Hudson," diyor içtenlikle.

"Teşekkür ederim. Onunla hiç tanışamayacak olman çok kötü." Bunun çok tuhaf kaçmamasını umarak zihinsel olarak yüzümü buruşturuyorum. "İkiniz çok iyi anlaşırdınız. O da filtre konusunda pek iyi değildir."

"Eğer o da senin gibiyse, eminim havalı bir adamdı," diye gülümsüyor. "Tamam, şimdi üçüncü soruya cevap verme zamanı."

"Bu çok zor. Gerçekten hiçbir fikrim yok. Yaşayan, ölü ya da kurgusal, ha? Sanırım Supernatural'dan Crowley'i seçmem gerekebilir, sırf o muhteşem tek cümleleri için ona beşlik çakabileyim diye. Klişe, biliyorum."

Orada öylece oturmuş bana bakıyor çünkü az önce büyük bir aptal gibi göründüğümü biliyorum.

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun, Rae. Supernatural'ın ne olduğunu bilmiyor musun?"

Alay ediyor. "Muhteşem televizyon bilgimi aşağılamaya nasıl cüret edersin! Bunu gerçekten izlemene biraz şaşırdım. En sevdiğim dizilerden biridir. Dini olarak izlerim."

"Hâlâ evlenme teklif etmiyoruz, değil mi?" Şakayla karışık sordum.

"Hayır, üzgünüm," diyor burnunu kıvrırarak. Boş kâsesini kendisinden uzağa itiyor ve öne doğru eğiliyor. Neredeyse heyecandan mırıldanıyor. "Tamam, şimdi sen beni yap."

Bekliyorum çünkü az önce söylediklerinin eninde sonunda o çılgın kafasına gireceğini biliyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve solgun yüzü kırmızının parlak bir tonuna dönüşüyor. *Ah, işte orada.*

"Evet, demek istediğim bu değildi. *Asıl demek* istediğim, 'Lütfen Hudson, bana cevaplamam için sorular ver. Bunu çabuk yap çünkü ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum. O yüzden ağzımdan çıkanın bu olduğunu farz edelim, tamam mı?'"

Gülüyorum. "Anlaştık. Peki, yeni sorular bulmak zorunda mıyım? Bu işte berbatım."

Rae başını hayır anlamında sallar. "Hayır. Tamam, ilk cevap." Boğazını temizliyor. "İster inanın ister inanmayın, bazen ne kadar utanç verici olsa da, aslında çoğu zaman bir filtreye sahip olmamayı *seviyorum*. Kendimi çok... dürüst hissediyorum," diye itiraf ediyor ve omuz silkiyor. "Aptalca, biliyorum ama bu doğru."

"Hayır, aslında biraz anlıyorum. Yani eminim seni garip durumlara sokmuş ya da bir iki kez başını derde sokmuştur ama anlıyorum."

"Phew! Tam bir ucube olmadığımı sevindim." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye takılıyorum.

Sadece gülüp geçiyor. *Gülüp geçmesine bayılıyorum.*

"Egomu tamamen paramparça etmeden önce devam edelim," diyor. "Altıncı doğum günü partim diyebilirim. Tüm arkadaşlarım oradaydı: annem, kuzenim, teyzem, amcam, herkes. Annem Erin, bana bu güzel okyanus gün doğumu sahnesini çizdi. Çok yetenekliydi. Kusursuzdu. O kadar ayrıntılıydı ki sanki tuvalin içine girebilirmişsiniz gibi gerçek görünüyordu. Her gece uykuya dalarken ona bakar ve okyanusta yüzüyormuşum gibi davranırdım. Yıllarca beni rahatlattı. Şu anda bana o hissi vermeye yaklaşan tek şey geceleri Quannapowitt Gölü'nde oturmak."

Az önce söylediği sözlerden anlaşılmasa da, bu resmi ne kadar sevdiği yüzüne kazınmıştı. Neredeyse üzgün görünüyor.

"Kahretsin, Rae," diyorum yüksek sesle yutkunarak. "Yine de sormam gerek. Çok fazla 'idi' dedin. Ne oldu?"

"Oh, resim... yok oldu. Artık bende değil" diyor, belli ki asıl sorumdan kaçıyor.

Tuhaf.

Bir süre sessizce oturuyoruz, geçmişten karşılıklı olarak kaçınmamızın aramızda asılı kalmasına izin veriyoruz.

Boğazımı temizliyorum. "Kuzenler mi dedin? Neye benziyorlar?"

"Kuzen," diye düzeltiyor. "Sadece bir tane var. Ne demek istiyorsun? O bir kuzen. Benim durumumda daha çok bir kardeş gibi, ama eminim çoğu kuzen aynıdır."

"Bilemem. Annemin de babamın da kardeşi yok. Benim de kuzenlerim yok. Yine de hep bir tane istemişimdir. Sorun çıkardıklarını duymuştum."

Gülüyor. "Oh, öyle mi?"

"Peki, üçüncü ve son soru. Cevabınız nedir?"

Rae bunun üzerine belirgin bir şekilde neşelenir. "Bu çok kolay. Colleen Hoover." Kaşlarımı kaldırıyorum, şaşkınlık yüzümü kaplıyor. "Kim?"

Yüzü düştü. "Ne?"

Soru olarak bile gelmiyor. Daha çok bir tehdit. Korkmaya yakın bile değilim. "Beni duydunuz, bayan."

"O sadece dünyanın gelmiş geçmiş en harika Instagram video yapımcısı! Çok komik! Bir dahi! Kitaplarına hiç girmeyeyim bile. Onlar. Onlar. Kusursuzlar. Ya Will Cooper? Çarpan kalbim dursun! O adam bir Tanrı. Üzgünüm dostum, ama konu ona gelince ciddi bir rakibin var."

Boktan Hudson: *Kim bu "Will Cooper" denen herif ve onu nasıl öldüreceğim?*

Mantıklı Hudson: *Bekle...kitap dedi. Dostum, o sahte. Eğil oğlum.*

"Oh, hadi ama. Bu adam *o kadar iyi* olamaz. O sahte."

"Şiir yazıyor musun, Hudson? Bir kız için sahneye çıkıp yabancılara içini döküyor musun? Kendine bakamayan bir başkasına bakmak için her şeyden vazgeçtin mi? Will Cooper bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı. İşte bu yüzden o muhteşem."

İçten içe çıldırıyor olsam da yüzümü asmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü az önce eve çok yakın bir yerden vurdu ve hiçbir fikri yok. Şiir yazmıyorum ya da sahneye çıkmıyorum ama Joey için hayatımdaki her şeyden vazgeçmediysem ne olayım. Ve bu, gözümü kırpmadan tekrar yapacağım bir şey.

"O zaman neden bu Will Cooper karakteriyle tanışmak istemiyorsun?"
Dürüstçe merak ettiğim için soruyorum.

"Çünkü öyle bir şey olursa külotum çıkar," diyor gözlerinde açık bir *muziplikle*. "Dürüst olmak gerekirse, o Colleen'in fikir babası, bu yüzden onun için sarılmam gereken kişi oymuş gibi hissediyorum. Ayrıca, şahsen duymak için can attığım harika bir Teksas aksanı var." Tek cevap buymuş gibi omuz silkiyor.

Gülüyorum. "Doğru anlamış mıyım, onu aksanı ve Instagram videoları için mi seviyorsun?"

"Ve onun sözleri. İyi söz verir." "Yeterince adil."

"Okur musun Hudson?"

"Sadece geceleri. Ben daha çok müzik insanıyım."

"Ah, evet. Ortak Transit sevgimiz," diye gülümsüyor. "Onları hiç canlı izledin mi?"

Alay ediyorum. "Boston'ın en fazla otuz dakika dışında yaşıyoruz. Tabii ki onları canlı izledim."

Rae utangaç bir ifadeyle, "Hiç görmedim," diye itiraf ediyor.

"Hayır!" Nefesim kesildi.

Başını iki yana sallar. "Bu doğru. Onları hiç görmedim. Onlar çalarken ben hep çalışmak zorunda kaldım."

"Bunu düzeltiyoruz. Onların canlı bir gösterisini izlemediyseniz dolu dolu, anlamlı bir hayat yaşamamanın imkanı yok. Bu... inanılmaz. Solistleri çok teatral. Bayılıyorum."

"Sıra sende," diye cevap veriyor, gözleri parlıyor. Hemen sönüyorlar. "Ancak, büyük ihtimalle gitmem gerekecek. Yarın işten önce Maura ile ateşli bir randevum var ve birkaç saat erken gelmeyi kabul ettim."

Bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Burada kalmasını beklediğimden falan değil, onunla gerçekten eğlendiğim için.

Kaşlarımı çattım. O da kaşlarını çatıyor.

"Ne? Yatiya kalmayı mı umuyordun? *Step Brothers*'tan alıntı yapma konusundaki tartışmasız muhteşem yeteneğimin çok tahrik edici olduğunu biliyorum ama ben ilk buluşmada takılmam Hudson."

"Şey... teknik olarak bu bizim ikincimiz,"

diye takılıyorum. Buna çok güldüm.

"Zorlamayın bayım. *Böyle bir şey olmayacak.*"

"Ah şekerim, eğer benimle yatıya kalmanı isteseydim, yapardın," diyorum, göz kırparak ona takıldığımı belli ediyorum.

Ağzı açık kaldı. *Yakaladım seni.*

"Az önce bana göz mü kırptın?" dedi inanamayarak. Evet, beklediğim bu değildi.

"Ah... evet?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı çünkü bunun nasıl cevaplanması gerektiğinden yüzde yüz emin değilim.

"Göz kırpmak diye bir şey yok, biliyorsun. Bunu filmlerde ve aşk romanlarında yaparlar, gerçek hayatta değil."

"Özür dilerim?" Yine bir soru.

Omuz silkiyor. "Sorun değil, ama sadece bunu yaptığında biraz sevimli görüldüğün için."

Bu kız beni ağzıyla öldürecek.

"Beni dışarı çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

Gülüyorum ve masadan kaselerimizi alıp, o eşyalarını toplarken onları duruluyorum.

Onu kapıda karşılayıp ayakkabılarımı giydim. "Önden buyurun leydim."

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi. Tam bir beyefendi." Sesi *neredeyse* gerçek bir

Bayan.

Arabasına doğru ilerlerken, onu öpüp öpmeme konusunda içsel bir mücadele başlıyor.

Yapmalı mıyım? Eminim bunu bekliyordur. Onu öpmek istiyorum ama bunun uygun olacağını sanmıyorum. Henüz onu öpmeyi hak ettiğimden emin değilim. Aslında, hak etmediğimi biliyorum.

Kırmızı sedanının önünde durdu ve bana doğru döndü. Ellerini ceketinin ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. Ben de onun duruşunu taklit ediyorum.

"Bu gece çok eğlendim Hudson. Yemek ve dondurma için teşekkür ederim."

"Ben de öyle. Böyle geceler pek sık olmuyor. Genelde çoğu akşamı Joey ile annemde geçiriyorum, bu yüzden bu küçük mola... güzel oldu. Bunun için teşekkür ederim. Bunu bir ara tekrar yapabilir miyiz? Yakında?"

Başını sallıyor ve bilerek ya da bilmeyerek öne doğru küçük bir adım atıyor.

Ellerim kendiliğinden uzanıyor ve onun beline yerleşiyor. Kaslarım kendiliğinden hareket ediyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor ve pazılarıma tutunuyor. Onları sıkıştığını hissettiğime yemin edebilirim, ben de onu daha da kendime çekerek sıkıyorum.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Dışarısı karanlık ve bedenlerimiz birbirinin üzerine gölge düşürüyor olsa da gözleri ışııl ışııl. Küçük göğsü dakikada bir mil hızla hareket ediyor ve benimkine sıkıca bastırıyor.

Tamamen tahrik oldu! Kulübe katıl.

Bakışmaya devam ederken nefeslerimiz birbirine karışıyor, kalp atışlarımız benzer ritimlere giriyor.

Sonra dikkatlice ve çok yavaşça eğilip yanağına nazık bir öpücük konduruyorum. Çenesinden kulağına kadar uzanan bir yolu öpmeye devam ediyorum, tam lobunun altında biraz fazla oyalanıyorum.

"İyi geceler, Rae," diye fısıldıyorum.

Onu bırakıp arkamı dönüyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve yol boyunca kendimle savaşıarak daireme geri dönüyorum.

Neredeyse geri dönüyordum. İki kez.

Chapter Twenty-One

Rae

Dizlerim olması gerektiği gibi çalışmadığı için kendimi arabamın üzerinde yakalamak zorunda kalıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Hayatım boyunca aldığım en samimi ve şehvetli öpücüğü yaşadım. Hem de yanağımdan!

Doğruyu söylemek gerekirse, beni gerçekten öpmediği için kızgın bile değilim. Çünkü o öpücük? *İnanılmazdı.*

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyor muyum? Tabii ki istiyorum. Akli başında kim istemez ki? Ama beklemekte sorun yok, özellikle de yanak öpücükleri bana *bunu* yaparsa.

Bu adam... bana bir şey yapıyor. Ve hiç umurumda değil.

"Hey, geri dönmüşsün!"

Çığlık atıyorum. "Lanet olsun! Ödümü kopardın, Hales!"

Işığı açıyorum. Yine o lanet kireç yeşili eşofmanlarıyla kanepeye kıvrılmış, tüm ışıklar kapalı, Kindle'ında bir şeyler okuyordu.

"Üzgünüm, Rae," diyor bana gerçekten öyle olmadığını söyleyen bir şekilde. "Nasıl gitti? Kendine biraz aldın mı?"

Gülüyorum ve mutlu bir şekilde kanepenin diğer ucuna uzanıyorum. "Gerçekten de ilk gerçek randevumuza çıkacağımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yapardım."

Omuz silkme sırası bende. "Doğru. Ama o ben değilim. Yine de öpüldüm."

"NE! Detaylar!" diye çığlık atıyor. Ben de hayatımda aldığım en iyi öpücüğü anlattım.

Yüzünde resmen deli olduğumu söyleyen bir ifade var.

"Seni *yanağından* öptü ve sen bundan *mutlu musun?*"

Başımı salladım. "Mutluyum. Son derece mutluyum."

"Ne! Kafan iyi senin!" Birden koltuktan kalktı.

I gülmek zor Çünkü o tamamen sadece alıntılanmış
Adım Kardeşler
istemeden.

"Neden gülüyorsun? Bu bir şaka mı, Rae?" diyor anne tonuyla, elleri kalçalarında.

"Özür dilerim, özür dilerim. Az önce *Üvey Kardeşler'den* alıntı yaptın ve bu çok komik çünkü bu gece izlediğimiz film aslında oydu." Yüzü allak bullak oldu. "Hey, bayan! Gerçekten uyanık kalana kadar eleştirme," diye azarlıyorum.

"Her neyse. Konumuz bu bile değil. Yanak, Rae! Üçüncü randevunuzda bir yanak öpücüğünden mutlu oluyorsun. Şimdiye kadar çoktan üçüncü aşamaya geçmiş olmalıydınız! Bir sonraki randevun ev, Rae. ANA ÜS!"

Y o l d a n çıktı. Bu **k o n u n u n** yakınından bile geçmiyor.
Hudson hakkında her şey...*daha fazlası*.

"Haley," diyorum ciddi bir şekilde, doğrudan gözlerinin içine bakarak. O da benim göz şeyimi biliyor. "Bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası. Sadece bir kez çıktığımızı biliyorum ama onda özel bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Ve ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. O yüzden yanaktan bir öpücüğe hayır demem."

Yüzünde anlayışlı bir ifade belirir. Tekrar yerine oturdu. "Vay be." Ağzından çıkan tek şey bu.

"Evet, vay canına."

Bana endişeyle bakıyor. "Lütfen dikkatli ol, Rae. Tek söyleyeceğim bu. Bir de açık fikirli ol. Nasıl olabileceğinizi biliyorum."

Başımı salladım ve kalktım. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın favori sarı saçlı bebeğimizle randevum var. İyi geceler, Hales."

"İyi geceler, Rae-Rae."

Yatak odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yüzümde bir gülümsemeyle kendimi yatağa atıyorum.

Haley'nin haklı olduğunu, açık fikirli ama temkinli olmam gerektiğini biliyorum. Endişeli olduğu için onu suçlayamam.

Duygularım... tırmanıyor. Çabucak. Ve buna engel olamıyorum. Hudson'ı her gördüğümde, her şey yerine oturuyor. Bana kaçırdığımı hiç bilmediğim garip bir iç huzur veriyor. Aslında bir fikrim vardı ama sanırım eksik olan her neyse onu bulana kadar o kadar kötü olduğunu bilmiyordum: Hudson.

Onu sadece bir aydan daha kısa bir süredir tanımama rağmen bana hissettirdikleri çılgınca mı? Evet. Evet. Bu delilik. Açıkçası bunu açıklayamıyorum. O bana aitmiş gibi hissediyorum. Şu anıma, geleceğime, kalbime. Her şeyime. Çok *doğru hissediyor*.

Gözlerim uykuyla ağırlaşıyor. Neredeyse uyku battaniyesinin altına çekilmek üzereyken aklımdan kısa bir süre bir şey geçiyor.

Joey kim?

"Tanner'la işler nasıl gidiyor?"

Maura iç çekiyor. Az önce ısırıldığı çizburger mi yoksa Tanner'ı düşünmek mi buna neden oldu karar veremiyorum. Şu anda gelmiş geçmiş en iyi kök birası şamandıralarına sahip yerel bir lokanta olan Vern's'de oturmuş çizburger yiyor ve hayat hakkında dedikodu yapıyoruz.

"O harika biri," diyor bir ağız dolusu yemek yerken. Tanner olduğunu tahmin ediyorum.

"Gerçekten mi?" Sormak zorundayım çünkü adam tam bir pislik gibi görünüyor.

"Gerçekten, gerçekten. O çok tatlı, Rae. Komik, şapşal ve inanılmaz derecede seksi," diyor kendini yelpazeleyerek. "Gerçekten seksi. Baklavaları var. Meşru bir karın kası."

"Bira mı? Onların sadece altılı ya da on ikili paketlerde geldiğini sanıyordum. Tuhaf."

Bana bir kızartma fırlattı. "Har, har. Çok komiksin, seni velet." Doğal olarak fırlattığı kızartmayı yedim. "Ciddiyim. Sıradan bir 'kanka' gibi göründüğünü biliyorum ama öyle değil."

Gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Bu bir soru değil. Sadece başını sallıyor. "İyi... güzel. Sevindim," diyorum ona.

Ve gerçekten öyleyim. Etrafta kimse yokken gördüğüm Tanner'ın aynı Tanner olmasından gerçekten endişeliydim. Öyle olmamasını umuyordum ama dürüst olmak gerekirse, öyle olması beni hiç şaşırtmazdı.

"Bu hafta sonu başka bir randevumuz var," diyor sessizce.

İlk başta, onun bu ani utangaçlığını anlayamadım. Sonra anladım.

Bu hafta sonu "Maura mükemmel kızını ailesiyle şehirde oynatıyor" hafta sonu. Yani bu hafta sonu bir randevuları olursa, Tanner kötü ebeveynlerle tanışacak.

Maura'nın ailesi, Bay ve Bayan Doughers, tam bir pislik. Hem de ikisi de. Kız onlardan birinin sadece yarı zamanlı bir pislik olması kadar şanslı bile değil. Onun yerine tam zamanlı iki korkunç ebeveyni ve zavallı kızı bir günlüğüne alışveriş merkezine gizlice götürmek zorunda kalan cehennem kadar havalı bir teyzesi var. Fiziksel istismar konusunda şanslıydı, öyle bir şey yoktu. Hayır, bunun yerine onu zihinsel olarak yıpratıyorlar, ona isimler takıyorlar, yaptığı her küçük şeyi sorguluyorlar ve düzeltiyorlar. Bu iğrenç bir şey. Ona söyledikleri şeyler beni şaşırtıyor.

Maura'nın nasıl bu kadar güçlü, kendinden emin ve kaygısız olduğuna dair hiçbir fikrim yok. O kadar yıl boyunca onun yaptığı gibi bu ikisine katlanabilmemin hiçbir yolu yoktu - ya da şimdi yaptığı gibi ayda bir hafta sonu.

"Hayır. Hayatta olmaz," diyorum
ciddiyetle. O da başını sallıyor.

"Kesinlikle."

Boğazımı temizliyorum. "Sence de bu...?"

Kaltaklık yapmaya ya da onu yargılamaya çalışmıyorum çünkü Hudson'la bu kadar derin bir ilişki içindeyken bunu yapacak yerim yok. Sadece onun için gerçekten endişeleniyorum. Ailesi Cocoa Puffs için deli oluyor ve Tanner'ı canlı canlı yiyecekler.

"Onunla yattım, Rae."

Benim tatlı, sessiz, masum Maura'mın Tanner'la yatmış olmasına imkan yok. *Benimle taşak geçiyor olmalı.*

"İyi bir tane. Sekiz paket şakasının karşılığını ver."

Karşımda sessizce oturuyor, yüzünde tedirgin bir ifade var. Gözleri lokantada geziniyor ve bu sadece iki anlama gelebilir: benimle dalga geçiyor ya da bundan utanıyor.

Vay canına. Kahretsin. Tanner'la yatmış!

Maura geçtiğimiz yıl ilk kez biriyle çıkmış olsa da, hâlâ -ya da görünüşe göre öyleydi- bakirdi. Ailesinin çılgınlık treninin kaptanları olmasının yanı sıra, çok korunaklıydı.

Son erkek arkadaşı Aaron'la ciddi bir şeyler yaşamaya ve seks yapmaya çok yaklaşmış, ancak onun kışını - kelimenin tam anlamıyla - sevişmenin ortasında keşfetmiştir. Hiç hoş değildi.

Tanner'la bu kadar erken seks yapmasına biraz şaşırdım. Sadece bir haftadır birlikteler ama ben kimim ki onu yargılayayım? Hiç kimse.

"Peki, iyi miydi?" Gülümseyerek sordum.

Elleriyle yüzünü kapatıyor ve bir kahkaha krizine giriyor. Ben de ona katıldım.

"İlk başta benim için garipti ve canımı acıttı ama hoşuma gitti. Her şey hakkında gerçekten çok tatlıydı," diye gülümsüyor. Yüzü ciddileşiyor. "Benim tam bir sürtük olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır! Hayır! Herkesin ihtiyaçları vardır, Maura. Biriyle yatmak için beklemek için doğru ya da yanlış bir zaman yoktur. Ne zaman hazır olduğunu sadece *sen* bilebilirsin. Senin kararına güveniyorum."

Güçlü bir şekilde nefes veriyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum, Rae. *Gerçekten hoşlanıyorum.*"

Anlıyorum, gerçekten. Çünkü Hudson'ı severim. Yani, *gerçekten seviyorum*. Ve bunun olması gerekenden çok daha fazla olduğunu biliyorum, ama bu gerçekten yardım edilebilecek bir şey değil.

"Ne kadar süre evde kalacak?" Soruyorum çünkü biraz endişeliyim. Eninde sonunda gideceğini biliyorum ve Maura biraz... bağlı görünüyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sadece birkaç hafta daha. Görünüşe göre çok fazla izin zamanı biriktirmiş."

İrkildim. "Bu kadar mı? Sonra ne olacak?"

"Sonra üssüne geri dönüyor."

"Ve?"

"Ve umarım ilişkimize uzun mesafeli olarak devam ederiz. Ya da ayrılırız.

Yine de ilk seçeneği tercih edeceğimi umuyorum."

Ben de öyleyim. Maura'yı tanıyorum ve Tanner'a oldukça bağlandığını söyleyebilirim. İşler yolunda gitmezse onun çöküşüne tanık olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum çünkü bence olacak olan bu. Bu yüzden birlikte kalmalarını destekliyorum.

"Her şey yoluna girecek. Olması gerekiyorsa olur," diyor Maura kendinden emin bir şekilde.

"Word."

"Bana olan güveniniz ilham verici. Teşekkür ederim."

Gülüyorum çünkü garip bir şekilde az önce söylediği şeyde ciddi. Benim "sözüm" benim sözümüdür. Bu benim tüm anlaşmalarımın anlaşması gibi bir şey. En azından Maura ile.

"Peki ya sen? Dün gece bir randevun yok muydu? Siz ikiniz nişanlandınız mı? Düğün ne zaman? Baş nedime benim!"

Gülümsüyorum. Dün gece olanlarla ne kadar yakından ilgilendiğinin farkında değil.

"Hayır, evlenmeyeceğiz. Başka teklifler için en azından üçüncü randevuya kadar beklemeye karar verdik. İşler çığırından çıkmaya başlamıştı."

"Ve?" diye soruyor.

"Hayranları çıldırtacak kadar muhteşemdi. Tamamen mükemmeldi. O tamamen mükemmel. *Step Brothers*'ı izledik, pizza yedik, dondurma yedik ve sonra mutfak masasında vahşi maymun seksi yaptık."

"KES SESİNİ! YAPMADIN!" Bu konuda çok heyecanlı.

"Haklısın. Yapmadık. Sürtük unvanın hâlâ güvende."

"Kaltak," diyor dilini bana doğru uzatarak.

"Ve beni hala seviyorsun. Gerçekten de, şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu. Tatlı, komik, meraklı ve günah kadar seksiydi. Her şeyiyle."

"Güzel. Mutlu olmanın zamanı gelmişti. Sanırım Hudson'da aradığını buldun."

Umarım haklıdır.

Son birkaç dakikadır elimde tuttuğum kızartmayı tabağıma geri atıyorum ve itiyorum. "Pekâlâ, resmen tika basa doydum," diyorum, kamburumu çıkarıp ellerimi hafif yumuşak karnımın üzerine koyarak. "Sırada ne var? Jane's on Main'e gitmek istediğini söylemiştin. Oraya gitmek ister misin?"

"Lütfen. Yeni kazak elbiseme uyacak yeni ve eski botlar bulmalıyım." Her zamanki modacı.

"Gidelim o zaman. Bu gece işe gitmeden önce Winchester'larla birkaç saat geçirmeye çalışacağım."

Maura gözlerini deviriyor. "Bu ikisinde bir çekicilik göremiyorum."

"Diline dikkat et, kadın! Seni dükkâna kadar yürütürüm," diyorum ona hançer atarak.

Omuz silkiyor, tehdidimden hiç etkilenmemiş gibi.

İkimiz de o hamburgerleri, patates kızartmalarını ve şamandıraları yedikten sonra egzersize ihtiyacımız olduğuna karar vererek yine de yürüdük.

"Hey, kızlar!" İçeri girdiğimizde uzun boylu, esmer butik sahibi Jane sesleniyor.

"Hey, Jane!" diyoruz hep bir ağızdan.

Buraya biraz fazla gelebiliriz. Peki, tamam. Muhtemelen gardıroplarımızın yarısından fazlası buradan geliyor. Aslında buraya o kadar sık geliyoruz ki, Jane'in bizim gayri resmi iyilik perimiz olduğunu söyleyebiliriz. Elbette, bizden sadece birkaç yaş büyük ama her şey için ona gidiyoruz. Aslında Jane's on Main'e hayatımızda ne zaman bir şey olsa geliyoruz ve sadece

bir şeylerle başa çıkmak. Bazen belirli bir şey aramak için içeri giriyoruz ve bazen yemin ederim ki sadece etrafta dolaşmaya ve Jane ile sohbet etmeye geliyoruz çünkü o şimdiye kadarki en iyi tavsiyeleri veriyor.

Bu ziyaret ikisinin bir karışımı.

"Bugün özel bir şey mi arıyorsun Maura?" Jane ne olduğunu biliyor. Maura'nın ikimiz arasında modayı en çok seven kişi olduğunu anlıyor. "Botlar. Şirin botlara ihtiyacım var. Rocker şıklığında. Bir şey var mı?"

Jane ona bir bakış fırlatır ve onu sorgulamaktan daha iyisini bilmesi gerektiğini söyler. "Beni takip edin."

Onu sevimli botlarla dolu bir rafa kadar takip ediyoruz. Maura ciyak ciyak bağılıyor ve denemek için birkaç tane kapmaya başlıyor. Ben uzaklaşıp vintage tişörtlere ve ilginç hırkalara göz atıyorum.

"Peki, bu hafta sonu. Hiç gergin misin?" Maura beni duyabilsin diye yüksek sesle soruyorum, belli ki Jane'in bizi duyup duymaması umurunda değil. Tek bir kelime bile etmeyeceğini biliyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Lanet olsun evet, gerginim! Ailemle tanıştın. Deli gibiler! Sanırım Tanner'a hizmetlerinden dolayı saygı *duyabilirler* ama bunun yeterli olacağından şüpheliyim. Onun için biraz üzülüyorum ama yakında gideceği için onlarla tanışmakta ısrar eden o."

"Gerçekten mi? Bu beni biraz şaşırttı. Tanner kesinlikle 'ailelerle tanışacak' bir tipe benzemiyor."

"Biliyor musun, ben de ilk başta bunu beklemiyordum. İyi zaman geçiren ama bir tür pislik olan bir adam gibi görünüyor. Ve adi biri gibi görünüyor; bunu ben bile inkar edemem. Ama öyle değil. Daha önce de söylediğim gibi, bence bu sadece herkesin yanında takındığı bir tavır. O adam benim için çok tatlı bir insandan başka bir şey değil."

Tanner hakkında ben de böyle hissediyorum. Bence çoğu rol icabı. Keşke nedenini bilseydim.

"Ailenin nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. Bu onları tanıştırdığın ilk erkek. Hafta sonu için onun fındıklarını bile eve götürmedin."

"Hatırlatma gerekli değil. Korkmamın nedenlerinden biri de bu. Bunlara ne dersin?" diye soruyor, ayağını uzatıyor ve botları benim için modelliyor.

"Hmm. Elbise ne renk?" "Deniz mavisi mi?"

"Bu neden bir soru?"

"Çünkü renkleri adlandırmada berbatım. Sadece deniz mavisi ile git."

"O zaman sevdim. Çok şirinler. Ve yazlık bir elbiseyle iyi dururlar."

"Rae?"

"Hmm?"

"Az önce bana... moda tavsiyesi mi verdin?" diye soruyor, sesine şaşkınlık karışıyor.

Omuz silkiyorum. "Hey, bir kıyafeti bir araya getirme konusunda *o kadar da* kötü değilim. Çoğu gün oldukça düzgün görünmeyi başarıyorum." Bu yarı gerçek.

"Yeterince makul. Pekala, ben varım. Jane! Şu kaltağı ara lütfen!"

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. Süper sevimli, açık pembe, yarım tığ işi bir hırka alıp Maura'yı ön tarafa kadar takip ediyorum.

"Bunlar senin için mükemmel, Maurie!" Jane haykırıyor.

"Değil mi? Bu sefer büyük bir gol attım," diye yanıtlıyor

Maura, aynı heyecanla. "İşler nasıl gidiyor hanımlar? Eğlenceli haberler var mı?"

Maura ve ben iç çekiyoruz.

"Sanırım ikimiz de aşık olduk," diyorum Jane'e. "Gerçekten vurulmuş gibi. Maura da artık bir seks düşkünü."

Ve en iyi arkadaştan bir kol yumruğu geldi. "Rae Kamden! Sen tam bir veletsin. Bir kerelikti!"

Jane sadece gülüyor. "Siz ikiniz ele avuca sığmazsınız. Siz kızlara bu kadar hayran olmasaydım, erkek arkadaşlarınız için *neredeyse* üzülürdüm."

"Kahretsin, bize tapıyorum ve onlar için üzülüyorum." Tezgâha doğru eğildim. "Özellikle de Tanner için. Adamın bu işe nasıl bulaştığından haberi yoktu," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum ve başımı Maura'ya doğru birkaç kez sallıyorum.

"Artık benim en iyi arkadaşım değilsin. Çok kötüsün."

Gözlerimi deviriyorum. "Yalancı."

Maura bunun üzerine huffs.

Jane başını sallar ve güler. "Siz ikiniz çok tatlısınız. Keşke en iyi arkadaşım hâlâ yanımda olsaydı diyorum. Ve bir erkeğim olmasını, çünkü bu gülümsemelere bakılırsa kendinize iyi adamlar bulmuşsunuz."

Maura iç çekerek, "Biliyorum," diyor.

Jane bana bir bakış attı, itiraf etmemi bekliyordu. Sakin olmaya çalışıyorum ve omuz silkiyorum. "Hudson şu ana kadar iyi. Harika bir kıcı var, o yüzden şikayet etmiyorum."

"Oh, her neyse! Dün geceki randevun için ağzının suyu akıyordu."

"O haklı, Rae. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bu seferki farklı. O senin için iyi."

Gözlerimi kaçırıyorum ve dikkatleri üzerimden uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü haklı olduğumu biliyorum.

Hudson farklı. Onu her düşündüğümde kalbim hızla çarpıyor ve midemde o aptal çırpınışlar oluyor. Bir parçam onları istiyor, hatta özlüyor ama diğer parçam onlardan korkuyor ve haklı olarak korkuyor. İlişkiler berbat olabilir. Hudson'a şimdiden o kadar aşığım ki, eğer bu ilişki başarısız olursa -bu kadar erken bile olsa- kalbimin kırılacağını biliyorum ve bu kesinlikle hoşuma gitmiyor.

Yani... işte yarına ve o zaman her şeyin hala gülen ve parlak görünmesini umuyorum.

"Arkadaşları var, biliyorsun. Tucker ve Gaige. Sana bir şeyler ayarlayabilirim," diyorum Jane'e.

"Hayır, randevulara ayıracak vaktim yok. Neyse, kızlar, bugün sizin için başka bir şey var mı?" *Ah, Jane. Usta dikkat dağıtıcı.*

Beni kandıramadığını anlaması için ona bir bakış attım. O da bana minimal bir omuz silkmeye karşılık veriyor. Bir gün onu konuşturacağımızı biliyorum.

"Bu yolculukta ihtiyacım olan tek şey bu. Bu hafta sonundan sonra önümüzdeki hafta terapi alışverişi için geri döneceğimden eminim," diyor Maura.

Jane yüzünü buruşturur. "Evet... iyi şanslar." "Teşekkürler. Kesinlikle ihtiyacım olacak."

Jane bize her zamanki sık alışveriş yapan indirimimizi ayarladıktan ve vedalaştıktan sonra arabalarımızı almak için Vern'e geri dönüyoruz.

"Bu gece çalışıyorsun, değil mi?" Maura arabasının kapısını açarak soruyor. "Maalesef. Pazar gününe kadar programım var."

"Blech! Akşam görüşürüz o zaman. Etrafta dolaşan seksi kız ben olacağım." Bir göz kırpmaya ve bir öpücükle gitti.

Kahretsin, bu kıızı seviyorum.

Chapter Twenty-Two

Hudson

"Dün geceden sonra buraya gelmem tuhaf mı?" Tucker'a sordum.

"Hayır, dostum. Kızlar buna bayılır. Ayrıca, bu erkekler gecesi. Bunu neredeyse her Perşembe yapıyoruz. Bu sefer mekanı değiştirdik."

Başımı salladım. "Doğru, doğru."

"Sorun değil, dostum. Bir keresinde ilk randevumuzun ertesi günü bir kızın iş yerine gitmiştim," diyor Gaige. "Yani, evet, tabii ki, kıcıma hemen bir yasaklama emri koydu, ama sadece otuz günlüğüne. Sen iyisin."

Tucker ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra şaşkınlık içinde Gaige'e bakıyoruz çünkü bunu ilk kez duyuyoruz.

Gaige gözlerini devirir. "Gülün, sizi pislikler. Bu bir şakaydı. Ha ha. Komikti." Buna gülüyoruz.

"Şaka yapma becerilerini geliştirmelisin dostum. Berbatlar," diyor Tucker ona dürüstçe.

"Oh, Tuck, beni yaraladın. Beni birkaç basamak aşağı indirmek için her zaman sana güvenebilirim. Teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor Gaige göğsünü tutarak.

"İkiniz de kafadan çatlaksınız. Gelecekteki eşleriniz ve çocuklarınız için üzülüyorum."

"Merak etmeyin. Biz de senin için aynı derecede kötü hissediyoruz," diye sırtıyor Tucker. Omzuna vuruyorum.

"Göt herif."

"Selam çocuklar. Sizin için ne yapabilirim?"

Kesinlikle Rae'ye ait olmayan sese doğru dönüyoruz. Sarışın, sırık gibi ve benimle sadece sekiz kelime konuşmasına rağmen, Sesi zaten çok sinir bozucu. Sözlerinden damlayan sahteliği duyabiliyorum.

"Bu gece spesiyallerimiz var. Alıcı var mı?" Sinir bozucu Sesli Kız muhtemelen biradan çok daha fazlası hakkında konuşarak soruyor. Göğsünü biraz şişiriyor ve bana fazlasıyla yaklaşıyor.

"Benim için sadece Dr. Pepper," diyorum ona, "sadece" kelimesine bolca vurgu yaparak, uzaklaşıp karanlık köşeye yaklaşıyor. İhtiyacım olan son şey Rae'nin bunu görmesiydi. Uzaklaşmamdaki karar verici faktör bu değildi. Kesinlikle bu piliçti.

Yön değiştirdiğimi fark etti ve dikkatini Gaige'e çevirdi. Zavallı adam.

O en iyi iki arkadaşıma asılmakla meşgulken, ben de Rae'yi görebilmek umuduyla barı tarıyorum.

şanslıyım.

Kadının iri yarı bir adamla barın arkasında zahmetsizce dolaşmasını, sağa sola içki dağıtmasını izliyorum. Birbirlerine kolayca gülümsüyorlar, birlikte çok hızlı hareket ediyorlar. Buradan birbirlerine oldukça aşına olduklarını söyleyebilirim.

Tam o sırada, daha kısa ve kesinlikle daha küçük bir adam tezgahın üzerinden eğilir ve Rae'nin yanında duran adamı öper. Sonra yumruğunu Rae'ye doğru uzatıyor. Rae de yumruğa vuruyor tabii ki. Gülüşüyorlar ve içkilerini yudumlamaya devam ediyorlar.

Daha önce fark etmemiştim ama Rae'nin önünde oturan siyah saçlı bir adam var. Arkadan bile onun Perry olduğunu söyleyebilirim.

Ona gülümsüyor. Kalbim biraz kırıldı.

Çünkü o gülümseme? Ben olmayan bir adama verdiği gülümseme mi? Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi.

Ve bu benim gülümsemem değildi.

Bara doğru eğilir ve Perry ona bir şeyler fısıldar. O da gülüyor.

Bu da benim gülüşüm değildi.

Çok sinirlenmeden önce gözümü onlardan kaçırıyorum. "Bunu sen de gördün, ha?" Tucker soruyor.

Omuz silkiyorum.

"Eminim önemli bir şey değildir. Muhtemelen sadece bir arkadaştır," diye akıl yürütmeye çalıştı Gaige. Anlaşılan ben Rae'yi izlerken onlar da beni izliyordu ve beni uçurumun kenarına yaklaşmaktan vazgeçirmeye çalışıyorlardı.

hiçbirimiz Perry'yi izlemiyorduk. "Hey, Hudson! Seninle burada karşılaşmak ne güzel." *Hay sikeyim. Bana.*

Perry masamızın önünde duruyor. Bu sabah bana gönderdiği web sitesi ve grafikler harika olduğu için adama sarılma ya da Rae yüzünden onu tekrar yumruklama dürtüsüyle savaşıyorum. Kulağına fısıldaması hala kanımı kaynatıyor. İkisi arasında gerçekten neler olup bittiği ve birbirlerini nasıl tanıdıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama lanet olsun ki bu beni çok kızdırıyor.

Bara doğru bakıyorum ve sonunda Rae ile göz göze geliyorum.

Gülümsüyor. Bu *benim gülümsemem*.

Dakikalardır ilk kez nefes alıyorum.

"Hey, Perry, seni burada görmeyi *kesinlikle* beklemiyordum," diyorum sesimde biraz gerginlikle. O beni ne demek istediğimi anlayacak kadar iyi tanımıyor ama Tucker tanıyor ve bu yüzden bacağıma iyi bir tekme yiyorum. "Tucker, Gaige, bu Perry, web sitesi elemanı. Perry, bunlar benim çalışanlarım."

"Sadece çalışanlarınız mı? Senin de canın cehenneme dostum," diyor Tucker şakayla karışık. Perry'ye elini uzatıyor, o da sıkıyor. "Tucker. Ve bu pisliğin kusuruna bakma. Ben bu adam için bir çalışandan çok daha fazlasıyım. Biz kankayız."

"Kanka mı? Ne sikim? Tanrım, siz ikiniz dangalaksınız. Gaige. Ben Hudson'ın çekici, komik ve çok ama çok iyi arkadaşıyım."

How I Met Your Mother dizisinde Barney ve Marshall'ın Ted'in gerçek en iyi arkadaşının kim olduğu konusunda dokuz sezon boyunca nasıl kavgâ ettiklerini biliyor musunuz? Son yedi yıllık hayatıma hoş geldin.

Bu noktada, Perry sadece biraz korkmuş görünüyor.

"Hamburger yemek için bize katılmak ister misin? Burası oldukça iyi," diye teklif ediyorum, içten içe hayır deyip gitmesini umuyorum.

Adamı severim ama Rae meselesi hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ne var biliyor musun? Tabii. Gidip kız arkadaşına söyleyeyim. Garsonunun kim olduğunu gördüm ve o pisliğin masanı dağıtmasını istemezsin, inan bana."

Sevgilisi mi? Rae mi?

Davul lütfen... Evet. Rae. Barın arkasından tekrar gülüşünü izliyorum, sonra barmene bir şeyler söylüyor, o da bizim masaya bakıyor, sonra Rae'ye gülümseyip başını sallıyor. Sonra Perry'yi masamıza kadar takip ediyor ve yol boyunca bana bakıyor.

Şimdi panikliyorum. Ona ne söyleyeceğime *dair hiçbir* fikrim yok. Bütün gün ona mesaj atmadım, ki bu muhtemelen benim açımdan aptalca bir hareketti, çünkü Maura ile kız kıza vakit geçirdiğini söyledi. Kaba olmak istemedim ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum çünkü onunla tekrar konuşacağım için çok gerginim.

"Selam, Rae. Seni tekrar görmek güzel." Tucker ve onun sürekli kış kurtarması için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Tucker. Her zaman bir zevk." Bana döndü. "Uzun zamandır görüşmedik. Mesaj da atmadım. Ya da arama. Ya da herhangi bir şey," diyor göz kırparak ve ben de paçayı kurtardığımı anlıyorum.

"Hey, Gaige, telefonlar çift yönlü mü çalışıyor?" Sırıtarak soruyorum, hala Rae ile göz teması halindeyim.

"Evet, sanırım öyle Hudson." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Hah, ne güzel."

Rae gülümsüyor. "Touché."

"Görüyorum ki hepiniz çoktan tanışmışsınız," diyor Perry otururken. "O zaman kendimi biraz dışlanmış hissediyorum. Sadece Hudson'ı tanıyorum."

"Hızlı bir özet: Tucker video oyunlarında berbattır, Gaige sessizdir ve Hudson tam bir ukaladır ve ilk buluşmada evlenme teklif eder. Hepiniz yetiştiniz. Tebrikler," diyor Rae Perry'ye ve sırtını sıvazlıyor.

"Evlenme teklif etmek ha? Biraz hızlı gidiyorsun dostum," diye takılıyor Tucker. "Dürüst olmak gerekirse, teknik olarak ilk evlenme teklif eden oydu. Grupta

Randevu. Şimdiden unuttun mu, Rae? Bu acıtıyor."

Elini alnına götürür. "Aman Tanrım." Görünüşe göre artık Güneyli bir Belle olmuş. "Nasıl unutabilirim ki?" Tucker'a dönüyor ve normal sesiyle, "Bunun için teşekkürler bu arada. İlk buluşmada beni ektiğin için. Bizim için çok büyük umutlarım vardı, Tucker."

Gülüyor. "Seni bu aletle bırakmakla hata ettiğimi kaçıktan sonra anladım. En derin özürlerimi sunarım. Bunu telafi edebilir miyim?"

"Hey, sikik. Çıkmak için kendine bir kız bul!"

Ben farkına bile varmadan ağzımdan uçup gitti. Başımı Perry'ye doğru çevirdim. O gülüyordu.

Hah. Belki de aralarında bir şey yoktur.

"Şimdiden oğlanları peşine taktın, ha Rae? Güzel."

Rae alaycı bir hareketle saçlarını savuruyor. "Sanki hepimiz bunun olacağını bilmiyormuşuz gibi."

Perry ona yumruk atıyor.

"Hepiniz çok tuhafsiniz," diye mırıldanıyor Gaige.

"Doğru," diye gülüyor Rae. "Ee, ne istiyorsunuz çocuklar? Ben devralıyorum, böylece bütün gece Clarissa'nın acı verici arkadaşlığına katlanmak zorunda kalmayacaksınız. O... yapışkan."

"Ve çılgınca," diye ekliyor Perry.

Rae başını Perry'ye doğru sallar. "Bunu onun söylemesi bir şey ifade ediyor."

Gülüyoruz ve sonra sırayla hamburgerlerimizi sipariş ediyoruz.

"Güzel anlaşma, dostlar. Sonra tekrar geleceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." Ve sonra dört kişi oldular.

"Tanner bu gece nerede, Tucker? Onu gerçekten özlemiyorum - alınma ya da başka bir şey - ama haftalardır peşime takılıyor ve sonra

Birdenbire burada değil. Ne oldu?" Gaige soruyor.

Tucker Perry'ye bakar. "Kardeşim," der açıklama olarak. "Bu gece nerede olduğunu bilmiyorum. Maura'nın işte olmadığı her gece onunla dışarıdaydı, o yüzden burada olmamasına şaşırdım."

"Bekle. Maura mı? Rae'nin en iyi arkadaşı Maura mı?" Perry soruyor. Hepimiz başımızı sallıyoruz. Perry Tucker'a baktı. "Kardeşinle mi çıkıyor?" Tucker yine başını sallıyor. "Vay anasını. Zavallı Tanner."

Barın arka yarısının tamamının bakışlarını üzerinize çekin, çünkü buna o kadar gülüyoruz.

"Bunu söylemeni hiç beklemiyordum," diyorum Perry'ye.

"Peki neden zavallı Tanner diyorsun? Bu cesur bir ifade. Kardeşim... şey, o lanet olası bir pislik. Kardeşim olduğu için onu ölesiye seviyorum ama hemen hemen hiç kimsenin listesinde st sıralarda yer almaz."

Perry omuz silkiyor. "Benim kızla kanka olduğu için Maura'yı hayatım boyunca tanıdım. Ne kadar uçarı olabileceğini bilirim. Eskiden oldukça utangaç ve sessizdi ama son birkaç yılda kesinlikle... iek açtı. Kız size kamçı etkisi yapar."

Yine "benim kızım" şamalığı. Bu adam onun için kim?

"ifte randevumuzda Rae ile aralarında epey benzerlik olduğunu biliyorum. Komik ve biraz da sinir bozucuydu."

"Evet, ikisinin de kendine has anları var. Oldukça farklılar ama aynı zamanda birbirlerine benziyorlar. Garip bir durum. Yine de ikisini de çok seviyorum. Ama bu bilgi bu masadan çıkmayacak."

Rae ve aşkı bir cümlede birlikte kullandığı için iten içe ıldırmala meşgul olduğumdan, yaptığı şaka benim için biraz anlamsız kalıyor.

Kim bu adam? Onu nasıl bu kadar iyi tanıyor? Ve neden benim Kız mı?

Evet. O gayri resmi olarak benim kızım. Sayılır.

Eğer erkek gibi davranıp ona söylenmesi gerekeni söylersem, o benim kızım olacak.

Perry masadan kalkıp bara doğru ilerlerken, "Hemen döneceğim, dostlar," diyor.

O gider gitmez, Tucker bana döndü. "Ee?"

"Ne olmuş yani?"

"Kim o? Anlayamıyorum. Onu herkesten daha iyi tanıyormuş gibi konuşuyor. Belki de eski sevgilisidir," diye düşünür Tucker.

Gaige, "Belki de ailedendir, sizi aptallar," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum dostum. Bu düşünce kısa süreliğine aklımdan geçti. Ama emin değilim. Gerçekten çok yakın görünüyorlar. Neredeyse çok yakınlar, anlıyor musun? Sanki birbirlerini *tanıyorlarmış* gibi."

"Ne yani, Logical Hudson bugün izin falan mı alıyor?" Gaige soruyor.

"Aile meselesini düşünen kişi Logical Hudson'dı, senin için bilgi. Ama sonra, bilirsiniz, Boktan Hudson devreye girdi. Şerefsiz her zaman kazanır," diye sırtıyorum.

"Amin. Adamla tanıştım. Biraz hıyarın teki," diye yorum yapıyor Tucker.

"Pekâlâ, eski sevgililer? Yakın arkadaşlar? Ne?" Ben soruyorum.

"Yakın arkadaşlar."

"Hâlâ ailemle gidiyorum." "Eski sevgililer," diyorum.

Tucker alaycı bir tavırla, "O zaman anlaştık," diyor.

Aynı anda hepimiz gazlı içeceklerimizden birer yudum alıp her şeyi sindirmek için bir an duruyoruz.

"Joey nasıl? Yakında bir film gecesi yapacak mıyız?"

Gaige Tucker'a, "Bence yedi yaşındaki bir çocukla eski Disney filmlerini izlemek için fazla heyecanlısın," diyor. O da bana dönüyor. "Ama gerçekten, bir sonraki film gecesi ne zaman?"

Bu iki aptala gülmek zorundayım. Yemin ederim Joey'i en az benim kadar seviyorlar.

"Joey harika. Muhtemelen son iki geceyi annemden uzakta geçirdiğim için biraz kızgındır ama bunu telafi etmek için yakında film gecesi yapmamız gerekecek. Önümüzdeki Cumartesi ya da Pazar?"

Birbirlerine bakarlar. "Pazar," diyorlar aynı anda. Ben de gülüyorum. "Pazar o zaman. Benim dairemde mi, annemde mi?"

"Annemin," diye cevap veriyorlar, yine aynı anda.

Gaige, "İstersen pizza getirebilirim, böylece annem yemek pişirmek zorunda kalmaz," diye öneriyor.

"Sadece fazladan tatlı yapmasını istiyorsun."

"Adamı suçlayabilir misin? Annen gelmiş geçmiş en iyi vişneli turtayı yapıyor. Büyürken çok şanslı bir çocuktun," diyor Tucker.

"Doğru," diye gülümsüyorum. "Yine de bu sefer ağzınızdan çıkana dikkat etmeniz gerekiyor. Son film gecesinden sonra Joey iki hafta boyunca 'bok' ve 'pislik' dedi." Her iki pislik de kıs kıs gülüyor. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz? Ne zaman 'Joey, bok deme!' ya da 'Joey, göt deme!'"

Göt herif!' diyen çocuk bana küfür kavanozuna *elli sent mi* ödetti? Bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Sanırım ikiniz de bana en az beş dolar borçlusunuz!"

Görünüşe göre bu şimdiye kadar duydukları en komik şey çünkü hiçbir ses çıkarmıyor. O kadar çok gülüyorlar.

"Sanırım... Sanırım..." diye başladı Tucker, nefes nefese kalmış ve karnını tutuyordu.

"Ah, öyle mi? Sanırım... Sanırım ikiniz de pisliksiniz," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum.

Tucker beni görmezden geliyor. "Cidden bunun o çocuğu daha çok sevmemi sağladığını düşünüyorum. Dahice!"

Sadece başımı sallıyorum, çünkü o haklı. Çocuğum yedi yaşındaki birine göre çok zeki.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Perry, masaya tekrar oturarak. "Ne kaçırdım?"

"Görünüşe göre akşam yemeğini biz ısmarlıyoruz. Hudson beş parasız," diyor Gaige. Gülüşmeler başlar.

Perry bize deliymişiz gibi bakıyor. Haklı da olabilir.

Tam o sırada Rae elinde yemek dolu kocaman bir tepsiyle gelir.

Tabakları dağıtırken söylediklerine pek dikkat etmiyorum çünkü onu izlemekle çok meşgulüm.

Hava gibi hareket ediyor. Kulağa çok garip geliyor ama başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Çok akıcı, kusursuz ve pürüzsüz. Yürürken adeta esiyor. Ama hepsi güzel bir şekilde.

Ve sonra oldu. Bana sürtündü.

Göğsüm daralıyor. Nefesim kesiliyor. Tüm dünyam. Sadece. Duruyor.

Birdenbire birbirimize bakmaya başladık. Çoğunlukla neredeyse üstümde olduğu için, ama oluyor ve gerçekten önemli olan tek şey bu.

Lanet olsun, gözleri inanılmaz.

Bunun dışında, Rae söz konusu olduğunda defalarca yaşadığım şeyin aynısını yaşıyorum: aşinalık.

Onunla ilgili bir şey bana şarkı söylüyor. Bana şarkı söylüyor. Gerçek anlamda değil, ama duygusal olarak? *Bu kulağa dangalakça mı geliyor?*

Umurumda olmadığına karar verdim. Çoğunlukla.

Ayrıca bu kıza karşı hissettiklerimin en ufak bir belirtisini bile kesinlikle yaşamamam gerektiğine karar veriyorum. Ama elimde değil. Etrafında olduğum her zaman bunu bastırmaya çalıştım. Savaşmaktan yoruldum. Kızı çok az tanıyor olsam da umurumda değil. Umurumda değil.

Aptal country müziği seviyor ya da yavru kedileri tekmeliyor. Tamam, belki de seviyorum ve ne yazık ki bunlar benim kitabımda oldukça eşit.

Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve şu anda gerçekten önemli olan tek şey bu. Ne ne kadar erken olduğu, ne Joey, ne dışarıdaki hava, ne de yarın için temiz çoraplarımın olup olmadığı.

Şu anda önemli olan tek şey benim nasıl hissettiğim. Ve tabii ki onun nasıl hissettiği.

Ama eğer gözleri düşündüğüm şeyi söylüyorsa, o da var. Hem *de çok*.

Ben de öyle, Rae. Ben de öyleyim.

Ondan başka bir şey göremiyorum, bu yüzden Tucker'ın omzuma yumruk atıp bizi ayırmasını beklemiyorum.

Bana vurduğu kolumu ovuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum çünkü adam hafifçe vurmuyor.

"Hey, tekrar hoş geldin dostum," diye sırtıyor.

Tüm enerjimi o pisliği terslememeye odaklıyorum, çünkü bunu sonuna kadar hak etse de ben bir beyefendiyim.

Rae'nin olduğu yere dönüyorum ama şimşekten daha hızlı kaçıyor.

Tucker'a en iyi bakışımı atıyorum.

"Seni görüyorum," diyor sessizce, hâlâ sırtarak.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Ben de seni görüyorum."

Rae'yle aramızdaki küçük anı başka kimsenin fark etmemesini umarak masanın etrafına bakıyorum.

Görünüşe göre, turnayı gözünden vurmamışım.

Perry bana bakıyor. Sert bir şekilde. Ve bunun dostça bir bakış mı yoksa "hala yapabiliyorken geri çekil" bakışı mı olduğunu anlayamıyorum.

Sonra gözlerindeki gölgeler kayboluyor ve yemin ederim omuzlarından bir miktar yükün kalktığını görüyorum. Bana iki kez başını sallıyor ve az önce her ne olduysa bitirdikten sonra dikkatini yemeğine veriyor.

Tucker'a bakıyorum çünkü bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Omuz silkiyor ve sodasından bir yudum alıyor, beni şimdilik bunu kendi başıma çözmeye çalışmak zorunda bırakıyor.

Kafam karıştı. Yüzde yüz, gerçekten kafam karıştı.

Rae'ye bakma yarışması için daha sonra cezalandırılmak üzere bir tür uyarı mı aldım yoksa izin mi aldım hiçbir fikrim yok.

Perry beni gerçekten korkutmuyor. Kas bakımından çok iri bir adam değilim ama günlerimin çoğunu ağır araba parçaları ve neredeyse elli kilo ağırlığında yedi yaşında bir çocuk taşıyarak geçiriyorum. Perry biraz daha küçük ama yine de

Görebildiğim kadarıyla kasları var. Boy olarak da ondan en az 10 santim önde olduğumu biliyorum.

Ama bu gerçekten bir sorun değil çünkü gerçekten umduğum, gerçekten istediğim şey ne? Perry'den gerçekten ihtiyacım olduğunu düşünmediğim ama Rae ile bir geçmişleri varsa buna sahip olduğum için mutlu olduğum bir şey mi?

İzin istiyorum.

Chapter Twenty-Three

Rae

Evet. Bu bok az önce oldu.

Az önce en iyi arkadaşımın, kuzenimin, babam dışındaki tüm koruyucularımın koruyucusunun, uğruna çıldırdığım adama *izin* verdiğine tanık oldum.

Akıl. Patladı.

"Az önce..." diye başladı Maura yanımdan.

Hudson'ın bana yaptığı tuhaf büyüden kurtulur kurtulmaz doğruca ona koştum. Maura da Maura olduğu için tek yapmam gereken işaret etmektir. Tucker'ın Hudson'a gözle görülür bir şekilde rahatlamasını sağlayan bir şey söylemesini izledik. Sonra Hudson'ın Perry'ye dönmesini ve onun da Hudson'a bakmasını izledik. Sonra başını salladı.

O baş sallama mı? Dünyadaki tüm baş sallamaların baş sallamasıydı. Kuzenimden gelen bir evetti!

"Evet, öyleydi," diye yüksek sesle yutkunuyorum.

Benny diğer tarafımdan, "Siz kesinlikle evleneceksiniz," dedi. Bütün bu alışverişi o da izledi. Zaten daha önce masalarıyla ilgilenmeme izin verdiğinde bana "izin" vermişti.

"Perry'nin bu kadar çabuk kabul ettiğini hiç görmemiştim. Bu..." diye başlar Maura.

"Evet, öyle" dedim.

Hepimiz en az bir dakika daha erkeklerin masasında yeni başlıyoruz. Omzumda sıcak bir el hissediyorum.

Benny'ye baktım. "İyi şanslar evlat. Sanırım buna ihtiyacın olacak." Ve onunla birlikte uzaklaştı.

Yardımın için teşekkürler dostum.

"Bir şey değil," diye gülüyor.

Oops. Sanırım bunu yüksek sesle söyledim.

Omuz silkip Maura'ya doğru döndüm.

"Bütün bunları çok fazla düşünmeyelim," diyorum sahte bir kabadayılıkla. Maura'nın kaşları çatıldı. Beni korkmadığıma inanmayacak kadar iyi tanıyor.

bunun üzerine. Neyse ki görmezden geliyor. Şimdilik. "Tanner bu gece nerede? Genelde erkeklerle birlikte değil mi?"

Kutsal olan her şeye yemin ederim ki Maura onun adını duyunca eriyor.

"Görevden yeni dönen bir arkadaşıyla buluşacak. Sanırım uyum sağlamakta biraz zorlanıyor ve bu civarda bir ailesi var, bu yüzden Tanner onu ziyaret ediyor."

Yine Tanner'dan böyle bir şey beklemiyordum. "Huh.

Güzel. Sanırım bu onun için iyi bir şey."

"Evet, görünüşe göre büyürken çok iyi arkadaşlarmış ve sonunda farklı şubelere katılmışlar. Çok hoş. Adamın eve dönmekte bu kadar zorlanması kötü olmuş. Hayal bile edemiyorum."

"Tanner hiç görevlendirildi mi?" Ona sordum.

Başını sallıyor. "Sayılır mı? Ama sadece bir kez. Almanya'da dokuz aylık bir turneydi. Şimdi öyle bir şey olsa muhtemelen endişeden hasta olurum. Kardeşinin her an göreve gönderilebileceğini bilmek Tucker için çok kötü hissettiriyor."

Omuz silkiyorum. "Askerlik böyle bir şey, Maura. Görevlendirme olur. Yine de her zaman kötü bir şey değildir."

"Biliyorum, biliyorum. Ama ben sadece... Kafamı toparlayamıyorum. Cesur.

Hepsi çok cesur. Tucker ve ailesi de dahil." "Söz," diyorum ona.

"Pekala, gidip içecekleri doldurmam lazım. Seni tanıyorum, o yüzden git bir dakikanı ayır ve çıldır. Gerekirse sizin yerinize masalarınızı ben korurum." Kolumu okşadı ve yürüdü gitti.

İşaretimi alıp mutfağa doğru ilerliyorum ve ara sokağa çıkıyorum. Yeterince komik, orası bir sokak bile değil. Sadece arka tarafta küçük, kapalı bir alan. Genellikle Benny, Cookin' Curt ve Clyde'ın kendisi için bir sigara molası alanı olarak kullanılıyor, ancak bekleme personelinden birkaç kişi de katta işler yoğunlaştığında serinlemek için kullanıyor.

Arkamdan kapanmasına izin vererek kapıyı itiyorum ve karşı taraftaki uzun kahverengi çite doğru yürüyorum. Sırtımı yaslıyorum ve avuçlarımı yüzeye düz bir şekilde bastırıyorum. Gözlerimi kapatıp uzun, derin bir nefes alıyorum ve orada öylece duruyorum. Sadece nefes almak için birkaç saniye ayırıyorum, etrafımı özömsüyorum. Cırcır böceklerini dinleme şansım oluyor çünkü Clyde dışarıdaki seslere karşı burayı kilitlemiş durumda. Kapılar kapalıyken her şey içeride kalıyor, bu da bize dışarıda huzurlu olduğumuz yanılsamasını veriyor.

Lanet olası iznim var. Onay. Onay. Perry'den.

Hiç birinden hoşlandınız ve ailenizin de ondan hoşlanmasını umdunuz ve dua ettiniz mi? En iyi arkadaşınızın da onunla iyi geçinmesini dilediniz mi? Dünyadaki diğer herkesin, dünyadaki milyarlarca insan arasından bu kişinin neden sizin için öne çıktığını anlamasını istediniz mi? Evet, bu benim için Hudson. Ve neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Hudson. Çok az tanıdığım bu adam, içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden olan bu adam, bana sürekli kelebekler uçurmaktan başka bir şey yapmayan bu adam. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve bunu kabul etmekte tamamen rahatım. Çoğunlukla.

Perry'nin onayını almak mı? En iyisi. Yani, elbette, hala geçmesi gereken bazı testler var - atlaması gereken bazı çemberler - ama hayatımdaki son derece önemli iki kişiden onay aldı. Bu benim için dünyalara bedel.

Hâlâ orada durmuş, Hudson'ın hayatıma girmesine tamamen izin vermenin ne anlama geleceğini düşünüyorum.

Randevu demek. Aileyle tanışmak demek. Bir şeyler hakkında konuşmak ve gerçeklerin etrafından dolaşmamak anlamına gelir. Öpüşmek demek. Ve öpüşmeye kim karşı çıkabilir ki?

En büyük endişem, şu anda hayatım üzerinde sahip olduğum az miktardaki kontrolü elimden bırakmaktı. İş açısından nereye varmak istediğimden emin olmasam da, şehre taşınma konusunda kararsızım. Ama bu mu? Bu bir şeyleri değiştirebilir. Kalmamı sağlayabilir.

Bir adamın nerede yaşayacağını belirlemesine izin vermek istemiyorum - bu o kadar hızlı ilerlediğinden değil, eğer gerçekten *bu* bir şeyse. Sadece Hudson beni düşündürüyor. Kendimi değerli hissettiriyor. Bilmiyorum. Tek bildiğim, onun yanımdayken kendim olmakta sorun yaşamadığım. Küçük bir kasabada yaşamakta ve burayı çok sevdiğimi ve asla ayrılmak istemediğimi itiraf etmekte sorun yok. Burada kalmakta sorun yok. Özellikle de gitmek istediğimden hiç emin olmadığım için.

Ama sonunda kendimi dolu hissediyorum. Sanki içimde saklı olan bir şeyi biliyor ve onu ortaya çıkarıyor. Beni merkeze alıyor.

Biliyorum, "resmi" olup olmadığımızı bile bilmediğim için her şey çok boktan görünüyor, ama şu an için sahip olduğum tek şey bu. Ve yapabildiğim sürece buna tutunacağım.

Clarissa cep telefonuyla birisine bağırarak kapıdan içeri girdiğinde konsantrasyonum bozuldu. Telefonun diğer ucundaki zavallı piç için üzüldüm. Bana ters ters bakıyor ve sanki *onun* alanına izinsiz giriyormuşum gibi gözlerini deviriyor.

Sanırım mola zamanı bitti. Duvarı itip içeri giriyorum.

Koridordan geçer geçmez yemek alanını tarıyorum. Herkes iyi görünüyor, bu yüzden Benny'nin onun için herhangi bir içki hazırlamama ihtiyacı olup olmadığını görmek için bara gidiyorum.

"İyi misin, ufaklık?" diye soruyor ve az önce küçük bir çılgınlık yaşadığımı bildiğini söyleyen bir bakış atıyor.

Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "İçki getirmemi ister misin?" Başını sallıyor ve koyu kıvamlı bir sıvıyla dolu bardağı bana doğru uzatıyor. "Guinness mi? İğrenç," diye ürperiyorum.

Gülüyor. "Sadece on iki numaralı masaya götür. İçmek zorunda değilsin." "En azından burnumu tıkayacağım. Bu bok kokuyor."

Benny bana sadece başını sallıyor. Masayı kontrol etmek için başımı kaldırıyorum ve Hudson'la yüz yüze geliyorum.

Vay be. Deja vu'dan bahsediyoruz.

Ben de ukala biri olarak başparmağımı omzumun üzerinden banyoya doğru uzatıyorum. "Şimdiden unuttun mu? Banyo şu tarafta. Yoksa bana sormak için cesaretini toplayana kadar beş dakika beklememi mi istedin?" Ona sırtıyıyorum.

Megawatt gücünde bir gülümseme ve küçük bir kıkırdama ile ödüllendirildim. "Lanet olsun, ağzın çok mu iyi laf yapıyor? Bayıldım buna."

Bir şey değil.

"Teşekkür ederim' demedim ama şimdi demem gerektiğini hissediyorum."

Lanet olsun. Yine kelime kustum.

Omuz silkiyorum. "Merak ediyordum da..." diye başladı.

"Merak etme, aygır."

Bunun üzerine dudakları seğirdi. "Seni eve bırakabilir miyim? Yoksa bu garip mi olur?"

Şanslıydı çünkü bu gece Haley'le bir gezintiye çıktık. Kreşten bazı annelerle dışarı çıkacaktı ve hepsi "bir vakumdan daha fazla emerse" diye erken çıkmak istedi. Evet, aynen böyle söyledi.

Dışarıdan omuz silkiyorum ama içimden hafifçe panikliyorum.

"Sanırım." "Vay canına. Bu konuda çok heyecanlı görünmüyorsun."

Ve kendime engel olamadığım için.

"Hudson, *tabii ki* beni eve bırakabilirsin! Sen *çok* tatlısın!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Birkaç bakış alıyoruz ama müşterilerin çoğu beni görmezden gelecek kadar iyi tanıyor.

Gürültülü bir kahkaha atarak başını geriye attı. Benny bana bakıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. Sadece omuz silktim.

Hudson masaya geri dönerken eğlenen bir sesle, "Şu lanet olası ağız," diye mırıldandığını duyuyorum.

"Zavallı adam. Seninle neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok," diyor Benny'nin ortağı Jaret. Hudson'ın az önce bulunduğu yere yakın oturuyor ve tüm konuşmaları duymuş.

"Hayır. Ve o adam için üzölmek de içimden gelmiyor," diyorum sırtarak ve birayı bir kez daha kapıp yere doğru yürüyorum.

Benny'ye birayı bıraktıktan sonra, Haley'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Paçayı kurtardın. Eve bırakacak birini buldum.

Hemen cevap veriyor.

Hales: Çok berbatsın, dostum. Bu kadınlar çok sıkıcı! Kindle'ımı çıkarıp okumak istiyorum. Bu kötü bir şey mi? Ne var biliyor musun? Siktir et. Telefonumdan okuyup mesajlaşıyormuş gibi yapacağım.

Hales: Bekle... Seni eve kim bırakacak?

Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum.

Ben: Hudson...

Hales: Sadece sar şunu, kardeşim. Seni seviyorum! Dikkatli ol!

Ve bazı nedenlerden dolayı insanlar çocuklarını ona emanet ediyor. Bu korkunç bir şey.

Ben: Ben de seni seviyorum! Kitabınızın tadını çıkarın!

Hales: AMAN TANRIM, KES SESİNİ! OKUYORUM! TERBIYESİZ!

Telefonumu cebime atıp gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. *Bazen çok aptal oluyor.*

Tüm masalarımı kontrol etmek için barda dolaşıyorum. Sonraki on dakika uçup gitti. Hudson'ın masasını kontrol etmem gerektiğini biliyorum ama gerginim. Beni böyle yapıyor. Ona yakın olmak bile beni geriyor.

"Ah, işte benim kızım," diyor Perry, at kuyruğunu hafifçe çekerek. Yanına iyice yaklaşırken elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Sandalyesinin yarısına gelene kadar onu itiyorum ve sonra yanına oturuyorum.

Dirseklerimi masaya dayayıp yorgun bir hava üflüyorum. "İşiniz bitmedi mi daha? Buradan çıkmaya hazırım ve siz beni oyalıyorsunuz."

"Kahretsin, gerçekten mi? Son masanız olduğumuzu fark etmemiştim," diyor Gaige, bir yandan "bok" kelimesini kullanırken bir yandan da olabildiğince kibar bir şekilde.

"Hayır, hâlâ iki masam daha var. Ama onları Maura'ya devredip erken çıkabilirim. Bu adam," diyorum, sağımdaki Hudson'ı göstererek, "bana

beni eve götürmek için. Gördüğünüz gibi, o yaşlı. Bu yüzden muhtemelen uyması gereken bir uyku saati vardır. Hepiniz büyüklerinize saygı göstermeli ve dağılmalısınız."

"Az önce bana yaşlı mı dedin?" Hudson şok olmuş bir sesle sorar.

Başımı salladım. "Evet. Gri saçlarını buradan görebiliyorum." Doğru değil. Kafasında tek bir gri saç yok. Ne bir kırısklık ne de bir yaşlanma belirtisi. Genç, mutlu ve yakışıklı görünüyor.

Alay ediyor. "Daha 24 yaşındayım!"

"Olgunluk havanızdan olmalı." Bu kısmı doğru. Diğer arkadaşlarından daha yaşlı görünüyor. Sanki çok hızlı büyümek zorunda kalmış gibi.

"Hudson, sanırım senin kıza bayıldım. Sana en az benim kadar değer veriyor," diyor Tucker sesinde bariz bir hayranlıkla.

Ona göz kırpıyorum. "Size söyledim çocuklar, ben bir avım. Çok şey kaçırdın, Tucker."

"Ve kendini beğenmiş biri. Şu garip Gaige/Hudson melezinin kadın versiyonu gibisin. Ürkütücü. Ve biraz da seksi."

"Beni o pislikle kıyaslama!" Gaige savunuyor.

"Evet, bu çok kaba, dostum. Ben ondan çok daha yakışıklıyım," diyor Hudson.

Hızla göz kırpıyorum. "Çok yorucusunuz." Ve çok da eğlencelisiniz ama bu gece egoları okşamayacağım, o yüzden bu kısmı atlıyorum. "Pekâlâ, başka bir şeye ihtiyacınız yoksa ben gidip diğer masalarımı kontrol edeceğim. Ama gerçekten, hadi toparlanalım, ha? İlgilenmemiz gereken yaşlı bir vatandaşımız var."

Daireme kadar olan yolculuk oldukça sessizdi. Ona yolu tarif etmem dışında pek konuşmadık.

Dirseklerimiz Hudson'ın küçük SUV'unun orta konsolunda birbirine dayanmış, hafifçe sürtünüyor. Ne zaman bir tümseğe çarpsak, birbirlerine daha da sürtünüyorlar. Bunun ne kadar çekici olduğu garip - kolunun benimkine sürtünmesi ne kadar iyi hissettiriyor. Lanet olası kolu. Sanki bunun seksi falan olması gerekiyormuş gibi. Değil ama öyle. Onunla ilgili her şey öyle.

Arabayı sürerken ona bakıyorum ve inceliyorum. Sol kolunu uzatmış, direksiyonun üzerinde rahatça dinleniyor. Rahat ama tetikte görünüyor. *Sürüşü bile seksi.*

Her zamanki kıyafetlerini giymiş. Sade bir gömlek -bu kez açık yeşil bir gömlek- ve kot pantolon. Çok sade ve bir şekilde çok yakışıklı bir kıyafet. Siyah saçları dağınık ve hiç şekillendirilmemiş. Yüzü yaklaşık iki günlük kirli sakalla kaplı. Çok zahmetsiz, çok yakışıklı, çok *ateşli*.

Sanırım bakışlarımı hissediyor çünkü göğsü biraz daha hızlı inip kalkmaya başladı ve ben ona baktığımdan beri yaklaşık on kez yutkundum. Boynunda boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyorum.

Birden dili dışarı kayıyor ve alt dudağını hızla ıslatıyor. Gözlerim her saniyesini takip ediyor. Keskin bir nefes alıyorum. Şimdi gerçekten terliyor.

Uzanıp klimayı açıyor. Eylül ayındayız. Massachusetts'te. Klima gerekli *değildir*.

"Sol mu sağ mı?" diye soruyor, sesi normalden daha kalın. Yüksek sesle yutkunuyorum. "Sağ. Sonra sola. 180E."

Bir kez başını sallıyor. Araba tekrar sessizleşiyor, boşluğu doldurmak için sadece nefeslerimiz kalıyor.

Bu ani cinsel gerilimin nereden kaynaklandığından emin değilim. Tanışma randevusundan sonraki araba yolculuğumuzdan beri ilk kez birlikte kapalı bir alanda olduğumuz için mi, yoksa dün gece işleri nasıl bıraktığımızdan mı emin değilim - tüm o birikimden sonra öpüşmeme olayı.

Hudson binamın önüne park etti. Kemerlerimizi çözdük ve orada öylece oturup apartmanlara bakmaya başladık.

Sonra aynı anda konuşmaya başladık.

"Yukarı gelmek ister misin?"

"Seni tekrar görebilir miyim?"

Gülüyoruz. Önce benim konuşmamı işaret ediyor.

"Yukarı gelmek ister misin? Seninkini gördüğüme göre sana evimi göstermem adil olur."

Gülümsüyor. "Bu hoşuma giderdi."

Arabadan çıktık, Hudson merdivenleri takip etti. Kapımda durdum ve ona baktım. Aklımı okumuş gibiydi.

"Rae, bana sadece bir tur attırıyorsun. Hepsi bu kadar. Bunu biliyorum. Sadece rahatla. Hiçbir şey beklemiyorum. Söz veriyorum."

Başımı salladım ve kapımı açtım. O da beni içeri kadar takip ediyor. Işık düğmesini çevirerek odanın etrafına bakıyorum, ortalıkta başıboş sütyen ya da iç çamaşırı olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Genelde erkeklerden çok daha düzenli olan kızlar olabiliriz ama aziz değiliz. Biz Kamden kızları dağınık bir ikiliyiz.

"Evime hoş geldiniz. Burası oturma odası." Kanepeyi gösteriyorum.
"Will Cooper'a burada aşık oldum."

"Şanslı piç," diyor Hudson o sırtışıyla.
"Katılıyorum."

Sonraki birkaç dakikayı küçük dairemi gezerek geçirdik. Yatak odalarını gösteriyorum ama ona göstermiyorum. Şu anda bunun çok cazip olacağını hissediyorum.

Belli ki fark etmiş.

"Ne yani, bana yatak odanı göstermeyecek misin? Seni doğruca yatağa atmamdan mı korkuyorsun, Rae?" diyor yüzünde hafif bir sırıtışla.

"Çok korktum," diye alaycı bir şekilde cevap verirken gerçek bir ürpertiye zar zor bastırıyorum. Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Yakınından bile geçmiyorsun."

"Ne o zaman? Sakladığın utanç verici bir sırrın mı var?" Sırtış şimdi tüm gücüyle devam ediyor.

"Hayır," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde, açmaya çalışırsa diye elim kapı koluna gidiyor. Fark etti.

Hudson yaklaşıyor, yol boyunca gözlerimin içine bakıyor. Elini benim kapı koluna koyduğum elin üstüne koyuyor. Nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Gözleri her zamanki yeşil-mavi rengiyle çalkalanıyor ve beni her zamankinden daha fazla büyülüyor. "Şimdi beni çok meraklandırıdın, Rae." Sesi sessiz, seksi ve tehlikeli çünkü yemin ederim dizlerimin bağı çözülmeye çalışıyor. "Bana odada ne olduğunu gösterecek misin?"

Ne olduğunu anlayamadan kapı açılıyor ve ben geriye doğru odama yuvarlanıyorum. Hudson kolunu belime dolayarak beni hızla yakalıyor ve yere düşmeden önce beni düzeltiyor.

"Her zaman bana aşık oluyorsun," diyor gülümseyerek. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, tamamen nutkum tutuluyor.

Sonra duydum, korktuğum tek şeyi. Hudson gülüyor. Tüm vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyorum. Şu anda o kadar utanıyorum ki, bana bu kadar yakın olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini bile tam olarak takdir edemiyorum.

Yüzümü göğsüne gömüyorum. Şimdi diğer kolunu bana dolamış, gülmeye devam ediyor.

"Kes şunu," diye homurdanıyorum. Daha sert gülüyor.

"Sadece... Bunu hiç beklemiyordum. Kirli kıyafetler ya da pelüş hayvanlar gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama bu? Bu çok iyi. Birileri takıntılı" diye takılıyor Hudson.

Kendimi onun elinden kurtarmayı başardım. Bir adım uzaklaşıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çok kabasın."

"Hadi ama, Rae. Biraz ürkütücü ama bir o kadar da sevimli. Winchesterları *seviyorsun*. Gerçekten seviyorsun. Ve Cass'i. Çok sevimli."

Yüzümü ellerimin arasına alıp yüksek sesle inliyorum. Artık odama bakmak bile istemiyorum. Evet, her yer Supernatural'dan başka bir şeyle kaplı değil. Bolca poster, birkaç sapan ve hatta o küçük bobble-head şeyleri. Utanç verici ama Supernatural bu. Gelmiş geçmiş en iyi dizi. Çok sevmektense biraz daha fazla sevmekte sorun yok.

Hudson'ın bana doğru yürüdüğünü duyuyorum. Bileklerimden çekiştirerek ellerimi yüzümden ayırmaya çalışıyor. Başarıyor ama ben ona bakmayı reddediyorum. "Hadi, aptal kız. Şimdi seni yalnız bırakacağım. Senin Winchester ateşin hakkında tek kelime daha etmeyeceğim."

Hudson beni odadan çıkardı, yüzüm hala biraz kızarmıştı.

Şimdi tekrar oturma odasındayız, kanepenin önünde durmuş birbirimize bakıyoruz.

"Madem işler garipleşti, bir şeyler içmek ister misin? Biram var, kökü bol olsun. Dr. Pepper yok, üzgünüm," diye soruyorum, dikkatleri biraz üzerimden çekmeye çalışarak.

"O kadar şeffaf mıyım?"

Omuz silkip mutfığa giriyorum. "Ben garsonum. Böyle şeyleri fark ederim."

"Bahse girerim içki tercihinizi tahmin edebilirim," diye sesleniyor oturma odasından. "Hiç sanmam!" Ben de ona bağıriyorum.

"Mountain Dew." Bir elimde onun içkisi, diğer elimde de onun göremeyeceği şekilde arkamda içkimi tutarak dışarı çıkıyorum.

"Bu kadar mı? Bu senin büyük tahminin."

Gazozunu alır ve kanepeye oturur. Başını hafifçe sallar. "Sıradan bir Mountain Dew değil. Kırmızı Kod. Sadece şişeden. Sana çeşme ya da kutu soda yok."

Vay anasını. Yüzde yüz haklı.

Arkamdaki Kırmızı Kod şişesini çıkarıp yavaşça yanına oturuyorum, aramızda dokunmayacağımız ama kolayca dokunabileceğimiz kadar boşluk bırakıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun? Beynimin içinde misin?"

Gülüyor. "Araban bozulduğu gün çantanda bir şişe vardı. Dün gece de dairemde. Ve sonra sana bir içki teklif ettiğimde,

Elma suyu yerine soda içmeyi tercih ettin. Pek çok yetişkin bunu yapmaz."

Hudson'ın beni izlemesi ve her şeye dikkat etmesi? Bunun gibi küçük şeyleri yakalıyor mu? Tamamen. Tahrik edici.

"Etkilendim. Benim hakkımda bunu bilen çok fazla insan yok. Haley bile çoğu zaman hatırlamıyor."

"Haley?"

"Sana Hales'ten bahsetmedim mi?" Hudson başını sallar. "O benim büyük, tamamen deli kız kardeşim. Daireyi paylaşıyoruz, yani eğer buraya gelersen ve yerde bir ya da iki sutyen görürsen, onlar onundur."

Bekle. Onu yine dolaylı olarak buraya mı davet ettim? Oops?

"Dürüst olmak gerekirse, eğer birine deli diyorsanız, onunla tanışmaktan korkarım."

Gülüyorum. "O benim hızlı halim. Gerçek gibi. Ama onu seviyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kreş işletiyor." Gözleri yuvalarından fırladı. "Biliyorum, biliyorum. Hayal edebiliyor musun?"

Hudson başını sallar. "Gerçekten yapmamaya çalışıyorum.

Alınmak yok." Omuz silkiyorum. "Alınmadım. Çocuklarla aram iyi değildir. Bana göre değil."

Şimdi, ben gözlemciyim. Diğer insanların fark etmediği birçok şeyi fark ederim. Hudson itirafım karşısında gerildi mi? Fark ettim. Ama bu ne anlama geliyor? Çocuklardan hoşlandığı anlamına mı geliyor? Ya onları istiyorsa? Ben istemiyorum. Çocuklarla aramın kötü olduğunu söylerken gerçekten ciddiym. Onların yanında kendimi çok garip hissediyorum.

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum çünkü henüz çocuk düşünmem için bir neden yok. Bu yüzden fırçalıyorum.

"Çocukları sevmiyor musun?" diye soruyor, sodasından uzun bir yudum alarak.

"Şey... Onlardan hoşlanıyorum. Sadece onlar benden pek hoşlanmıyor gibi. Birkaç kez bebek bakıcılığı yapmaya çalıştım ama hiç yürümedi. Her zaman çok garip oluyor. Sanırım onlarla onların seviyesinde bir bağ kuramıyorum," diyorum omuz silkerek.

Bir büyük içki daha içmesini izliyorum. Bir erkeği soda içerken izlemenin seksi olacağını hiç düşünmemiştim ama bu kesinlikle seksi. Boğazının hareketleri çok seksi. Ya ağzı? Mükemmel. Ama dudakları... yumuşak görünüyorlar. *Eminim göründükleri kadar yumuşak hissediyorlardır.*

Bakışlarımı bir şekilde ağzından çekmeyi başarıyorum ve kaşlarının hafifçe çatıldığını görüyorum.

Bu çok garip. Kafasından neler geçiyor merak ediyorum.

"Bu... talihsizlik. Çocuklar eğlencelidir." Sanırım her ne olduysa önemli değildi çünkü şimdi yüzünde kocaman bir sırıtış var ve bunun ne anlama gelebileceğini öğrenmek için can atıyorum. Sormaya başlıyorum ama önce Hudson konuşuyor.

Boğazını temizliyor. "Sanırım gitmem gerekiyor." Sanırım omuzlarımın çöktüğünü gördü çünkü iyi bir mazeret sunarak biraz daha dik oturmamı sağladı. "Yarın sabah erkenden dükkâna gideceğim. Bu gece kapanmadan önce acele bir işimiz var. Dükkân açıldığında dokuza kadar bitmesi gerekiyor." Ayağa kalktı ve elindeki boş soda kutusunu bana doğru salladı. "Çöp mü?"

"Tsk, tsk. Geri dönüşüm yapıyoruz. Mutfakta bir kutu var." "Hemen döneceğim."

Onu yürürken izliyorum. Güzel bir yürüyüş. Güçlü, kendinden emin bir yürüyüş.

Siktir et, kimi kandırıyorum? Adamda gördüğüm en güzel kış var.

O kotlar tam oturdu.

"Teşekkür ederim," diyor.

Gözlerimi kırıştıırıp ona bakıyorum, yüzümde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Gazoz için," diyor. Sonra bana yine o lanet sırıtışını yapıyor. "Ve iltifat için."

Yine kafa karışıklığı. "Ne iltifatı?"

"Benim kışım, senin gözlerin. Teşekkür ederim." Hâlâ sırıtıyor.

Yüzümü kapatıyorum çünkü bu sefer gerçekten biraz utanıyorum. "Rica ederim," diyorum ellerimin arasından sessizce.

Gülüyor. "Beni kapıya kadar geçirir misin?" Elini uzattı. Kolaylıkla kabul ettim.

Kendimi Hudson'la bunu yaparken görebiliyorum; onunla her şeyi kabulleniyorum. Her şeyi. Her şeyi. Her şey çok doğru geliyor. Ve taze ve heyecan verici. *Hoşuma gidiyor. Onu sevdim.*

Kapıya doğru yürüyoruz, ellerimiz hala kenetli.

"Sen kaba bir şekilde sözümü kesmeden önce," diyor gülümseyerek, "sana bir ara tekrar dışarı çıkmak isteyip istemediğini soracaktım. Bilirsin, eğer benden henüz sıkılmadıysan."

"Bilemiyorum Hudson. Bu hafta için birkaç randevum daha olduğunu biliyorum, bu yüzden zamanım olup olmayacağından emin değilim. Yine de seni arayabilirim. Oh, bekle. Telefon kullanmayı bilmediğini unutmuşum," diye takılıyorum.

"Biliyor musun? Sırf bu ukala yorumun için bundan sonra sana her gün mesaj atacağım. Benden en az beş mesaj alacaksın. Hepsi de tamamen rastgele sorular. Hazırlıklı ol."

"Beni korkutmuyorsunuz bayım."

Sadece gülüyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Hızlı davranıyor ve ben daha ne yaptığını anlamadan beni tam ağzımın kenarından öpüyor. Geri çekilmeden önce dudakları iki saniye kadar oyalanıyor. Gözlerimin içine bakıyor.

Bu bakış mı? Şu anda bana attığı bakış mı? *Seni istediğimi* söylüyor.

Onlarda gördüğüm yoğunluk yüzünden nefesim kısa bir süreliğine kesiliyor. Hudson fark etti. Hâlâ benimkini tutmayan eli yavaşça yukarı doğru hareket ediyor. Sonra duruyor.

Hudson uzanıp elini göğsüme, göğsümün biraz üstüne koyuyor. Bu noktada göğsüm kabarıyor. *Yukarı, aşağı. Yukarı aşağı. Yukarı aşağı yukarı aşağı.* Hızlı kalp atışlarımı hissedebildiğini biliyorum. Hatta muhtemelen *görebiliyor*. Şu anda o kadar sert ve hızlı atıyor.

Bir şeyler mırıldanıyor ama şu anda kafamdaki basınçtan dolayı duyamıyorum.

Eli şimdi hareket ediyor. Yavaşça, çok yavaşça. Gözlerimi kapatıyorum. Eli gittikçe yükselirken nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum, ağır saçlarımı nazikçe boynumdan uzaklaştırıyor. Sonra duruyor, doğru miktarda basınçla boynumu kavlıyor.

Yaklaştığını hissedebiliyorum, nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Dudakları yine ağzımın köşesinde birleşiyor, kulağıma doğru ilerliyor, yanaklarımı zar zor sıyrıyor.

"İyi geceler, Rae," diye fısıldıyor.

Ve sonra gitti. Tamamen. *Yine mi?*

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Dairemde volta atmaya başladım. Hayatım boyunca basit bir yanak öpücüğünden hiç bu kadar cinsel olarak hüsrana uğramamıştım!

Nefesim kokuyor mu? Kontrol ediyorum. Hayır, kokmuyor. Nefes kokuyor. Belki de kadınları tuzağa düşürmekten zevk alan bir psikopattır, çünkü bir tarzı falan var gibi görünüyor. Seksi yanak öpücüğü, kulağa fısıldama, lanet olası görünmeme.

Neler olduğunu bileceğini bildiğim tek kişiyi aramak için telefonumu çıkarıyorum.

"Beni şimdiden özledin mi?"

"Perry!" Bağıriyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Ah.

Evet?"

"Bir sorunum var..." diye başlıyorum. Sonraki beş dakikayı ona Hudson'la randevularımı ve her seferinde beni bir yanak öpücüğüyle nasıl bıraktığını anlatarak geçiriyorum.

"Hmm... Bilmiyorum, Rae."

Lanet olsun. İşte gidiyor.

"Ben de anlamıyorum. Yani benden hoşlandığını biliyorum ve bu ikinci beşinci randevumuzdu, o yüzden anlamıyorum. Yani, beni öpmesini istediğimi bilmemesine imkan yok."

"Belki de ilk hamleyi senin yapmanı bekliyordur? Ya da üç numaralı şanslı randevuyu bekliyordur?" Perry mantık yürütmeye çalışır.

Beni göremese de omuz silkiyorum. "Belki. Bilmiyorum. Bu randevu işi berbat."

Perry gülüyor. "Bir de bana sor. Neden hiç yapmadığımı sanıyorsun?" "Uyarın için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Perry'nin arka planda biriyle sessizce konuştuğunu duyuyorum. Tam olarak kim olduğundan emin değilim ama bir kız olduğunu biliyorum. Kızın söylediği bir şeye kıkırdıyor.

"Ben bir krizin ortasındaiken flört mü ediyorsun? Sen berbat bir insansın, Perry Hartman!"

"Ben de seni seviyorum tatlı kız," diyerek cazibesini konuşturuyor.

Elimde olmadan aptala gülümsememe rağmen ofluyorum. "Ben de seni seviyorum.

Prezervatif tak."

"Her zaman. İyi geceler, canım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Görüşürüz, timsah." Telefonu kapattım, kafam hâlâ onu aramadan önceki kadar karıştı.

Geceyi sonlandırmaya karar verene kadar yaklaşık on dakika daha dairemde volta atıyorum.

Ön kapının açıldığını duyduğumda yatağa giriyordum. Sonra kıkırdama duydum. Haley olduğunu söyleyebilirim.

"Hales?" Sesleniyorum.

"Şşş... sessiz ol," diyor onu kıkırdatan kişiye. "Rae! Sakın dışarı çıkma. Eve bir erkek getirdim!"

Sarhoş mu? "Sarhoş musun?"

"Hayır. Evet. Sayılır. Clyde'a gittik ve sonuçta iyi vakit geçirdim. Ve bir adamla tanıştım. Gerçekten seksi bir adamla. Benimle ilgilenecek," diye dramatik bir şekilde bağırıyor. Haley'nin odasına girerlerken daha fazla kıkırdama ve ayak sesleri duyuyorum.

Gözlerimi devirip yastığımı başımın üstüne koyuyorum.

Neredeyse uyumak üzereyim, bu yüzden telefonumun başucumdaki masaya çarpıp titrediğini zar zor duyuyorum. Elime alıp ekranı kontrol ediyorum. Hudson arıyor. Haley'nin seks yapmaya başlamak için iyi bir zaman olduğuna karar vermesi ihtimaline karşı kulaklığımı takıyorum.

FMK: En sevdiğiniz renk nedir?

Gülümsüyorum. Rastgele mesajlar konusunda şaka yapmıyordum.

Ben: Eğer bunu yapacaksak, sorduğun her soruya cevap vermek zorundasın. Anlaştık mı?

Cevap vermesi bir dakika sürer.

Anlaştık. Koyu mavi. Sıra sende.

Ben: Turuncu.

FMK Göbek adın ne? Benim: Rae

Bethany Kamden. Seninki?

Hudson Michael Tamell. Neden Rae ismi? Alınmak falan yok. Sadece farklı.

Ben: Bilmiyorum. Babama sor. O seçti. Nefret ediyorum.

FMK: Gerçekten mi? Hoşuma gitti. Erkek ismi olan kızlara karşı bir ilgim var. Benzersiz. Hudson da annemin kızlık soyadıydı. Sanırım Rocky Tamell'den önceki hayatıyla bir bağlantısı olsun istemiş.

Benim adımla seviyor. Bu yüzümün kızarmasına neden oluyor. Hem de çok. Kahretsin, yine ergenlik çağındaymışım gibi hissediyorum.

Ben: Rocky? Köpeğindeki gibi mi? Köpeğine babanın adını mı verdin? FMK: Evet? Bu çok mu garip?

Ben: Bu bir soru sayılır mı? FMK:

***gözlerini devirir* Elbette.**

Ben: Hayır, bence çok tatlı. Her zaman senin yanında.

Sanırım cevabımı beğendi çünkü sorulara geri dönüyor. **FMK:**

En sevdiğin Transit şarkısı?

Bu çok kolay.

Ben: "All Your Heart"

Güzel. Benimki "Lütfen, Kuzeye Git."

Ben: Tabii ki öyle. Bu onların en sevdiğim ikinci şarkısı.

FMK: HA! Tamam, son soru ve bu son derece önemli.

Hazırlan... Ne giyiyorsun?

Ölüyorum. Kahkahalar o kadar hızlı yükseliyor ki hepsini tutamıyorum. Bu noktada, çok gürültü yapıp yapmadığım umurumda bile değil.

Ben: Gülmek yok! Üzerinde küçük cupids olan pijamalar giyiyorum. Ve üzerinde AŞK yazan bir tişört.

FMK: Eylül ayında Sevgililer Günü pijaması mı giyiyorsun? Bu çok seksi. Flanel pantolon ve tişört. Ben basit bir adamım.

Bu çok seksi.

Ve kesinlikle öyle.

Bu beş numaraydı. Tatlı rüyalar, Rae. İyi geceler, Hudson. x

Transit'in "Please, Head North" şarkısını açıyorum ve rahat edene kadar yatağımda kendimi yeniden düzenliyorum.

Son birkaç gün çok iyiydi, hatta harikaydı. Kahkaha ve eğlence doluydu. Ama en sevdiğim kısmı? Kabusum tekrar ortadan kalktı. Eminim tam bir gece uykusunun mutlu olmama katkısı olmuştur, ama biliyorum ki hepsi bu değil. Bu Hudson.

Onunla tanıştığımдан beri beni son birkaç yıldır olduğundan daha fazla gülümsetti. Tatlı, esprili ve şu ana kadar her yönüyle harika biri. Ve acayip seksi olması da cabası. Gerçekten çok seksi.

Ama onda en çok sevdiğim şey bu bile değil. Kalbi. Hayatımda sevgisini Hudson gibi gösteren başka bir erkek tanımadım. Bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum ama yapıyor. Bunu gözlerinde çok net görebiliyorum. Arkadaşları ve ailesi hakkında konuşurken onlara duyduğu sevgi o kadar şaşırtıcı ki. Çok ferahlatıcı.

Gözlerim kapanırken, kalbimin Hudson'la sandığımdan biraz daha derinlerde olabileceğini fark ediyorum. Ve bu benim için tamamen sorun değil.

Chapter Twenty-Four

Hudson

Sonraki haftayı Joey, dairem ve Rae arasında dönüşümlü olarak geçirdim.

Joey okuldaki Oz Büyücüsü oyununa gidip gelmekle meşguldü. Birkaç provaya katılma şansım oldu ve hiçbir şey yedi yaşındaki bir grup çocuğun "rol yapmasını" izlemek kadar sevimli olamaz. Ayrıca, Joey'den harika bir Korkak Aslan olur.

Dairemde geçirdiğim her an Pembroke işinin ilerlemesine odaklanmış durumda. Bu kadar zaman alması çok saçma. Bir buçuk ay süreceğini bilseydim annemin evine geri taşınırdım. Ama hayır, annemin tavsiyesine uydum ve bir daire tuttum. Bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. Bencilceydi. Yine de güzel oldu. Daha önce sahip olmadığım fazladan birkaç saat "kendime" zaman ayırdım. Yine de bunun için biraz suçlu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşünceleri kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum çünkü hala her boş anımı çocuğumla takılarak geçirmiyor değilim. Ben de şimdi oraya gidiyorum.

Telefonumdaki küçük bildirim ışığının yanıp söndüğünü fark ettim. Rae olduğunu umarak aceleyle kontrol ettim. Şansım yok; Tucker'mış.

Yo. Bu gece ne var?

Anneme dönüp Joey'le takılmaya hazırlanıyorum.

C'de küçük kız arkadaşına asılacağını düşünmüştüm. Tekrar.

Rae'yi düşündükçe yüzüme aptalca bir sırıtma yayılıyor. O mükemmel. Mükemmelin de ötesinde. İnanılmaz biri. O ağzı beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyor. Kahve içmek için bulduğumuz, rastgele beş soru sordüğümüz ya da geçen hafta akşam yemeği yediğimiz her seferinde, ki bu çok fazlaydı, bana toplum içinde bir semi vermekten başka bir şey yapmayan gerçekten garip bir şey söyledi. Onunla ilgili her şey tahrik edici ve hala onu öpmediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Ama henüz bunu hak etmiyorum çünkü geçen hafta sonu neredeyse ona söylemeye çalışmama rağmen ebeveyn olduğum konusunda ona karşı yüzde yüz dürüst olmadım. Ve ayrıca, ben gerçekten

Perry'nin durumunu henüz bilmiyor. Birlikte olduğumuz her an küçük baloncuğumuzun içindeydik ve Perry hakkında soru sorarak bunun bir saniyesini bile mahvetmek istemedim - potansiyel olarak eski sevgilisi olan biri. Bu yüzden beklemeye devam edeceğim.

Onu öpmemiş olsam bile, düştüğümü hissedebiliyorum. Ve bu çok korkutucu. Ama o çok tatlı ve elimde değil. Esprili, güzel, küstah ve eğlenceli biri. Bu, son birkaç yıldır çok eksikliğini hissettiğim bir şey. Ve geçen hafta onun hakkında çok şey öğrendim. Korkusu: Yükseklik. Üniversite dışındaki en büyük başarısı: dördüncü sınıf heceleme yarışması şampiyonluğu. En sevmediği pizza malzemesi: Kanada pastırması, kendi deyimiyle "çünkü iğrenç". Ve onunla ilgili daha pek çok rastgele, sevimli şey. Aptalca küçük gerçekleri karşılıklı olarak paylaşmak çok eğlenceliydi.

Ancak tüm bunlara rağmen, iş arayışı ve taşınma isteği gibi daha ciddi konuların yüzeyine zar zor dokunduk. Ne zaman ciddi bir konuya girsek geri çekildiğini hissedebiliyorum. Bundan ne kadar korktuğunu hissediyorum. Hazır olduğunda bu konuda konuşacağını biliyorum ama ona yardım etmekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Ama burası benim yerim değil. En azından henüz değil. Ona itiraf edene kadar olmaz. İç çekiyorum ve Tuck'a mesaj atıyorum:

Hayır, bu gece Joe'nun sırası.

Tucker: Sana ve sorumluluk sahibi kıcına lanet olsun. O küçük pislige selam söyle.

Ben: Yapacağım, adamım.

Telefonumu cebime geri koydum ve kapı çaldığında anneme gitmeye hazırlanıyordum. Kimseyi beklemiyordum, bu yüzden cevap vermekte biraz yavaş davrandım.

"Hudson! Neden telefonuna cevap vermiyorsun?" diyor annem panik içinde, yanında Joey ile kapıyı iterek.

Kaşlarımı çattım. "Senden hiç telefon almadım. Neden? Neler oluyor? Joey'e bir şey mi oldu?" Artık iyice paniklemiş bir halde Joey'e tutunarak ve otomatik olarak herhangi bir hasar belirtisi olup olmadığını kontrol ederek soruyorum.

Joey'nin yüzünde paniklemiş bir ifade vardı, muhtemelen benim tepkimden biraz korkmuştu.

Ona bakmıyorum ama annemin gözlerini devirdiğini *hissedebiliyorum*. "Hayır, seni aptal. Kötü bir şey olsaydı hastaneye giderdim. Joey iyi."

Joey'nin gitmesine izin verdim, doğruldum ve anneme baktım. "Sorun sen misin? Neyin var?"

Yine gözlerini devirdi. "Aynı cevap," diyor kuru bir sesle. "Marcy, komşumuz. Kocas ı çatıdaki merdivenden düşmüş. Acilen hastaneye kaldırıldı ve Marcy'nin tüm çocukları üniversiteye gittiği için yanında kimse yok."

"Başka bir şey söyleme. Git hadi. Ben de tam oraya gidiyordum zaten. Lütfen Marcy'ye üzgün olduğumu söyle."

Bana hızlıca sarılıyor, Joey'i öpüyor ve sonra gidiyor.

Joey'e baktım.

"Sanırım sadece sen ve ben kaldık, ufaklık."

Gözlerimi deviriyorum. *Yedi yaşında bir çocuktan.*

"Hiç hoş değil, ahbap," diyorum sahip olduğum en ebeveyn sesiyle.

Yemin ederim en sevimli mavi gözler bana çevriliyor. Joey yere bakmadan önce, "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

İç çekiyorum çünkü buna nasıl kızgın kalabilirsin ki? Kalamazsın.

Göz hizama gelecek şekilde çömelerek, "Hey, sorun yok. Bir dahaki sefere unutma, tamam mı?"

Başımlı salladım. Ve burnunu çekiyor. Birkaç kucaklaşmadan ve güven verici sözlerden sonra - çünkü Joey'e herhangi bir konuda neredeyse hiç yüklenmiyorum - bir film öneriyorum.

"Aslan Kral'ı izlemek ister

misin?" Omuz silkti. "Sanırım."

"Tamam, böcek. Bunu izleyip pizza sipariş edeceğiz. Belki Gaige çalışıyor olur ve bize getirebilir. Ne dersin?"

"Hala dondurmamız var mı?"

Bana dondurma soran son kişi gözümün önüne geldi. *Rae*. Keşke o da burada olsaydı.

Vay be. Gerçekten öyle miyim? Sonra fark ettim ki, evet, istiyorum. Rae'nin böyle küçük anlarda yanımda olmasını istiyorum. Ama onlar için burada olmak istemeyeceğini biliyorum. Geçen hafta çocuklar hakkında yaptığı itiraftan sonra olmaz. Ve Joey kesinlikle bir çocuk. *Benim çocuğum*. Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim.

"Beni, Dondurma Kralı'nı, dondurmam olup olmadığı konusunda mı sorguluyorsun? Bana olan inancın nerede, böcek?"

Joey ciddi bir ifadeyle koluma vurarak, "İyi dedin," diyor. "Önce dondurma, tamam mı?"

Birkaç saniye düşünür gibi yaptım ama gerçekten, bu çocuktan hiçbir şeyi esirgemezdim. "Anlaştık."

Yumruk tokuşturuyoruz.

"Ben Rocky'yi getireyim, sen de dondurmayı al."

"Lütfen?" Cesaretlendirdim.

"Üstünde kirazlarla!"

şimdi kafam karıştı. "Dondurma mı, lütfen mi?"

"Duh" bakışı aldım. "İkisinden de."

Güldüm ve dondurma almaya gittim. *Üstünde vişnelerle.*

Yaklaşık iki saat sonra kapı bir kez daha çaldı. Başka kimseyi beklemediğim için annem olduğunu varsayıyorum ve kapıyı açıyorum.

Ben Rae.

KAHRETSİN! Bu Rae!

şu an çok korkuyorum! Sadece yüzümü görebilsin diye kapıyı kapattım. Bana tuhaf tuhaf bakıyor. Nefesim daralıyor ve hiçbir şey duyamıyor gibiyim. Konuştuğunu biliyorum çünkü ağız hareket ediyor ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Derin nefes al, dostum. Nasıl olsa öğrenecekti. Dışarı, dışarı.

Kendimi biraz sakinleştirmeyi başardım ve sonunda gözümü kırpıştırarak ona baktım. Üzerinde kızların giydiği o garip yarım pantolonlardan ve bir tişört var. Koyu kahverengi saçları topuz yapılmış ve şu anda sadece... yani, kafası karışık görünüyor. Ama bunun dışında muhteşem. Sade. Mükemmel.

Birazdan olacaklar yüzünden beni son kez görmek isteyebileceğinden korkarak onun görüntüsünü içime çektiğimden emin oluyorum.

"Hudson," diyor. Bu sefer onu gayet iyi duyabiliyorum. "İyi misin?"

"Ben... şey..." diye kekeliyorum. Yüksek sesle yutkunuyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

şimdi endişeli görünüyor. Ben de olsam endişelenirdim. Kaşlarını daha da çattı. "Bir çeşit mi yoksa sen mi? Hangisi, Hudson?"

Biraz sinirlendiğini söyleyebilirim. Onu suçlayamam; şu anda tam bir aptal gibi davranıyorum.

"İstiyorum. Kesinlikle istiyorum." Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Joey'e bakıyorum. Aslan Kral 2'nin çocuğun dikkatini hâlâ sıkı sıkıya çektiğini görünce Rae'ye dönüyorum. "Dışarı çıkıp konuşabilir miyiz?"

"Um, yapmamayı tercih ederim. Sadece bana neler olduğunu anlatmanı tercih ederim." Bu bir soru değil ama soru gibi geliyor.

Gözlerim yerinden fırlıyor ve tüm vücudum geriliyor, çünkü biliyorum. *Oh, oğlum, biliyorum.* Ve bundan sonra olacıklara şaşırıyorum bile.

"Baba, arkadaşın kötü bir söz söyledi. Ona ödemesi gerektiğini söyle," diyor Joey, elini arkamdan uzatarak. "Elli sent, biliyorsun."

Ağzı açık ve gözleri hiç görmediğim kadar büyük.

"Az önce... O... Baba? Sen..." diye başlıyor. Ve yeniden başlar, yeniden başlar ve yeniden başlar.

Sonra bir anda bomboş kaldı. Elimini yüzünün önünde salladım. Nada, hiçbir şey, zip. Hareket etmiyor, gözünü bile kırpmıyor.

"Joey, tatlım, geri çekil lütfen. Babanın arkadaşını içeri götürmesi gerekiyor. Sanırım bir tür kriz geçiriyor," diyorum hâlâ tam arkamda duran kızıma.

"Köpek parkında ninjaların bize saldırdığı zamanki gibi mi? Çılgıncaydı!"

Gülümsüyorum çünkü eğlenceli bir gündü. Etrafta koşuşturmak ve çocuğumla ninjalarla savaşıyormuş gibi yapmak haftamın en önemli anıydı.

"Sayılır. Sadece ninjaların hepsi onun kafasının içinde. Onları çıkarmama yardım edecek misin?" Rae'yi tutup içeri götürürken soruyorum. Ayaklarını hareket ettirmekten başka bir şey yapmıyor. Bu noktada hâlâ dik durması bir mucize. Rae'nin diğer tarafını tutan Joey'e, "Onu buraya oturtalım," diyorum.

Rae'yi yavaşça kanepeye itiyoruz, tam ortasına. Joey bir tarafa oturdu, ben de diğer tarafa oturdum.

Şu anda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sadece Rae için değil, şoku atlatınca kendine geleceğini biliyorum ama geleceğimiz için de endişeliyim. Ya da sahip olduğumuz. Yani, daha geçen hafta sonu çocuklarla ilgilenmediğini açıkça söyledi. Ya Joey? O benim bütün dünyam. Benim için her şey o. Eğer Rae bunu kabullenemezse - hayatın bana sunduğu eli- bir anda çekip gideceğimi biliyorum.

"Baba? Onu dürtebilir miyim? Bilirsin, sadece iyi olduğundan emin olmak için. Bir keresinde bir filmde görmüştüm. Ölü bir adamı sopayla dürtüyorlardı. Bir sopa alayım mı?" Joey öyle diyor.

Ne? "Birincisi, Nanna ne tür şeyler izlemene izin veriyor? İkincisi, 'testere' olacak, 'testere' değil. Üçüncüsü, deneyebilirsin ama sopa yok." Omuz silkiyorum çünkü işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum.

Ve öyle. Kesinlikle öyle. Joey, Rae'yi tam alnından dürtüyor. İşe yarıyor. İşe yarıyor.

Rae irkildi. "Az önce beni dürttün mü? Alnıma mı?"

Joey bana bakıyor, gözleri yüzünün yarısını kaplıyor. Ona başımı sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Rae'nin gözlerinin içine bakıyor.

"Yaptım. Sen ölmedin," der Joey ona.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Rae. Yüksek sesle nefes veriyor ve yüzünü bana dönüyor. Ona alametifarikam olan sırıtışımı veriyorum. "Hayır, deneme bile. Açıklaman gereken çok şey var."

İrkildim çünkü sesi mutlu gibi bile gelmiyordu.

"Bug, Rocky ile biraz benim odamda oynayabilir misin? Babanın arkadaşıyla konuşması gerekiyor."

"Asla olmaz. Sen beni tanıştıran kadar olmaz," diyor Rae.

"Özür dilerim. Rae, bu benim kızım Joey. Joey, bu benim... arkadaşım, Rae." "Kız arkadaşın mı? Nanna'ya sürekli gülümsediğin kız arkadaşın mı?"

Bir diğeri irkiliyor çünkü çocuğumun tüm sırlarımı ifşa etmesi biraz utanç verici.

"Kız arkadaşın mı?" Rae küçük bir gülümsemeyle soruyor. *Bu affedildiğim anlamına mı geliyor?* "Sence de *bu*," diyor, Joey'nin şu anki durumundan bahsettiğini göstermek için ellerini önünde birleştirerek, "*kız arkadaşının* ya da en azından son bir haftadır her gün gördüğün ya da konuştuğun kişinin bilmesi gereken bir şey değil mi?"

Hah. Sanırım affedilmedim. Henüz affedilmedim.

"Rae... Ben... Ben üzgünüm," diyorum ona içtenlikle. Çünkü bu doğrudu. Yapmak istediğim son şey Joey'i böyle karşısına çıkarmaktı.

Beni görmezden geliyor ve Joey'e dönüyor. "Kaç yaşındasın sen?" "Yedi. Sen kaç yaşındasın?" Joey ona soruyor.

"Yirmi iki," diyor Rae ona. O da bana bakıyor. "Bu demek oluyor ki..."

"On yedi," diye onaylıyorum. Yüzünde bir acıma ifadesi beliriyor. Bu beni sadece biraz kızdırıyor. Başıma gelen en güzel şey için bana acınmasını asla istemem. Joey'e sahip olmak, ne kadar küçük olursa olsun, hayatımdaki en güzel anlardan biriydi. Ve bunu asla başka bir şeye değişmem.

Joey gururla Rae'ye, "Ben birinci sınıf öğrencisiyim, biliyorsun," diyor.

"Oh, gerçekten mi? İki artı iki nedir o zaman?" Rae dudaklarında küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Böceğim ona deliymiş gibi bakıyor. "Um... dört," diyor yavaşça, sanki bir şeyler öğrenen Rae'ymiş gibi. "Ayrıca on iki kere on ikinin ne olduğunu da biliyorum. Yüz kırk dört eder."

Rae'nin eli havaya kalkıyor ve kendine gelmeden önce gülümsemesini gizliyor. "Vay canına. Çok zekisin. Sadece yedi yaşında olduğuna emin misin?"

Bu kadının çocuklarla arasının kötü olduğunu söylemesine inanamıyorum. Joey'i hemen benimsemiş gibi görünüyor. Yeni tanıştıklarını ve pek etkileşime girmediklerini kabul ediyorum ama çocuklar karakterleri çok iyi değerlendirir, bu yüzden Joey'nin Rae ile konuşması iyiye işaret.

Joey şiddetle başını sallıyor. "Evet! Baba, şimdi gidip Rocky ile oynayabilir miyim?" Başımı salladım.

Yanımızdan geçerken koluma vurdu. "Arkadaşını sevdim. Havalı biri."

Rae'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Ben de istiyorum, böcek. Ben de istiyorum."

Joey odadan çıkar çıkmaz Rae'nin omuzları küçük bir parça düşüyor. Yutkundum çünkü bunun olacağını biliyordum - kızgındı. Gerçekten kızgın. Ve bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ondan gerçekten büyük bir şey sakladım. İsteyerek yapmadım ama oldu.

"Hudson."

"Rae."

"Bu da ne...f...renç tost!" diye kendini tutuyor. *Fransız tost mu?*

Garip. "Bu çok büyük bir şey. Bunu neden benden sakladın?" "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bunu yapmak istemedim. Açıklaması biraz zor..." diye başlıyorum. "Dene," diye araya giriyor.

İç çekiyorum. Hangi şekilde açıklarsam açıklayayım, tam bir pislik gibi görüneceğimi biliyorum. "Yargılamak yok, tamam mı?"

"Seni henüz yargılamadım mı Hudson? Bu hiç adil değil," diyor ciddiyetle. Üzerinden yayılan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum. Ve bu eğlenceli bir sıcaklık değil.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum ve ona söylemek üzere olduğum şeyi anlayabilmesini umuyorum. "Bildiğiniz gibi yedi yaşında bir kızım var. O harika biri. Hayatımın ışığı. Nefes alma sebebim." Tüm bunları iyi anladığından emin olmak için duraklıyorum.

"Neden birlikte yaşıyorsunuz?"

"Ev yüzünden ayrı yaşıyoruz. Elektrik sorunları vardı. Tamamen taşınmıştım, bir şeyi fişe takmaya gittim ve küçük bir yangın çıktı. Meğer elektrik tesisatı berbatmış ve tamamen yeniden yapılması gerekiyormuş. Annemin arkadaşının ısrarı üzerine burayı haftadan haftaya kiraliyorum. Tek başına bir ebeveyn olmanın zaten yeterince zor olduğunu biliyor ve yeni bir eve taşınmak bunu daha da zorlaştıracak. Benden

Son birkaç haftayı kendi başıma geçireyim ve her şey değişmeden önce biraz özgür kalayım" diye açıklıyorum. Her şeyi anladığından emin olmak için duraklıyorum. Devam etmem için işaret ediyor.

"Seninle tanıştığımda, bunun herhangi bir ilişkiye dönüşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta seninle o görücü usulü buluşmaya bile gitmemem gerekiyordu. Ama yaptım ve iyi ki de yapmışım. Senden hoşlanıyorum, Rae. Gerçekten, *gerçekten* senden hoşlanıyorum. Ve bencilce, bu özgürlüğe sahip olmak, birini tanıma şansı elde etmek ve bir değişiklik için sadece bekar baba olmamak hoşuma gitti. Hudson olmak, bir süreliğine yirmi dört yaşında olmak güzeldi. Sana hiç söylemeyecek değildim. Aslında geçen Perşembe seni eve bıraktığımda söyleyecektim ama sonra sen o küçük itirafı yaptın." Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Çocukların sana göre olmadığını. Bununla ne yapmam gerekiyor? Benim bir çocuğum var. Ve o kesinlikle benim için, Rae."

Orada öylece oturmuş, kaşları hala çatık bir şekilde sehpa bakıyor.

"Bilmiyorum. Bana neden söylemediğini hala anlamıyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç yapmamıştım. Üç yıldır çıktığım ilk kişinin Rae. Ondan önce Joey'nin annesiyle birlikteydim, bu yüzden o zaten durumdan haberdardı."

"Onunla ne kadar süre birlikteydiniz?"

"On altı yaşından yirmi bir yaşına kadar." Çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Evet, Jess, lise aşkım, Joey'nin annesi. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, o artık resimde yok."

Bu itirafla birlikte tavrı değişmiyor ve Jess de işin içinde olsaydı bile Rae'nin umursamayacağı izlenimine kapılıyorum. Bu bana garip bir huzur veriyor - bu Rae'nin üstesinden gelebileceği bir şeymiş gibi hissettiriyor.

Rae derin bir nefes verir. "Bu kadar mı? Artık etrafta koşuşturan sürpriz çocuklar yok mu? Sadece Joey mi?"

Kıkırdıyorum. "Sadece Joey."

Ve sonra sessizleşiyoruz. İkimiz de Joey'nin benim odamda Rocky ile konuştuğunu ve oynadığını duyabiliyoruz. Sanki bir oyuncak fırlatıyor ve Rocky'yi ileri geri koşturuyor.

"O muhteşem. Onu benden neden sakladığını bilmiyorum."

Çekiniyorum. "Onu *saklamadım*, Rae. Sadece onunla tanışmana izin vermedim. O bir çocuk. Kolayca bağlanırlar. Ya sonunda birbirimizden hoşlanmazsak? Ya seni tanıştırdıktan sonra işler yolunda gitmezse? Bu konuda dikkatli olmalıyım."

Bu tür şeyler. Geçen hafta sonu, iki buluşmadan hemen sonra Joey'nin seninle tanışmasının güvenli olacağını biliyordum. Ama sonra Perşembe gecesi oldu ve bir şeyden bahsetmeye korktum. O yüzden bahsetmedim. Gelecek hafta ne durumda olacağımıza bakar ve oradan devam ederim diye düşündüm." Duraksadım ve derin bir nefes aldım. "Ayrıca Perry hakkında da bilgi edinmek istiyordum. Ama bunu soracak cesareti de bulmam gerekiyordu. Hazır olduğunda bana her şeyi anlatacağını düşündüm."

Yüzünde başka bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Perry?"

"Evet. Sadece ne kadar süredir çıktığınızı ve aranızda hâlâ bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Eski sevgililere göre çok yakın görünüyorsunuz. Aranızda hala bir şeyler olup olmadığını merak ettim."

"Perry mi? Web sitenizi yapan ve geçen hafta sizinle yemek yiyen Perry mi?" diye soruyor. Kaşlarını kaldırıyor ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümsemenin oluştuğunu görebiliyorum.

Şimdi kaşlarımı çatma sırası bende çünkü gerçekten kafam karıştı. Ona kararsız bir şekilde başımı sallıyorum.

"Hudson," diyor bir elini ağzına götürerek. "Perry benim eski sevgilim değil.

O benim kuzenim."

Chapter Twenty-Five

Rae

Nefes alamıyorum. Hem de hiç. Şu an o kadar çok gülüyorum ki . Hudson, Perry'nin eski sevgilim olduğunu düşünüyor! Bu çok zengin! Bekle... Perry'nin eski sevgilim olduğunu düşünüyorsa, bu seks yaptığımızı düşünüyor demektir!

Ewewew! Çok iğrenç!

Biraz ayıldım çünkü zavallı Hudson'ın ağzı açık kalmıştı. Uzanıp nazikçe kapatıyorum. "Sana sinekler hakkında ne demiştim Hudson?" Alay ediyorum.

"Ben sadece... Anlamıyorum. Yani... siz ikiniz çok yakın görünüyorsunuz. Ben... Ben anlamıyorum."

"Biz çok yakınız. Maura'nın yanında, o benim en iyi arkadaşım. Benim sağ kolum.

Tanıdığım en iyi adam."

Hudson başını ellerinin arasına alır ve inler. "Gaige haklıydı. Muhtemelen aileden olduğunuzu söyledi ama Saçmalık Hudson tüm hızıyla devam ediyordu, bu yüzden hiçbirine sahip değildim."

"No-Bullshit Hudson?" Sırıtarak soruyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Gülme," diyor gülümsemeye karşı koymaya çalışarak. "O benim içimdeki pislik, bana doğruyu söylemeye çalışıyor. Nadiren ortaya çıkar. Mantıklı Hudson genellikle ortalıkta dolanan kişidir." Başı ellerinin arasına düşüyor. "Onun senin eski sevgilin olduğunu düşündüğüme inanamıyorum!"

"Neden bana onu sormadınız? Ondan daha önce bahsetmediğim için çok şaşırdığımı söyleyebilirim ama nerede unutmuş olabileceğimi görebiliyorum. Son zamanlarda kendimi biraz sana kaptırmış durumdayım."

Hudson bana küçük bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Gergindim. Kıskanmış gibi görünerek her şeyi mahvetmek istemedim. Ayrıca, Joey vardı. Sanırım benim olduğu kadar senin de kendi geçmişine sahip çıkmaya hakkın olduğunu düşündüm. Ben sana ondan bahsetmedim, o halde sen neden geçmişini ve görünüşe göre var olmayan geçmişini açıklamak zorunda kalasın ki?

-Perry ile ilişkim var," diye itiraf ediyor. "Ve ondan bahsettiğini gerçekten hatırlamıyorum. Yani bir kuzenin olduğunu söylemiştin ama adını hiç söylememiştin. Sanırım onun adından bahsetmemen adil bir davranış. Bu beni biraz endişelendirdi. Karma'nın Joey'i üzerine salması gibiydi."

"Haklısın. Geri ödemeler berbat, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Hudson yüksek sesle iç geçirir. "Çok üzgünüm, Rae," der sessizce.

Sadece Perry olayından değil, Joey'den de bahsettiğini biliyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bu hiç hoş değil. Birbirimizi sadece birkaç haftadır gördüğümüzü biliyorum ama bir şeyler söylemeliydi. Yani, bu çok büyük bir şey. Çok büyük. Bununla ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Çocuklu biriyle hiç çıkmadım çünkü çocuklarla aram çok kötü, özellikle de nedense küçük kızlarla. Sanırım bu, büyürken bir annem olmamasından ve etrafımda sadece babamın olmasından kaynaklanıyor. Erkeklerle daha iyi anlaşıyorum. Peki *bu*? Evet, bu hiç beklediğim bir şey değildi.

O yüzden emin olduğum tek bir şey var. "Öyle olduğunu biliyorum Hudson. Ama şu anda ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Senden hoşlanıyorum. Senden gerçekten ama *gerçekten hoşlanıyorum*," diyorum ona, daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak çünkü bunlar doğru. Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sadece başka bir şey hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum. Senin gibi ben de kızını incitmek istemiyorum. Sadece çocukların benim için her zaman zor bir görev olduğunu biliyorum." Omuzlarının çöküşünü izliyorum - sanki çok fazla ağırlık taşıyorlarmış gibi - ve başı düşüyor. "Ama denemeye hazırım."

Hudson yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. "Sen... emin misin?"

Başımı salladım. "Öyleyim."

Ellerimi tutuyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Her şey," diyor ciddi bir şekilde. "Küfür kavanozu da neyin nesi?"

Kıkırdıyor. "Çocukken ailemde benim için bir tane vardı. Geleneği devam ettireceğimi düşündüm. O şeyi görmelisin. Tucker, Gaige ve benim aramda çok dolu."

Bu beni çok etkiledi. Bunu çocukluğundan beri devam ettirmesi çok tatlı.

"Baba? Sıkıldım," diyor Joey, aniden köşeden belirerek. "Başka bir film izleyebilir miyiz lütfen? Bu sefer Rae ile."

Hudson kanepenin ucunda duran Joey'e doğru döner. "Olmaz, böcek. Yatma vaktin geçti."

"Ama bir misafirimiz var! Şimdi uyumak kabalık olur" diyor büyük bir cesaretle.

Hudson'ın kızına teslim olduğu anı görebiliyorum. Küçük kızını sevdiği çok açık. "Tamam, tamam. Sen kazandın. Ama sadece birkaç bölüm Adventure Time."

"Anlaştık. Şuraya oturabilir miyim?" diye soruyor ve Hudson ile benim aramdaki küçük yeri işaret ediyor.

Hudson onay için bana bakıyor. Başımı salladım. "Elbette! Gel buraya ufaklık," diyorum ona, biraz yana kayıyor ve yanımdaki yeri okşuyorum.

"Kavruldum. Bir şey ister misiniz kızlar?" Hudson küçük mutfığa doğru ilerleyerek soruyor.

Joey, "Elma suyu lütfen baba," diye rica ediyor.

Ah, şimdi elma suyu mantıklı geldi. "Benim için de, lütfen."

Kocaman gülümsüyor ve ortadan kayboluyor.

Yanımda oturan çocuğa bakıyorum ve onu inceliyorum. Hudson ve Joey'i dışarıda birlikte görseydim, Joey'in Hudson'ın kızı olduğundan asla şüphe duymazdım. Tıpkı babası gibi parlak simsiyah saçları var. Onunki omuz hizasında, şirin bir bob şeklinde kesilmiş. Teni Hudson'ınkiyle aynı bronzlukta. Burnu bile onunkine benziyor. Tek fark gözleri. Hudson'ın gözleri mavi ve yeşilin güzel, büyüleyici bir karışımıyken, onunkiler tamamen parlak mavi. *Çok sevimli.*

"Çok güzelsin. Saçını beğendim," diyor Joey birden.

"Teşekkür ederim. Ben de seninki için aynı şeyi düşünüyordum. Babana çok benziyorsun."

Kıkırdıyor. "Tanıştığımız herkes bunu söylüyor. Nanna bile. Bu gece hastanede. Bay Matthews çatıdan düştü."

"Oh, bu korkunç! Umarım iyi olur."

"Yaşlı ama güçlü. Arabayla buraya gelirken Nanna bana böyle söyledi."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Bir çocuğun filtresizliği her zaman en sevdiğim şey olmuştur. Genellikle gerçekten ilişki kurabildiğim tek kısım.

"Pekâlâ hanımlar. Elma sularıyla geldim," diyor Hudson ve bardakları yere bırakıyor. Joey hemen kendi bardağına yönelir ve bardağın yarısını içer. "Yavaş ol dostum. Yatmadan önce alacağın tek şey bu, tadını çıkarsan iyi edersin."

"Peki," der Joey kederle.

Hudson uzaktan kumandaya uzanır ve düz ekranı açar. Joey'e bakar. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"MACERA ZAMANI!" diye
bağırır. Yumruk tokuşturuyorlar.
Kalbim eriyor.

Sonraki bir saati -çünkü bölümlerin her birinin sadece on dakika olduğu ortaya çıktı ve Joey her "bir tane daha lütfen" dediğinde Hudson kabul ettirip bir çocuk ve onun esnek sarı köpeği hakkında bir dizi izleyerek geçirdik.

Kesin olarak söyleyebilirim ki, muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli gecelerden biriydi ve bunu beklemiyordum bile.

Hudson sonunda uzanır ve televizyonu kapatır. "Pekala, ufaklık. Yatma vakti. Tuvaletini yap ve dişlerini fırçala lütfen." "Sonra bana kitap okur musun?"

Ona göz kırpmıyor. "Tamamdır." O da göz kırpmaya çalışır, beceremez ve koşarak banyoya gider.

Hudson'ın onu izlemesini izliyorum. Yüzündeki sevgi çok belirgin ve nefes kesici. Kızıyla birlikte olmaktan çok mutlu görünüyor. İzlemesi gerçekten çok güzel.

"Korktun mu?" diye soruyor bana dönerek.

"Hayır. O aslında çok sevimli. Tıpkı senin gibi görünüyor ve davranıyor." Gözlerini deviriyor. "Biliyorum. Ödümü koparıyor."

"DAWWY! FIFWY CWENTS! CWAP COUNTS!" Joey banyodan bağırıyor, görünüşe göre ağzı diş macunuyla dolu.

Gülüyoruz.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor Hudson bana. "Hâlâ şu görgü kuralları üzerinde çalışıyor."

"Tekrar ediyorum: çok güzel. Hiç kötü sözler söylediği için onu suçladınız mı?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Aslında bu onun üniversite fonu için. Tucker ve Gaige'in arasında, şu anda oldukça iyi durumda. Ve eminim yarından sonra en az yirmi doları daha olacak."

"Yarın mı?" Kendimi tutamadan soruyorum.

"Joey ile film gecesi. Her ay falan yaptığımız bir şey." "Sen, Gaige ve Tucker?"

Başını sallıyor. "Ve annem. Hepimiz oturup abur cubur yiyoruz ve Joey'nin istediği filmleri izliyoruz. Kendinden geçmeden önce genellikle iki film izler."

Gülüyorum çünkü Gaige ve Tucker'ı tüm bu olanlar sırasında hayal edebiliyorum. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Öyle. Sen de gelmelisin."

Uh, ne? Beni annesiyle tanışmaya mı davet etti? Bunu yapabilir miyim? Sanırım yapabilirim. Aslında biraz istiyorum. Ve bir mucize eseri yarın sadece öğle yemeği saatinde çalışıyorum.

"Hayır diyebilirsin, Rae. Kızmayacağım," diyor Hudson, sessizliğini hayır dediğim sanarak.

"Aslında, çok isterim."

Gözlerini kısıyor ve başını biraz eğiyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten, gerçekten. Bence eğlenceli olur."

Hudson ellerini bir kez çırpıyor ve birbirine sürtüyor. "Harika!" Mutfağa giriyor ve hemen geri çıkıyor. Bana bir kağıt parçası uzattı. "İşte annemin adresi. Beş iyi mi?"

"Mükemmel."

"Mükemmel," diye kopyaladı.

Tam o sırada Joey, erkek çocuklar için tasarlandığı belli olan Adventure Time pijamalarıyla banyodan çıkar. "Hazır, baba!"

"Dostum, apartmanda koşmakla ilgili ne dedim ben?" Hudson ellerini kalçalarına koyarak sertçe konuşuyor. Bunun, ciddi bir iş yapmak istediğinde ortaya koyduğu "baba duruşu" olduğunu hissediyorum. Hoşuma gitmediğini söyleyemem. Şu anda kışında harikalar yaratıyor.

Joey'nin küçük omuzları düşüyor ve başını öne eğiyor. "Yapma," diyor sessizce.

"Doğru. Peki neden?"

Başını kaldırıyor ve burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Sen öyle dedin diye mi?" diye tahmin ediyor.

"Benim için yeterince iyi," diye omuz silkiyor Hudson. "Hadi, seni yatıralım."

Onu yatak odasına doğru yönlendirmeye başladı. Joey arkasını dönüp bana baktı. "Hadi, Rae! Babam en iyi hikayeleri okur!"

Hudson'a bakıyorum çünkü ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"Evet, hadi ama. *Harry Potter* ve *Felsefe Taşı'nı* okuyoruz.

Ve görünüşe göre bu işte gerçekten iyiyim."

Omuz silkiyorum ve onları yatak odasına kadar takip ediyorum. Kapı aralığında durup Hudson'ın Joey'i yatağına yatırmasını izliyorum. Rocky de oraya atlıyor, rahat edene kadar bir yer bulmak için daireler çiziyor. Joey battaniyelerin altında, Hudson onların üstünde ve Rocky de Joey'nin bacaklarının üzerinde birbirine yakın bir şekilde kıvrılıyorlar.

Ona karşı çok nazik ve sabırlı. "Tamam, dostum, hazır mısınız?"

"Hazır, Freddy!"

Bununla birlikte Hudson okumaya başlar. Joey büyülenmişti. Ve haklıydı; adam iyiydi. Gerçekten çok iyi. Tüm farklı sesleri bile çıkarıyor. Oldukça eğlenceli.

Hudson'ın yatak odasına bir an göz gezdiriyorum. Dairenin geri kalanı gibi sade. Sadece Joey'nin bir sürü fotoğrafı ve çizimleri burada asılı. Duvarlar tamamen beyaz, çizgili mavi yatak örtüsü odadaki ana renk kaynağı. Her şey çok sade. Bir şifonyer bile göremiyorum. *Sanırım burada uzun süre kalmayacağını söylerken şaka yapmıyormuş.*

"Tamam, bu gecelik bu kadar."

"Ama baba! Bir şeyler oluyor! Önemli şeyler!"

Hudson kıkırdar. "Bu ne kadar harika bir tartışma olsa da, yarın film gecesi yapmak istiyorsan biraz uyumalısın."

"Film gecesi! Tamam, acele et ve öp beni o zaman. Uyumam lazım!" Bu beni güldürüyor.

Hudson'ın, Rocky'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek battaniyeleri Joey'nin etrafına biraz daha sıkı sarmasını ve onu alnından öpmesini izliyorum. Küçük ellerini onun başına koyuyor ve alnına öpücük konduruyor. Göğsümün sıkıştığını hissedebiliyorum. Eğer bir baba ve kızı arasında mükemmel bir an varsa, o da buydu.

"İyi geceler, böcek. İyi uykular, güzel rüyalar gör-garip rüyalar görme," diyor ona nazikçe ve yataktan uzaklaşıyor.

"Tamam. İyi geceler baba. Seni seviyorum." "En çok ben seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum."

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Kalbim durdu.

İleride bana Hudson Tamell'e tam olarak ne zaman aşık olduğumu sorarlarsa, onlara hemen şimdi söylerim. Tam şu anda, gülüşüne, sesine, kızını sevme biçimine aynı anda aşık oluyorum. Çünkü bu an? Mükemmel bir an.

Kutsal batman! Bu gerçekten oldu! Yüksek sesle yutkundum. Sadece gerçekleşmekle kalmadı, aynı zamanda şaşırtıcı bir şekilde bununla iyiyim. Düşünüyorum. Belki de.

"İyi geceler, Rae. Sen dünyada en sevdiğim dördüncü kişisin." Bunun bir iltifat olup olmadığından pek emin değilim ama yine de devam ediyorum.

"Teşekkür ederim. Sen de benimsin. İyi geceler, Joey."

Işığı kapatıyor ve kapıyı açık bırakıyor. Mutfığa doğru yürürken Joey'nin sıralamasını açıklaması için Hudson'a bakıyorum. "Sanırım benden, annemden ve Rocky'den sonra sen geliyorsun," diye fısıldıyor.

"Mantıklı."

"Biraz daha kalmak ister misin? Yoksa gitmen mi gerekiyordu? Ayrıca, burada ne yapıyorsun? Alınma ama bu gece çalışman gerektiğini sanıyordum," diye sorarak tezgahlardan birine yaslandı.

Sessizce gülerek karşısındaki tezgâha zıplıyorum. Tüm bunları ona daha önce kapıyı açtığımda söylemişim. Sanırım Joey'i keşfetmemden korkup beni dinleyemeyecek kadar meşguldü. Onu suçlayamam çünkü ben de bir an için kendimi kaybettim.

"Erken kesildim. Ölmüştük. Sana sürpriz yapmaya geldim. Sanırım bu iyi sonuç verdi, ha?"

Uzanıp ensesini tutuyor ve yüzünü buruşturarak bana bakıyor. "Evet, bunun için tekrar özür dilerim, Rae. Gerçekten bunu senden saklamak istememişim. Perry olayı için de özür dilerim."

O zaman fark ettim ki artık kızgın bile değilim.

"Ne var biliyor musun? Sorun değil. Anlıyorum. Ben de o küçük kızı korumak isterdim. O bir şey, Hudson. Onunla tek başına çok iyi başa çıktın."

"Tüm övgüyü ben alamam. Annem çok yardımcı oldu. Babam hayattayken de öyleydi. O çocuğu çok severdi. Sadece ikimiz de inatçı olduğumuz için onunla daha fazla zaman geçiremediği için kızgıyım."

Bir şeyler tıklıyor. "Joey yüzünden kavga ettiniz ve taşındınız."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Bu yüzden birçok güzel yılı da kaçırdım."

"Üzgünüm Hudson. Bu zor olmalı."

"Öyleydi. Hâlâ da öyle sayılır. Ama bir araya geldikleri için mutluyum. Hiç yoktan iyiydi."

"Benim iyimserim," diye mırıldanıyorum. Anlıyor ve sırtıyor.

"Seninki, ha? Bunu sevdim," diyor ve bana doğru yaklaşıyor. Bana ulaştığında bacaklarımın arasına giriyor ve başımı ellerinin arasına alarak kişisel alanıma giriyor. "Rae..."

"Hudson." Sesim kalın ve boğuk çıkıyor, daha önce duyduklarıma hiç benzemiyor.

"Seni... Seni öpebilir miyim?" diye soruyor kendinden emin bir şekilde.

Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce başımı zar zor kaldırıyorum. Tüm dünyam yıkılıyor.

İlk başta nazik davranıyor, tepkimi test ediyor. Ona biraz bastırıyorum, olanları tamamen kabul ettiğimi bilmesini sağlıyorum. Dudakları biraz daha sertleşiyor. Yumuşak. Göründüklerinden çok daha yumuşak. Ve tatları güzel.

Dilinin alt dudağımda gezindiğini hissediyorum. Bir iniltiyle ona açılıyorum. Şansını deneyerek hemen içeri dalıyor. Dillerimiz birbirine karışıyor, birbiriyle mükemmel bir şekilde oynuyor. Bacaklarımla onu kendime çekiyorum ve ellerimi karnına koyup yavaşça yukarı kaldırıyorum ve sonra aynı şekilde aşağı indiriyorum. Söylediği gibi gerçekten "karın kasları" olmadığını, daha çok bir tanımı olduğunu zihinsel olarak not ediyorum. Çok güzel. *Gerçekten güzel.*

Sadece saniyeler geçtiğinden eminim ama öpüşmemiz yavaşlamadan önce dakikalar geçmiş gibi geliyor. Hafifçe geri çekiliyor ve dudaklarıma küçük, yumuşak öpücükler konduruyor.

Sonuna kadar geri çekiliyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyor, nefeslerimiz ağırlaşıyor ve birbirine karışıyor. Gözleri... neredeyse parlıyor, mavisi yeşile karşı daha da öne çıkıyor. Büyüleyici.

"Vay canına," diye nefes

alıyor. "Vay canına,"

diye tekrarlıyorum.

"Bu... yoğundu. İnanılmazdı.

Mükemmeldi." Gülümsedim ve omuz

silktim. "İyiymiş."

Hafifçe gülüyor. "O ağzın çok tehlikeli." Eğilip alt dudağımla ısırıyor. "Hoşuma gidiyor. Hem de çok. Sende en sevdiğim ilk şey bu oldu."

"İlk favori şeyin? Listede başka ne var?" Bacaklarımla tekrar onun bacaklarına dolayarak ve onu biraz içeri çekerek soruyorum.

"Gözlerin. Konuşuyorlar, bana senin bilmediğin şeyler söylüyorlar," diyor ciddi bir şekilde, doğrudan gözlerimin içine bakarak. Gariptir ki ben de onunkiler için aynı şeyi söyleyebilirim. Devam ediyor: "Ve gülüşün. Sarhoş edici. Sonra mizah anlayışın, Maura'ya olan aşkın, zekân. Oh, ve kışın. Çok tatlı."

Homurdanıyorum. Gerçek bir homurtu gibi. "Teşekkür ederim."

"O da var. Bu sekiz ve dokuz numara. Kendin olmaktan korkmamana bayılıyorum. Kendine güvenin çok tahrik edici. Bir iltifatı kabul edebilmen çok ferahlatıcı. Kadınların biriyle tartışmasına katlanamıyorum. Sinir bozucu ve önemsiz. Senin böyle olmamana bayılıyorum."

Sanırım kendini tutamıyor çünkü ağzı yine benimkinin üzerinde. Az

önce olduğumuz yere geri döndük, birbirimize dolandığımız kadar

pozisyonlarımız için olabilir. Birbirimize tutunuyor, ellerimizi kullanarak birbirimizi usulca keşfediyoruz. Aradan küçük nefesler geçiyor ama başka ses çıkmıyor. Dudaklarımız ve dillerimiz birbirine kaynaşmış, birbirimizin ağzının her bir karanlık köşesini tadıyor.

Arabamın bozulmasına neden olan kişiye teşekkür ederim, çünkü bu inanılmaz.

Sonra Hudson tekrar çekiliyor, ama bu sefer alnını benimkine yaslıyor.

Sadece gülümsüyorum, çünkü gerçekten, az önce olanlara nasıl cevap verebilirsin ki? Sessizce birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Bu asla unutamayacağım bir an çünkü Hudson'ın gözlerindeki bakış o kadar huzurlu ki. Çok mutlu görünüyordu. Ve eğer o bu kadar mutlu görünüyorsa, benim nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim çünkü az önce bu adam tarafından öpüldüm. Cidden öptü. İki kez.

"Hayatım boyunca söylediğim en boktan şeymiş gibi gelecek ama gitmene ihtiyacım var."

Omuzlarım ben onları yakalayamadan çöküyor.

Yüzüme bakmak için eğildi. "Bunu söylerken kesinlikle alınmak istemedim. Tam tersi aslında. Görüyorsun, şu anda aşırı derecede tahrik olmuş durumdayım ve kızım diğer odada. Bu gece başka bir şey olmasına izin veremem, ama gerçekten, *gerçekten olmasını* istiyorum. Bu yüzden proaktif davranıyorum. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Oh, kıyafetlerimi yırtıp seninle yatacağımı mı sandın? Yazıklar olsun sana Hudson. Ben o tür bir kız değilim," diye alınganlık gösteriyorum çünkü şu anda gerçekten toplayabildiğim tek şey bu. Kalbim hâlâ çılgınca atıyor ve söylediğim şeyi yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sonra ona doğru eğilip kulağının dibine kadar yaklaşıyorum. "Ya da ben," diye fısıldıyorum.

Titriyor. Gülüyorum ve onu iterek tezgahdan iniyorum. "Ben kendim çıkarım," diyorum sırtarak, mutfaktan çıkıyorum ve Hudson kafasını hafifçe mutfak dolabına vurarak kendi kendine mırıldanmaya başladı.

O gece uyuyamadım. Ve kabusumdan değil.

Chapter Twenty-Six

Hudson

"Haber vermeden geldiğini ve Joey'nin orada olduğunu mu söylüyorsun? Sadece, 'BAM! İşte benim yedi yaşındaki kızım. Sürpriz!' dedi ve hepsi bu mu?" Tucker soruyor, sesini inançsızlık kaplıyor.

"Evet," diyorum, vurgulamak için 'p' harfimi patlatıyorum.

"Kahretsin," diyor annemin oturma odasındaki koltuğuna yaslanarak.

Gaige, Tucker ve ben annemin Joey ile birlikte mağazadan dönmesini bekliyoruz ki film gecesine başlayabilelim. Her an kapıdan girebilirler. Rae de öyle.

"Bu çok zor, Hudson. Nasıl geçti?" Gaige yanımdan soruyor.

İç çektim. "Gitti. İlk başta biraz kızdı. Sonra aslında sorun etmedi."

"Gerçekten iyi gibi mi? Yoksa sadece 'kadın' olarak mı?" Tuckers soruyor.

"Gerçekten iyi," diye cevap veriyorum. Bana bir bakış atıyor ve aslında bunun saçmalık olduğunu söylüyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, dostum, gerçekten. O iyiydi. Başta biraz üzgündü ama sonra iyiydi. Ne değişti bilmiyorum ama kızgın olmayı bıraktı. Sanırım bunun için Joe'ya teşekkür etmeliyim. Çocuk mucizeler yaratıyor."

"Akıllı başında olan herkes ona aşık olur. Ona karşı koymak imkansız," diyor Gaige.

Başımı salladım. "Biliyorum. Büyüdüğü zaman tamamen boku yedim. Şimdi her konuda ona boyun eğiyorum. Bundan sonrası daha da kötüleşebilir."

Tucker homurdanıyor. "Pısrık."

Alay ettim. "Sanki sen de aynısını yapmıyorsun, 'Tuck Amca'?" Başını sallıyor. "Saçmalık. Onun küçük parmağına o kadar sarılmışsın ki komik bile değil."

"Her neyse," diye mırıldanıyor. "Jess'ten haberi var mı?"

"Sayılır mı? Yani Joey'nin annesi olduğunu ve resimde olmadığını biliyor ama hepsi bu kadar. Bu konuda pek detaya girmedik. Ben Perry'den bahsettikten sonra konu kapandı."

"Öyle mi? Aile mi?" Gaige soruyor.

"Eski sevgililer?" Tucker atar.

Tamamen dramatik bir etki yaratmak için ikisi arasında gidip geliyorum çünkü bu noktada ikisi de kelimenin tam anlamıyla koltuklarının kenarında oturuyor.

"Kuzenler," dedim sonunda.

"BAŞARDIK!" Gaige bağıırıyor. "Öde bakalım, göt herif!" diyor cüzdanını karıştırmaya başlamış olan Tucker'a. Gaige'e bir yirmilik uzatıyor.

"Siz ikiniz bunun için bahse mi girdiniz? Pislikler," diyorum başımı sallayarak.

"Yooohoo! Biz geldik!" diye sesleniyor annem ön kapıyı açarken.

Eşyaları taşımasına yardım etmek için ilk ayağa kalkan Gaige oluyor. Ya da Joey'den bir kucak alır. Açıkçası hangisi olduğundan emin değilim.

"G Amca!" Joey ciyaklıyor. Gaige'in onu kucağına aldığını ve etrafında salladığını varsayıyorum. Bu onların olayı.

"Benim küçük böceğim! Nasılsın ufaklık? Umarım kötü davranıyor ve bol bol şeker yiyorsundur."

Joey'nin kıkırdadığını duydum. "Hayır. Ben ekstra, ekstra iyiydim."

"Çok iyi. Kötü davrandığın için bütün gece seni gıdıklamak zorunda kalacağımdan korkuyordum." "Bu bir ceza değil. Gıdıklamalarını seviyorum," diyor Joey ona dürüstçe.

"Sır saklamakta çok kötüsün, dorko," diye takılıyor Gaige.

Değiş tokuşlarına gülümsüyorum. Gaige'in çocuklarla arası çok iyi. Öyle olmak zorunda. Evde neredeyse baktığı dört kardeşi var, bu yüzden onlarla çok fazla pratik yaptı.

"Tuck Amca da burada mı?"

"Buradayım, dostum!" Tucker ona sesleniyor.

Ayakları yere vurup koridorda koşmaya başladığında onu dinliyorum, ben koştuğunu göremeden zar zor durabiliyor. *Küçük pislik*. Oturma odasına doğru yavaşça yürüyor, *neredeyse* Tucker'a kadar geliyor, son anda koşup kendini onun kollarına atmadan önce yavaşça ilerliyor.

"Tuck Amca, bana bir şey getirdin mi?" diye soruyor.

"Joey!" Azarladım. "Böyle şeyler sormak hiç kibarca değil." "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun yok, Joe. Sana bunu getirdim," dedi Tucker cebine uzanarak. Parlak yeşile boyanmış küçük bir porselen uğur böceği çıkardı. Yavaşça ona uzattı.

Çok küçük ve basit bir şey ama çok seviyor. Onu her gördüğünde farklı bir "böcek" getiriyor. Bu *onların olayı*. Aynı zamanda

Biz ona böcek diyoruz. Dört yaşından beri uğur böceklerine karşı bir hayranlığı var.

"Harika! Bu şimdiye kadarkilerin en iyisi!" diyor heyecanla. "Ne, sarılmak yok mu? Teşekkür yok mu?" Tucker onunla dalga geçiyor.

Küçük kollarını onun boynuna doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Çok teşekkür ederim, Tuck Amca."

Tucker'ın gözlerini kapatıp küçük kızıma aynı şiddetle sarılışını yüzümde bir gülümsemeye izliyorum. Bu kalbimi sızlatıyor.

En iyi arkadaşlarımın kızımı kendi kızları gibi sevmelerini seviyorum. Onu ve tuhaflığını kabul etmelerini seviyorum. İki bekar erkek için bazen oyun bozucu olsa da beni ve babalık statümü kabul etmelerini seviyorum.

Tucker'ın gözlerini tekrar açarken yakalıyorum. *Seni görüyorum.*

Ben de seni görüyorum, diye karşılık veriyor.

Gaige oturma odasına geri dönerken, "Merak etmeyin pislikler, anneme yardım ettim," diye anons ediyor.

"Yetmiş beş sent, G Amca!" Joey talep ediyor.

"Yetmiş beş! Ben elli olduğunu sanıyordum?" Gaige Joey ile tartışır ama yine de cebinden bir dolar çıkarır ve ona uzatır.

"Ekonomi," diyor Joey omuz silkerek, bir doları alıyor ve parasını bir kenara koymak için odadan dışarı koşuyor.

Tucker ve ben gülüyoruz. Gaige sadece arkasından bakıyor.

"Dostum, nasıl bir çocuk yetiştiriyorsun?" diye soruyor, sesi hayretle çıkıyordu. Omuz silkiyorum. "Akıllı bir çocuk."

"Touché."

Kapı zili çaldı. Donup kaldım.

Kahretsin. Bu Rae. Sikeyim. Amına koyayım.

"Nefes al, dostum. En kötü ihtimalle bana aşık olur," diyor Tucker.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum gülümseyerek. Ayağa kalkıp ön kapıya yöneldiğimde annemin kapıda dikildiğini görüyorum.

"Rae, sonunda seninle tanışmak çok güzel. Hem Hudson'dan hem de Joey'den harika şeyler duydum. Lütfen içeri gel," diyor annem ve içeri girmesi için kenara çekiliyor.

Hava ciğerlerimi hızla terk ediyor. O muhteşem. Muhteşem ötesi. Ve tek giydiği lanet bir tişört ve kot pantolon.

Sanırım onunla ilgili diğer her şeye aşık oldum. Gerçek olmama ihtimaline karşı gözümü kırpmıyorum. Evet, gerçektir.

"Film gecenize katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Tamell. Ne getireceğimi bilemedim, o yüzden biraz M&M aldım," diyor Rae, kocaman bir torba dolusu çikolata şekerlemesi uzatarak.

"Bunu yapmana gerek yoktu hayatım, ama teşekkür ederim. Yenmeden gitmeyecekler, orası kesin. Ve lütfen bana Eleanor de. Aslında bu çok resmi oldu. Bana sadece Elle de," diyor annem, şeker poşetini ondan alırken. "Bunları diğer atıştırmalıkların yanına koyacağım. Kendinizi evinizde hissedin lütfen."

Annem yanımdan geçerken bana yumruk atıyor çünkü o kadar havalı. *Sanırım onaylıyor.*

"Az önce..." diye başladı Rae.

Elimi uzatıp burnumu kaşıyorum. "Evet, o böyle havalı."

Hafifçe gülüyoruz, hâlâ birbirimizden bir metre kadar uzakta duruyoruz. Tek yapmak istediğim oraya gidip onu öpmek, çünkü dün gece onunla yaşadıklarım kesinlikle yeterli değildi. Ama bunun annemin evinde ne kadar uygun olacağını bilmiyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bilinçsizce dudaklarını yalıyor. Arzuyla izliyorum, vücudumdaki her bir hücre karıncalanıyor, ona tutunmak ve asla bırakmamak için kaşınıyor.

Pes ediyorum.

"Oh, siktir et. Buraya gel," diye homurdanarak ona yaklaşıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, ellerimi yumuşak kahverengi saçlarının arasına sokuyorum ve ağzını kendiminkiyle birleştiriyorum.

Onu sertçe ama kısa bir süre öptüm.

"Vay canına," diyor ben uzaklaşırken. "Sana da merhaba." "Merhaba," diyorum sessizce.

"Merhaba," diye tekrarlıyor küçük bir kıkırdamayla. "Oh, kahretsin." Eliyle ağzını kapatıyor. Kaşları çatılır. "Bana ne yaptın böyle? Daha önce hiç kıkırdamamıştım. Çocukluğumdan beri."

Dudaklarımın kenarlarının hafifçe yukarı kalktığını hissediyorum. "O etkiye sahibim," diyorum sahte bir güvenle, çünkü dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.

"Ben... Ben biraz hoşlanıyorum,"
diye itiraf ediyor. "Benim de."

"Siz ikiniz koridorda öpüşecek misiniz yoksa gerçekten gelip herkesle sosyalleşecek misiniz?" Tucker arkamdan soruyor.

Rae birazcık bile utanmış görünmüyor.

"Tucker," diyor benden biraz uzaklaşarak. "Beni o kadar özledin mi?"

"Oh, tabii ki. Tek dūřündüğüm sensin," diyor göz kırparak. "Ama sadece bu pislik"- beni işaret ediyor-"senin hakkında konuşmayı bırakmadığı için. Hem de hiç. Aslında artık seni sinir bozucu buluyorum."

Sadece gülüyor. "Ve sinir bozucu derken daha çekici demek istiyorsun. Anlıyorum, Tuck, ama ben biraz kapıldım. Üzgünüm dostum," diyor Rae, Tucker'ın yanından geçerken ve koluna küçük bir şaplak atarken.

Tucker'ın, sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi kızın eve doğru yürümesini izlerken yüzündeki ifade paha biçilemez.

"Dostum," diyor bana dönerek. Şimdi yüzü ciddileşmişti. "Evlen onunla. Lütfen."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Yapabilsem yapardım dostum. Yapabilseydim yapardım," diyorum içtenlikle.

Chapter Twenty-Seven

Rae

"Yardıma ihtiyacın var mı, Elle?"

Hayatımda gördüğüm en *Stepford Kadınları* önlüğünü giymiş, mutfakta bir ileri bir geri zıplıyor. Yüzü Hudson'a biraz benziyor ama Hudson'ın en çok babasına çekmiş olması gerektiği çok açık. Elle'in saçları onunkilerden çok daha açık renk ve gözleri parlak yeşil. Sanırım bu garip kombinasyonu oradan almış.

"Oh, hayır, canım. Sen sadece otur. Sen misafirsin," diyor Hudson'ın annesi ve benim için bir bar taburesi çıkarıyor. Ben de oturdum. "Bana kendinden bahset, Rae." Bir kahkahayı bastırıyorum, aynı şeyi Hudson'a söylediğim zamanı düşünüyorum.

Hudson.

"Üniversiteden Haziran ayında mezun oldum. Şu anda Clyde's'ta garson ve ara sıra barmen olarak çalışıyorum. Bunun dışında şehirde pazarlama için bir iş bulmaya çalışıyorum."

"Pazarlama, ha? Hudson bana dükkana yardım ettiğinden bahsetti. Reklamlardan ve yeni web sitesinden şimdiden birkaç hit aldığını söyledi. Bunun için teşekkür ederim. Bu küçük dükkân onun için dünyalara bedel."

"Bunu söyleyebilirim. Bundan bahsederken yüzü aydınlanıyor. Neredeyse Joey'den bahsederken olduğu kadar."

Elle'in ağzının kenarları hafifçe aşağı doğru eğiliyor. Gözleri odanın içinde geziniyor. Gördükleri ya da daha doğrusu görmedikleri hoşuna gitmiş olmalı. Boğazını temizliyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Bu konuda ne hissediyorsun, Rae? Joey hakkında?" diye soruyor alçak bir sesle.

Rae Kamden, Anne Ayı Elle ile tanış. Sert görünüyor. Gülümse kızım, bunu başarabilirsin.

"Dürüst olmak gerekirse, Elle? Çocukların pek bana göre olduğunu sanmıyorum." Omuzları tıpkı Hudson'ın dün gece yaptığı gibi gerildi. Devam ediyorum, "Ama bu benim kendi kişisel şeytanlarımdan kaynaklanıyor. Sanırım. Yine de ikisini birbirinden ayıracak kadar akıllıyım. Ya da en azından öyle olduğumu umuyorum. Joey'den hoşlanıyorum. Hudson'dan hoşlanıyorum. *Hem de çok*. Konu o olunca her şeyi denemeye hazırım. O yüzden deneyeceğim ve elimden geleni yapacağım. Joey ya da Hudson'la işleri berbat etmeyeceğimi söyleyemem ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Elle derin bir nefes aldı ve az önce söylediklerimi düşündü. "Vay canına. Dürüstlüğüne hayranım, Rae. Gerçekten hayranım. Denemeye istekli olmanı takdir ediyorum. Tüm bunları yapmanın senin için kolay olmadığını biliyorum. Özellikle de bu sabah oğlumun dün gece bunu senin üzerine yıktığını öğrendiğimden beri. Dürüst olmak gerekirse bu onun en iyi hamlesi değildi," derken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Hudson'inkine ürkütücü derecede benziyor. "Onlara bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Ve onu anladığın için. Sadece, lütfen, eğer bunun çok fazla olduğunu hissedersen, herkes zarar görmeden çık git. Uzun vadede daha kolay olacaktır."

Başımı sallayarak onaylıyorum çünkü bu gerçekten herkes için adil. "Söz veriyorum."

Bu sefer bana tam bir gülümseme veriyor. "Harika. Hadi gidip şu film gecesini başlatalım o zaman. Sen içecekleri almak istersen ben fırında ısınan pizzaları getireyim."

Dediğini yapıyorum, peçete ve kâğıt tabakları da alıyorum. Oturma odasına girdiğimizde Tucker, Gaige, Hudson ve Joey'nin bir çeşit sessiz yarışma yaptıklarını görüyoruz.

"Aç mısınız çocuklar?" Elle pizzaları yere bırakarak soruyor. Joey hareketli bir şekilde kendi kendine işaret ediyor. "Pardon, pardon. Siz çocuklar ve *Joey* aç mısınız?"

Hepsi başını sallıyor.

"Kim kazanıyor?" Tabakları ve peçeteleri dağıtırken soruyorum.

"Öyleyim!" Joey öyle diyor. Sonra az önce konuştuğunu fark ederek somurtuyor. "Oh, adamım." Çocukların hepsi gülüyor. "Her birimize yirmi beş sent borçlusun. Öde bakalım, enayi."

Gaige diyor ki.

"Puh-lütfen," diyorum gözlerimi devirerek. "Joey, o çeyreklikler sende kalabilir. Eminim bu çocuklar gecenin sonuna kadar sana borçlu kalacaklar."

Joey başını sallayarak onaylar.

"Pekâlâ, hepimiz bu mükemmel ve hak edilmiş film gecesine başlamadan önce..." diye söze başlayan Hudson, cevap almak için Joey'ye dönüyor.

"*Canavarlar, A.Ş.*, tabii ki," Joey tedarik ediyor.

"Aferin evlat," diye mırıldanıyor ona. Kadın gururla gülümser. "*Canavarlar, A.Ş.'nin tanıtımından* önce bir duyurum var." Dramatik bir şekilde duraklar ve kocaman bir sırtışla kızına döner. "Joe, Nanna'nın evinden taşınıp benimle yaşamaya ne dersin? Tek başına. Kendi evimizde."

Joey heyecanla koltuktan atlar. "Sonunda!" diye bağırıyor ve sonra Elle'e

dönüyor. "Kusura bakma nine ama babamı ve Rocky'yi çok özledim!"

Elle, Joey'nin 'suç' kelimesini yanlış kullanması karşısında kahkahasını zorlukla bastırmayı başarıyor.

"Alınmadım, bebeğim."

"Gelecek hafta sonu Nanna'yla süslemenize izin versem nasıl olur? Ama yine de önümüzdeki Pazar ve muhtemelen Pazartesi gecesini burada geçirmeniz gerekecek. Adres değişikliğinin gerçekleştiği Pazartesi sabahı okul servisi programını ayarlamamız gerekiyor," diyor Hudson ona.

"EVET!" diye bağıyor, havayı yumrukluyor. "Woo to the hoo! Teşekkürler, babacığım!" Kendini onun kollarına bırakıyor. Babası ona sıkıca sarılır ve mutluluğunu içine çeker.

Koltukta oturan Tucker ve Gaige'e bakıyor. "Siz ikiniz Cumartesi günü elimdeki azıcık şeyi taşımama yardım edeceksiniz. İşe gittiğinizi söyleyeceğiz, böylece paranızı alacaksınız."

"Güzel, dostum. Teşekkürler," diyor Gaige.

"Zaten planım olmadığını nereden biliyorsun?" Tucker telaşlanır. Hudson ona ters ters bakar. "Çok basit. Onları iptal et."

Tucker'ın ağzını yakaladım. Biliyorum ki Joey şu anda babasının kollarına sarılmış olmasaydı, o da bunu yakalayacaktı.

"Tamam, film zamanı!" Elle televizyonu açarak anons ediyor.

Hepimiz birkaç dilim pizza alıp rahatımıza bakıyoruz. Elle yatar koltuğu alıyor, Gaige ve Tucker loveseat'te kalıyor, Hudson ve beni kanepede Joey ile aramızda bırakıyor.

İlk dokunuşu hissettiğimde filmin yarısına gelmiştik. Hudson kolunu kanepenin arkasına uzatmış, saçlarımı parmaklarının etrafında nazıkçe döndürüyor. Çok rahatlatıcı, çok doğal bir his.

Beni izlediğini görmek için çevremi kontrol ediyorum. Bunu yaptığımı görmüş olmalı çünkü hafifçe kıkırdıyor. Joey onu susturuyor. Film izlerken ciddi bir iş yapıyor. Hiç konuşulmayacak ve neredeyse hiç hareket edilmeyecek. Üç yetişkin adamın bir buçuk saat boyunca kıpırdamadan oturmaya çalışmasını ve oturamadıklarında yedi yaşındaki bir çocuk tarafından azarlanmalarını izlemek çok komik. Tucker'a konuşmayı kesmesini söyleyebilmek için filmi üç kez durdurmak zorunda kaldık. Hepimiz akıllıca davranarak kahkahalarımızı kendimize sakladık.

Joey sadece içecek, tatlı almak ve tuvaleti kullanmak için kısa bir mola veriyor. Sonra film izlemeye geri dönüyoruz. Bu seferki *Canavarlar Üniversitesi*.

"Kucağına oturabilir miyim, Rae?" Joey açılış jeneriği başlamadan hemen önce tatlı tatlı soruyor.

Bir saniye bile düşünmeden başımı sallıyorum, ki bu çocuklar söz konusu olduğunda benim için çok sıra dışı bir durum.

Joey kucağıma tırmanıyor ve etrafına bir battaniye sararak kendini rahatlatıyor. Hudson'a bakıyorum çünkü bakışlarını üzerimde *hissedebiliyorum*. Gözlerindeki bakış göğsümü ağırlaştırıyor çünkü o kadar sevgi dolu ki. Ve bu bakışın bana da yönelmesini istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bize yaklaşıyor ve elini yavaşça benimkine doluyor.

Huzurlu bir uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu.

"Çok mutlu görünüyorlar," dediğini zar zor duyuyorum Elle'in. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü gözlerim hâlâ kapalı.

Kucağımda ağır bir şeyin kaydığını hissediyorum. Joey olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Film sırasında uyuyakalmış olmalıyız.

Tam gözlerimi açmak üzereydim ki Hudson'ın konuştuğunu duydum. "Anne, bu hiç iyi değil," diyor sesini dolduran endişeyle.

Hayatım boyunca yaptığım en aşağılık şeyi yapıyorum: Uyumaya devam ediyormuş gibi yapıyorum çünkü bir sonraki söyleyeceği şeyin büyük olduğunu anlayabiliyorum.

"Sen aşıksın," diyor Elle, sesindeki şok açıkça belli oluyor. "Nasıl? İkiniz o kadar uzun süredir birlikte değilsiniz. Emin misiniz?"

Son birkaç haftada Hudson hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da göz temasını sevdiğidir. Sanırım o güzel mavi-yeşil bakışlarıyla annesini delip geçiyor, çünkü annesinin keskin nefes alışını duyabiliyorum.

"Lanet olsun, Hudson," diye nefes alıyor.

Vay anasını! Şu anda kucağımda Joey olmasaydı, sevinçten zıplardım. Ya da kapıdan dışarı koşardım. Belki de.

Bu kadar çabuk aşık olmak nasıl mümkün olabilir?

"Bildiğin zaman, bilirsin. Bana hep böyle demez miydin?" Başını sallamak zorunda. "Biliyorum anne. Bundan eminim. Yakında gibi geliyor ama doğru da geliyor. Doğru, yakında olandan üstündür."

Sanırım cevabım bu.

"Kahretsin," diyor Elle usulca.

Tucker ve Gaige gitmiş olmalı çünkü hiç konuştuklarını duymadım.

Joey yer değiştirir. "Bunu duydum, Nanna. Yetmiş beş sent," diyor, uykudan boğazı kaşınıyor. Alnımı dürtüyor. "Yine kafasında ninjalar mı var baba?"

Artık "uyanma" zamanının geldiğine karar veriyorum. Biraz kayıyorum ve kaşlarımı çatarak gözlerimi yavaşça açıyorum. "Sert dürtüyorsun."

"Özür dilerim," dedi Joey. "Yine ölü gibi görünüyordun."

İçgüdülerim devreye giriyor ve onu gıdıklıyorum. Onun kahkahaları kalbime şarkı söyletiyor. Bana özlediğimi hiç bilmediğim, istediğimi hiç bilmediğim bir neşe getiriyor. Onunla birlikte gülüyorum çünkü gülmek imkansız.

Kıkırdamalarımız arasında ona "Sadece uyuyordum, şapşal," diyorum.

Beni gıdıklamaya çalışacak kadar akıllandı. Başardı da. Şimdi ikimiz de kanepenin etrafında yuvarlanıyoruz, gülmekten zor nefes alıyoruz.

"Tamam, tamam. Veriyorum, veriyorum," diye nefes nefese kaldım.

Hemen durdu ve koltuktan sıçradı. Önümde duruyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ben kazandım."

Yardım için Elle ve Hudson'a bakıyorum. İkisi de sadece gülüyor.

"Pekala kızlar. Her ne kadar aranızdaki bağı koparmak istemesem de, yatma vakti geldi.

Yarın okulun var, böcek."

"Ugh," diye inliyor. "Okuldan nefret ediyorum!"

"Seni küçük yalancı. Hatırladığım kadarıyla okul senin 'tüm dünyadaki en sevdiğin şey'," diyor Hudson ona, şimdi "baba duruşu" içinde.

"Peki," diye uzatıyor. "Ama sadece Rae beni yatırır. Şu anda onu senden daha çok seviyorum çünkü beni okula göndermiyor."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Hudson bana ters ters bakıyor.

"Çocuğumu bana düşman mı ettin? Bu berbat bir şey, Rae," diyor yavaşça bana yaklaşarak. "Bu olduğunda ne olacağını biliyorsun, değil mi?" Yüzünde yine o aptal sırıtış var.

Kendimi kanepenin içine sokabildiğim kadar sokuyorum ama faydası yok. Elleri yanlarımda ve bir anda Joey'e yardım etmesi için yalvarıyor.

"Beyaz bayrak! Beyaz bayrak!" Bağırıyorum. "Elle, oğlun bir canavar!"

Güldüğünü duyuyorum. "O ikisiyle tek başınasın. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Joey. İyi geceler Hudson. Tuhaf arkadaşlarının arkasını temizlediğinden emin ol. Seninle tanışmak güzeldi, Rae." Ve gitti.

"Bu çok berbat, Rae. Kendi annemi de bana karşı kışkırtmaya çalıştın. Bu senin davana hiç yardımcı olmadı," diye tehdit ediyor Hudson, beni daha da gıdıklayarak.

"Lütfen," diye soluyorum, kahkahalarım arasında zar zor nefes alabiliyorum. "Lütfen-" Hudson geri çekiliyor. Joey de onu takip ediyor.

"İyi misin?" diyor ve oturmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Başımı salladım. "Vay canına. Bu işte iyisin."

Joey'i işaret ediyor. "Birkaç yıl pratik yaptım. Lafi açılmışken... Scoot, ufaklık. Seni hala yatırmamız gerekiyor."

Joey bir kez daha iç geçirdi ve yukarı doğru yürüdü. Ayağa kalkıp çöplerimizi ve bardaklarımızı toplamaya başladım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben halledebilirim."

Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil." Ona boş bir fincan uzatıyorum. "Al, yardım edebilirsin."

"Slavedriver," diye mırıldandı. Ona bir peçete fırlatıyorum. "Kaba da."

Öfkelendim. "Her neyse, seni ağlak bebek. Böyle devam edersen bütün aileyi ve arkadaşlarını kötü yöntemlerimle sana karşı kışkırtacağım," diyorum kaşlarımı sallayarak.

"Kötü kadın," diye sırtarak alay ediyor.

Kalan çöpleri ve bulaşıkları toplayıp mutfığa bıraktıktan sonra merdivenlere doğru ilerliyoruz.

Hudson yukarı doğru yürümeye başladı. Duraklıyorum, kısmen manzaranın tadını çıkarmak için çünkü bu adamın müthiş bir kıcı var, kısmen de bir sonraki anın ne kadar büyük olduğunu bildiğim için. Çocuğunu yatağa yatırmak üzereydim. *Bir çocuk. Onun çocuğunu.* Gerginim, çünkü ya yanlış yaparsam? Ya battaniyeleri çok sıkı yaparsam ve benden sonsuza dek nefret ederse? Ya canavar falan var mı diye kontrol etmeyi unutursam? Ya aşırı tepki verirsem.

Canavarlar mı? Gerçekten, Rae. Sadece şu lanet merdivenleri çık.

Ama ben yapamam. Kendi annem beni neredeyse hiç yatırmazdı ve yatırdığında da gerçekten çok garip olurdu. Babam bunu her zaman yapardı ve bu konuda harikaydı. Bu konuda annem kadar kötü, onun kadar beceriksiz olacağımdan korkuyorum.

Hudson onu takip etmediğimi fark edene kadar merdivenleri yarılmişti. Bana geri döndü. "Hala geliyor musun?"

Yüzümü ona çevirerek bunun iyi bir fikir olduğundan pek de emin olmadığımı belli ediyorum. Bir anda merdivenlerden inip ellerimi tutuyor.

"Sorun yok, Rae. Sadece onu yatağa yatırıyorum."

"*Sadece mi? Yatağına* yatırdığım ilk çocuk," diye itiraf ediyorum.

Kıkırdıyor. "İyi olacaksın. Bunu gerçekten berbat edemezsin. Endişelenmeyi bırak."

Hudson beni ilk basamağa çeker. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Hala iyi olup olmadığımdan emin olmak için tüm yol boyunca geriye doğru yürüyor.

En üst basamakta duruyoruz. İçimde tuttuğum her şeyi dışarı veriyorum çünkü merdivenleri çıkarken hiç nefes almamıştım.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım. Hâlâ elini tutarak Joey'nin odasına kadar onu takip ediyorum. Duruyor ve kızına gülümseyerek içeri bakıyor.

"O harika biri," diye fısıldıyorum ona.

Gülümsemesini bana çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor. Yatağına doğru yürüyor ve yanına oturuyor. Hudson bana da aynısını yapmamı işaret ediyor, ben de yapıyorum ve küçük yatağın diğer tarafına oturuyorum.

"Hazır mısın, böcek?" Joey başını sallar. "Fırçaladın mı?" Tekrar başını sallar. "Tuvalete gittin mi? Pijamalarını giydin mi?"

"Evet," diyor gururla.

"İyi iş. Kötü haberlerim var. Kitabımı unuttum."

"Sorun değil," diyor elini okşayarak. "Sadece Rae'nin bu gece beni sıkı sıkı sarmasına ihtiyacım var."

Hudson ona, "Biraz gergin, o yüzden üzerine gitme," diyor. Yakınına eğilir ve ona fısıldar gibi yapar. "İlk kez birini yatırıyor."

Joey'nin gözleri büyür. "Yok artık. Sen hiç *kimseyi* içeri tıkmadın mı?

Hiç mi?" "Hayır, asla," diyorum ona.

"Vay canına," diyor şaşkınlıkla. "Bunu *ben* bile yaptım. Ve sen benden çok daha yaşlısın."

"Joey!" Hudson azarlıyor.

"Kusura bakmayın. İkiniz de yaşlısınız. Ve o hiç kimseyi içeri tıkmadı. Bu delilik, baba! Hastalandığında seni her zaman yatırıyorum!"

Gülümsüyorum çünkü bana yaşlı demiş olsa da bu konuda gerçekten çok tatlıydı.

"Madem öyle diyorsun, sanırım daha önce de kız kardeşimi hasta olduğunda yatırmıştım."

Nefes nefese kaldı. "Kız kardeşin mi var? Harika! Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir." Gözlerim Hudson'ın kılere kayıyor.

Beni yakından izliyor.

"İyiler." Omuz silkiyorum. Joey'e "Bazen can sıkıcı oluyorlar ve bulaşıkları yıkamak konusunda berbatlar ama ben benimkileri seviyorum," diyorum.

"Vay canına," diyor şaşkınlıkla.

"Pekala, geveze, yatma vakti. Sabah yataktan kalkmak istemeyeceksin ve seni okula götüreceğim."

Heyecanla bacaklarını tekmeliyor ve zar *zor* bir çığlık atıyor.

Babasını sevmek şekli çok saf, çok güzel. Göğsüm tekrar sıkışıyor, bu ikisinin yanındayken son zamanlarda çok sık olan bir şey.

"İyi geceler, böcek. Seni seviyorum," diyor Hudson ve onu başından öpüyor. "İyi uykular."

Joey onun duygularına karşılık veriyor ve Hudson beni Joey ile yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

"Ee," diye başlıyorum. "İyi geceler, ufaklık. İyi uykular." Bundan sonra ne yapacağımı bilemediğim için sadece başını okşuyorum.

Kıkırdıyor. "Bana öpücük vermen gerekiyor, şapşal."

Öpücük mü? Yüksek sesle yutkunuyorum ve eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum.

Ve sonra nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum çünkü minik kollar şimdi boynuma sıkıca sarılmış durumda. *Bana sarılıyor. Vay anasını! Bana sarılıyor!* Yaptığım iyi iş için kendimi zihinsel olarak beşlik çıkıyorum.

"İyi geceler, Rae."

Beni bırakıyor ve ben de kalkıp kapıya gitmeye hazırlanıyorum. "Battaniyeleri sıkıştırmayı unutmuşsun!" diye sesleniyor.

Lanet olsun. Çok yaklaştık.

Geri dönüyorum ve onu sıkıca sarıyorum. Biraz gevşiyor ve uykuya dalmaya hazır bir şekilde gözlerini kapatıyor.

Kapıyı tuttum ve ışığı kapattım. Ve sonra onu duydum. Bana söylenen en tatlı sözler. Hudson'ın hayatındaki yerimi mühürleyen sözler. Tüm dünyamı değiştiren sözler.

"Seni seviyorum, Rae."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve yutkunmakta zorlanıyorum.

"Ben de seni seviyorum Joey," diyorum dürüstçe. Çünkü o anda, sevdiğimi fark ediyorum. Sadece Hudson'ı değil, onun kızını da seviyorum.

Boku yedim.

Chapter Twenty-Eight

Hudson

Bana Grinch deyin çünkü yemin ederim bu ikisini dinlerken kalbim üç beden büyüdü.

Kızımı seviyor. Rae kızımı seviyor.

Bu şimdiye kadar olan en çılgınca şey mi yoksa en şaşırtıcı şey mi bilmiyorum. Rae'ye daha önce aşık değildim ama şimdi kesinlikle aşığım.

"Hey," diye fısıldıyor Rae, sesi biraz cızırtılı. Sanırım bu onu da etkilemişti. "Burada kulak misafiri mi oluyordun?"

Sadece başımı sallıyorum çünkü şu anda kelimelerle ifade edemiyorum.

"Bu çok kaba, biliyorsun," diye dalga geçiyor, karşımdaki duvara yaslanarak.

Omuz silkiyorum ve ona ulaşmak için iki kısa adım atıyorum. Kollarımı başının etrafına dolayarak onu içeri hapsediyorum ve yakınına eğiliyorum. "Bu duyma zevkine eriştiğim en güzel anlardan biriydi. Bunu asla unutmayacağım, Rae."

Kalın kalın yutkundüğünü duyabiliyorum.

"Benim için de öyleydi. Güzeldi yani," diyor gözlerimin içine bakarak.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Bir, iki, üç kez.

"İnanılmazsın,"

Mırıldandım.

Titriyor ve beni hafifçe geri itiyor.

"Ben... Benim gitmem gerek. Yarın uzun bir gün olacak," derken sesi hafifçe titriyordu.

Başımı sallayıp elini tutuyorum ve onu aşağıya indiriyorum.

"Hey, Rae," diyorum. Şu anda dışarıda arabasının yanındayız. "Hey, Hudson."

Birden gerildim. "Um... Uh... Gelecek Pazar yeni evimde akşam yemeği yemek ister misin? Sadece ikimiz?"

Gülümsüyor. "Bu hoşuma giderdi."

Rae uzanıp yanağına iffetli bir öpücük kondurarak kurtulmaya çalışıyor. Onu arabasına yasladığımda gülüyor. Ben ondan çok daha hızlıyım, bu yüzden ağzını kendi ağzımla yakalıyorum, dilimi dudaklarında gezdiriyorum, bana açılması için yalvarıyorum. Kabul etti ve bana doğru eğildi.

Bu noktada *beni* kesinlikle hissedebileceğini bilerek ona daha sert bastırıyorum. Suyu test ediyorum, kalçalarımı hafifçe onunkilere sürüyorum. İnliyor. Hayatımda duyduğum en güzel inlemeydi. Tekrar yapıyorum. Tekrar inliyor ve ellerini göğsümde ve gömleğimin altında gezdiriyor. Yavaşça yukarı kaldırmaya başlıyor, çıplak tenimi hissediyor. Soğuk elleri zar zor fark ediliyor ve şu anda o kadar ateşliyim ki vücudum onları neredeyse anında ısıtıyor. Onu yönlendiriyorum ve ellerimi kışına doğru kaydırarak onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

Tamamen mahvoldum. Eğer Rae'yi üzerimde kıyafetler *varken öpmek* böyleyse, onu kıyafetsiz öpmenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim.

Fuuuuuck.

Şimdi kafamda Rae'nin çıplak görüntüsü var ve eğer şimdi durmazsam, hiç duramayacağım.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum. İkimiz de nefes nefese kaldık.

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyor. "Neden? Neden durdun?"

Aramıza iyi bir mesafe koyarak uzaklaşıyorum. "Çünkü eğer şimdi durmazsak ikimiz de çıplak kalacağız ve şu anda dışarıdayız. Annemin komşularını severim ama onlara bir gösteri yapmak istemiyorum."

"Tamam, tamam," diyor vücudunu sallayarak. "Tamam, tamam. Woo. Şimdi arabama biniyorum ve eve gidiyorum." Arabasının kapısını açıyor ama binerken bana dönüyor. "Teşekkür ederim Hudson. Sadece... teşekkür ederim."

"Bunu sana söylemem gerektiğinden eminim," diye sırtıtıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Ben de biliyorum. Joey'den, bu geceden ve her şeyden bahsediyor.

"Teşekkür ederim, Rae. Bu gecenin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Şimdi teşhircilik konusundaki tutumumu değiştirmeden git. Ve eve vardığında bana mesaj at, lütfen."

Bana bir öpücük verdi ve arabasına bindi.

Kalbimin diğer yarısını da yanına alarak uzaklaşmasını izliyorum.

Chapter Twenty-Nine

Rae

"Ne dediğini duydun!"

"Kulak zarım hakkında sana ne demiştim, Maura? Bu tür şeyler önemlidir, bilirsin."

"Boş ver onları," diyor diğer hattan. "Onlar şu anda önemli değil. Hudson'ın seni sevdiğini söylediğini duydun ya, işte bu önemli. Sen ne yaptın? Ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Uyuduğumu sandı. Ne söylemem gerekiyordu?" Bir an durup eşofmanımın kolunu çigniyorum. "Bu iyi bir şey mi Maura?"

Sessiz, ki bu garip. "Lanet olsun. Çok erken, değil mi?"

"Bildiğin zaman bilirsin," diyor, farkında olmadan Hudson'ın dün gece annesine söylediği sözleri tekrarlıyor.

"Hudson da aynı şeyi söyledi," diyorum usulca. "Korkuyorum, Maura."

"Senin için biraz korkuyorum. Yani bu çok büyük bir şey. Sadece bir çocuğu olduğunu öğrenmekle kalmıyorsun -tekrar söylüyorum, sana söylemediğim için üzgünüm- aynı zamanda sana aşık olduğunu da öğreniyorsun. Bu çok büyük bir şey."

"Sana zaten sorun olmadığını söyledim. Bana neden söylemediğini anlıyorum. Zaten bunu yapmak sana düşmezdi. Her şey affedildi," diyorum ona. "Ve biliyorum. Bu yüzden korkuyorum. Bir de ona sırılsıklam aşık olduğum için. Ve onun çocuğuna. *Onun çocuğuna*. Ben! Çocuklar benden nefret ediyor! Anlamıyorum."

"Çocukların senden nefret ettiğini sanmıyorum. Bence sadece doğru olanla hiç tanışmadın.

Belki de olması gereken budur." Muhtemelen haklı ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Tamam, tamam. Bundan sonra nereye gideceğim?" "Um, seks. Açıkçası."

Gülüyorum. "Seni lanet azgın! Bir adamla yatıp kalkıyorsun ve tek düşünebildiğin bu. Seni küçük sürtük."

"Hey! Bu şey çok iyi! Bunca yıldır bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Ve *hala* ailemin Tanner'ı sevdiğine inanamıyorum. Asker olmasını seveceklerini biliyordum ama kahretsin! Tanner'ı seveceklerini sanmıştım.

Ona taşınmasını falan teklif et. Çok etkilenmişler. Ama sorun değil çünkü ben de öyleyim."

Gülümsediğini duyabiliyorum. Çok tatlı.

Tam o sırada Haley içeri daldı. "Tatlım, ben geldim!"

"Ugh," diye sahte bir tiksinti duyuyorum. "Gitmem gerek, Maura. Haley evde."

"Seni duyabiliyorum! En sevdiğin kardeşin değilmişim gibi davranma, Rae!" Haley, işten eve döndüğünde her zamanki ilk durağı olan mutfaktan bağıırıyor.

"Sen benim tek kız kardeşimsin!" Ben de bağıırıyorum.

"Varsayılan olarak kazanmak yine de kazanmaktır," diye deniyor. Maura kulağıma "Kahretsin, çok iyi," diyor.

"Onun tarafını mı tutuyorsun? Bu çok saçma, Maura."

"Her neyse. İkinizi de seviyorum. Bana sonra mesaj at, kadın." Ve telefonu kapattı. İçimi çekiyorum ve telefonumu masaya fırlatıp kanepeye uzanıyorum.

Maura'nın Joey konusunda haklı olduğunu biliyorum. Hudson'la olan bu durum bana farklı, doğru ve doğal geliyor.

"N'aber kızım?" Haley kanepeye uzanarak soruyor. Ayaklarımı tam zamanında hareket ettirdim.

"Aşık oldum."

"Biliyorum. Seni rahatsız eden başka ne var söyle bana," diyor.

Hızla doğruldum ve gözlerimi kısarak Haley'e baktım. "Bekle. Nereden biliyorsun?" "Kısmen kör olmadığım için. Yüzünün nasıl aydınlandığını görüyorum.

Ondan tuhaf mesajlar alıyorsunuz. Ne zaman ondan ya da çocuğundan bahsetseniz gözleriniz parlıyor" diyor. "Bu arada buna hala şaşıırıyorum."

"Word."

"Ve çünkü sen... daha mutlusun. Seni tanıyorum, Rae. Yirmi iki yıl içinde - Nere de yse yirmi üç yıldır yan yanayız, seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hiç."

"Çünkü hiç gitmedim," diye onaylıyorum.

"Peki nasıl uyuyorsun? Hâlâ aynı kâbusu mu görüyorsun?" diye soruyor, sesinde belirgin bir endişe var.

Daha önce aklıma gelmeyen bir şey aklıma geldi: Kabusum sona erdi. Tamamen. Haftalardır kâbus görmüyordum - arabam bozulduktan sonraki üç haftadan beri. Daha doğrusu, Hudson'la onun evinde ilk resmi randevumuzu yaptığımız Çarşamba gününden beri. "Kahretsin," diye soluk

soluğa kaldım, gözlerim kocaman oldu. "Yine durdu."

Hudson benim mucize işçim.

Haley'nin yüzünde yavaş bir gülümseme oluşur. "Sana söylemiştim."

Kendini beğenmişliğine homurdanıyorum ve yüzüne bir yastık fırlatıyorum.

Hudson'ın yeni araba yolu olduğunu tahmin ettiğim yere giriyorum, arabamı kapatıyorum ve eve bakıyorum. Kısmen sundurması olan, iki katlı, beyaz, şirin bir ev. Rahat ve tatlı görünüyor.

Arabadan inip turuncu eteğimi düzeltiyorum, bir hafta boyunca dört gözle beklediğim bu randevu için aniden heyecanlanıyorum. Bu tamamen saçma çünkü o sadece Hudson. Ama biliyorum ki *bu randevu* diğer randevularımızdan daha anlamlı.

Ben küçük araba yolundan yukarı doğru yürürken Hudson günahkâr derecede seksi bir kot pantolon ve koyu mavi düğmeli gömlekle evden çıkıyor. Aramızdaki cinsel gerilimi şimdiden hissedebiliyorum.

"Bulmuşsun. Mükemmel." Gülümsüyor, elimi tutuyor ve beni içeri götürüyor. Akşam yemeği için yaptığı şeyin kokusunu anında alabiliyorum. Meksika yemeği gibi kokuyor. Meksika yemeklerine bayılırım.

Paltomu alıyor ve beni sadece ince beyaz atletimle bırakıyor. Açıkta kalan omzuma küçük bir öpücük konduruyor. "Muhteşem görünüyorsun," diyor kulağıma usulca.

Titriyorum.

"Bir tur ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum çünkü görünüşe göre henüz konuşmıyorum.

Bana önce oturma odasını gösteriyor. Her şey parlak ve renkli. Eski dairesindeki kanepeyi ve şimdi daha büyük odada daha küçük görünen büyük düz ekranı tanıyorum. Artık uyumlu bir koltuk ve küçük bir kitaplık da var.

"Dekorasyonda harika bir iş çıkarmışsın," diye yorum yapıyorum.

"Aslında çoğunu annem yaptı," diye itiraf ediyor. "O ve Joey bütün gün bir şeyleri bir araya getirdiler. Joey'nin renklerden anlayan bir gözü var. O ve annem tüm bu sıkı çalışmanın ardından bir 'spa gecesi' geçiriyorlar."

"O akıllı bir çocuk çünkü burası harika görünüyor."

"Gel de gerisini gör o zaman. Daha da güzel" diyor, elimi tutuyor ve alt katın geri kalanında bana rehberlik ediyor. Güzel bir güneşlenme odası ve küçük bir yemek odası var. Her oda farklı ama uyumlu renklerle dekore edilmiş. Neredeyse bir profesyonel yapmış gibi görünüyor.

"Vay canına. Bu... Vay be."

"Ben biliyorum. Benim kızım yetenekli," diyor gururla. Elini burnunu kaşımak için kaldırıyor, bir sonraki söyleyeceği şeye nasıl yaklaşacağından emin olmadığında yaptığını fark ettiğim bir şey. "İstersen sana daha sonra üst katı gösterebilirim."

Bunun kulağa ne kadar müstehcen gelmesi gerektiğini bilmiyorum ama midemde bu küçük, alışılmadık kıvılcımların oluşmasına neden oluyor. Görünüşe göre vücudum onun fikrini beğenmiş.

"Ben... Ben bunu isterim." Sesim normalden daha boğuk çıkıyor.

Bana o aptal sırtışını atıyor ve beni mutfağa doğru çekiyor. "Şimdilik, ziyafet."

Masa kurulmuş ve her çeşit Meksika yemeği ile doldurulmuştur. İki büyük burrito, rulo taquitos, enchiladas ve cips ve salsa. Hatta biraz pilav, fasulye ve queso sosu bile görüyorum.

"Vay anasını, Hudson! Bütün bu yiyecekleri almana bayıldım. Gerçekten bayıldım." Kıkırdıyor. "H a d i, açlıktan ölüyorum." Bana bir sandalye çekti, eğilip beni ensemden nazıkçe öpüyor. Bu beni ter içinde bırakmaya yetti. Kıkırdıyor, belli ki kendisiyle gurur duyuyor ve karşıma oturuyor.

İçine giriyoruz ve ilk birkaç dakika boyunca sadece inlemeler ve mmhmm'larla konuşuyoruz.

"Bu yemek olağanüstü," diyorum ısırmalar arasında ağzımı silerken.

"El Amigos'tan. Şehirdeki en iyi Meksika yemeği. Hatta belki de tüm Boston bölgesinin."

"Bu ifadenin arkasında durabilirim. Meksika benim en sevdiğim yemektir. Pizzanın yanında tabii ki."

"Biliyorum," diye göz kırpmıyor.

Göz kırpmasına kafamı sallıyorum. Garip bulduğumu biliyor.

"Carter'dan haber aldın mı?" diye soruyor, dün telefon görüşmesi için benimle temasa geçen pazarlama şirketine atıfta bulunarak.

"Hayır. Henüz değil. Yine de parmaklarımı çapraz yapıyorum."

"B a ş a r a c a k s ı n . Sana güveniyorum. Daire avı ne olacak?"

"Hayır," diyerek suyumdan bir yudum aldım ve onun bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yaptım. "Vay, vay, Rae. Daha iyisini bilmeseydim, o kadar da emin olmadığını söyledim. artık taşınma konusunda."

Aptal, aptal dudaklarım bana ihanet ediyor, köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "HA! Haklıyım! Gözüne biri mi çarptı?" diye alay ediyor.

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Meh."
"Rae Bethany Kamden, az önce bana 'meh' mi dedin?" "Gerçekten de yaptım, Hudson Michael Tamell."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve kahkahalara boğulmama neden oldu. Birdenbire kahkahalarım sona eriyor. Hudson'ın gözlerindeki sıcaklık ve yüzündeki sırıtış beni durduruyor. Yutkunuyorum, aklımdan neler geçtiğini öğrenmek beni hem dehşete düşürüyor hem de heyecanlandırıyor.

Masaya yaslanıp ellerini kavuşturuyor ve gözlerini yarıklara indiriyor. "İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musun, Rae?" Başımı sallıyorum. "Bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?" Tekrar başımı sallıyorum. Etrafına işaretler yapıyor. "Pekala. İşte yemek."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ödeşme berbat.

Kurt gibi sırıtıyor. Vücudum anında yanıyor. "İşte akşam yemeği," diye tekrarlıyorum sessizce.

Ayağa kalkıyor, birkaç tabak alıp lavaboya yerleştiriyor. Kalan yiyecekleri hızla kutularken onu izliyorum. Ev işlerini yaparken çok seksi görünüyor. Çok doğal, çok alçakgönüllü, çok davetkâr.

Her döndüğünde, kot pantolonu kışını ve bacaklarını daha da sarıyor. Ve Tanrım, bu bir manzara. Gömleğinin kollarını yukarı sıyırıp hafif bronzlaşmış ve tonlanmış kollarını ortaya çıkarırken gözlerim hareketlerini takip ediyor. Daha önce ön kollara hiç dikkat etmemiştim ama Hudson'ın her şeyi -hatta ön kolları bile- seksi ve ilgiye değer.

Düşüncelerimde kaybolmuş olmalıyım çünkü şimdi önümde duruyor ve elini bana doğru uzatıyor. Bana ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de elimi onun elinin içine koyuyorum. Çünkü bu noktada onu her yerde takip edebilirim.

Merdivenleri sessizce tırmanıyor, loş koridorda sonuna kadar yürüyoruz. Hudson'ın yatak odasına açıldığını tahmin ettiğim kapının önünde duruyoruz.

"Rae," diyor bana doğru dönerek.

"Hudson," diye cevap veriyorum.

Hafifçe gülüyoruz.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Akşam yemeği konusunda şaka yaptığımı bildiğini biliyorum ama açıklığa kavuşturmak için yüksek sesle söylemek zorundayım."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Hayır. Beni tahrik edemezsin, o cehennem kadar seksi kışını saran kotlarla etrafta dolaşamazsın ve lanet olası

Ben. Olmaz."

Hudson yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada duruyor. Boştaki elimi ağzıma götürüyorum.

Hay sikeyim! Az önce hepsini yüksek sesle söyledim. Kahretsin!

Beni kendine çekiyor, yüzümü kavıyor ve dudaklarımı bir kez öpüyor.

"Beni sayamayacağım kadar çok kez suskun bırakıyorsun," diyor usulca. "Buna bayılıyorum."

Yatak odasına giriyoruz. İlk fark ettiğim şey duvar rengi - koyu, lacivert. İkincisi yatak; dairedekiyle aynı. Kurulum benzer, sadece şimdi yatağın tam karşısında aynalı uzun bir şifonyer var, ikisi arasında sadece küçük bir boşluk bırakıyor.

Orada, yatakla şifonyerin arasında durup odayı tanımaya çalışıyorum. Aynadan Hudson'ın komodine doğru yürüyüp bir lambayı yakmasını izliyorum. Beni bakarken yakalıyor ve vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"Sen... Nefes kesicisin. Nefes kesicisin," diyor ciddiyetle ve uzanıp saçlarımı yana doğru çekiyor. Eğilip boynumu öperken gözlerini benimkilere kilitliyor. Hafifçe ısıyor ve acısını öpücükle uzaklaştırıyor. "Tadın harika."

"Kapa çeneni, seni ucube," diyorum, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar kızarak.

Yüzünü boynuma gömüp gülerken vücudunun benimkine karşı titreştiğini hissediyorum. Sonra dilinin bir çizgi çizdiğini hissediyorum. Yukarı, yukarı, yukarı gidiyor, kulağımın hemen altında duruyor.

"Sen. Tadın. İnanılmaz," diyor boğuk bir sesle. Bu sefer ona çenesini kapatmasını söylemiyorum. Bu kez ayak parmaklarımda başlayan bir karıncalanmanın tüm bedenimi ısıttığını hissediyorum.

Çenem boyunca bir yol öpüyor, ağzımı tutabilmek için beni döndürüyor. Dudakları ayrıldığı anda ona açıldım.

Ve sonra düşüyoruz.

Yavaşça yatağa iniyoruz, ben kısa bir süre onun üstünde kalıyorum, sonra o bizi yuvarlıyor ve zarifçe yukarı doğru itiyor. Dillerimiz hâlâ düello halinde ve bedenlerimiz melodik bir ritimle birlikte hareket ediyor. Eteğim artık belimde toplanmış durumda, bu yüzden Hudson kalçalarını içime doğru yuvarladığında bunu *hissediyorum*. Oh, oğlum, hissediyorum. Ağır bir inilti çıkarmak için öpüşmemize ara veriyor.

"Fuuuck."

Biraz inisiyatif alarak gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. Hudson doğrulup gömleğini başından çekmeden önce iki düğmeye k a d a r geldim.

"Çok seksi olurdum ve onu yırtıp atardım ama bugünlerde kıyafetler biraz pahalı," diye dalga geçiyor.

Bir tepki oluşturmaya bile çalışmıyorum çünkü vücuduna hayranlıkla bakmakla meşgulüm. O kadar doğal ki. Sahip olduğu tüm kasların spor salonunda geçirdiği saatlerden değil, tamamen işinden kaynaklandığı çok açık. Kasları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş değil ve karın kasları da yok ama kaslı. *Güzelce şekillenmiş.*

Ellerimi göğsünde gezdirirken beni izliyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Meme uçlarını okşadığımda biraz titriyor. Ona gülümsüyorum.

"Ne? Hassaslar," diye omuz silkiyor.

Bu gerçeği bilerek, çıkardığı gürültüden zevk alarak onlara geri dönüyorum. Hızla bileklerimi kavriyor ve kollarımı başımın üzerinde sabitliyor.

Başını eğmeden önce bana o kendine has sırtışını yapıyor. Kulağımın hemen altından köprücük kemiğime kadar yalıyor - diliyle atletimin askısını aradan çıkarıyor - ve göğüslerimin kabarıklığını izleyene kadar devam ediyor.

Nefesim kesiliyor. Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. "Hudson," diye nefes alıyorum.

"Rae," diyor masumca.

"Ben... Seni bana karşı hissetmek istiyorum. Gömleğimi çıkarmam lazım. Ve sütyenimi. Belki eteğimi bile. Belki pantolonunu bile. Her şeyini. Şimdi. Lütfen."

İçtenlikle gülüyor.

"Tsk, tsk. Çok sabırsızsın," diye alay ediyor. Öfkelendim. "Ama şanslısın, uzun zamandır seks yapmadığım için ben de sabırsızım."

Üzerimden yuvarlanıyor -yuvarlanırken beni yukarı çekiyor- ve yanıma oturuyor.

Atletimin askısını aşağıya doğru çekerek omzum boyunca öpücükler bırakıyor. "Özür dilerim," diyor, uçlarını biraz yukarı çekerek geri kalanını çıkarmam için beni cesaretlendiriyor. Ben de ona uyuyorum. "Ama bu ilk sefer muhtemelen hızlı olacak."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Hudson, ne kadar hızlı olursa olsun seninle yapacağım her seksin hayatımın en iyi seksi olacağını garanti edebilirim."

Kıkırdıyor.

"Şimdi pantolonunu çıkar," diyorum ona, eteğime uzanıp onu çıkarıyor. Sütyenim ve külotumla dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, ayağa kalkıp kot pantolonunu çıkarmasını izliyorum.

Dar gri boxer külotundaki şişkinlik, tahrik olup olmadığı konusunda hiçbir soru bırakmıyor.

Bana sırtarak başparmaklarını iç çamaşırına sokuyor, çıkarmaya hazırlanıyor. "Bana öyle bir bakıyorsun ki, bunun için senden para almam gerektiğini düşünüyorum."

En yakın yastığı ona fırlattım. Zar zor ısıkalıyor.

"Bu çok kabaydı, Rae," diyor gülerek. "Artık senin için striptiz yapacağımı sanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"İşte *bu* kabalık," diyorum ona. Hiç hareket etmiyor. İçimi çektim. "Peki. Bir kadının işini yapması için bir erkeğe asla güvenme," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üzerinde kalkıp yatağın kenarına sürünüyorum. Uzanıp iç çamaşırını tutuyorum. "*Bunun için senden para almam gerekiyormuş* gibi hissediyorum."

Göğsü zorlukla bastırılan bir kahkahayla titriyor.

Sonra çıplak kalıyor. Tamamen. *Sevdim*.

"Güzel," dedi sessizce.

"Teşekkür ederim," diye sırtıyor. Eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seks sırasında sütyenini çıkarmayan kızlardan mısın? Eğer öyleyse, sorun değil, ama ben onları görmekten hoşlanıyorum. Yani, ben bir erkeğim ve göğüsler eğlencelidir."

"Hayır, bu çok tuhaf," diyorum ona, uzanıp söz konusu giysinin kancasını çıkararak. Dramatik bir şekilde odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Güzel," diye alay ederek beni nazikçe yatağa geri itiyor. O da peşimden geliyor, üstüme çıkıyor ve bacaklarımla arasına yerleşiyor.

"Kendine güvenin çok seksi," diye kulağıma homurdanıyor ve ereksiyonunu tam ortama bastırıyor. "Seni gerçekten tatmak istiyorum ama şu anda yapamam. Senin içinde olmalıyım."

Doğrudan konuya. Bunu sevdim.

Başımı sallıyorum ve onu itiyorum. "Dokunmadan önce sarın."

"Sen az önce..." diye başlıyor, gülümseyerek başını sallıyor. "Boş ver. Külotunu çıkar," diye talimat veriyor.

Dediğini yapıyorum, yataktan kalkıp komodinden bir kutu prezervatif çıkarmasını izliyorum.

Çabucak üstünü örtüyor ve bu çok kötü, çünkü kendine dokunmasını izlemek şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi. Eğer daha önce ıslanmadıysam, bunu gördükten sonra kesinlikle ıslandım.

"İyi misin?" diye soruyor, tekrar kalçalarımla arasına girerek. "Bana istediğin zaman durmamı söyleyebilirsin." Bacaklarımla beline dolayarak karşılık veriyorum. O da

kıkırdar. "Sanırım hazırsın o zaman."

Kendini hizalamaya çalıştığını, biraz fazla yukarı çıktığını hissediyorum. "Lanet olsun. Kendimi lanet olası bir bakire gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. Sonra nefesim kesiliyor çünkü aniden tamamen içime giriyor.

"Gülme, Rae. Bu çok kaba," diye fısıldıyor kulağıma, geri çekiliyor ve yavaşça tekrar içime giriyor.

İnliyorum, sırtını kavriyorum ve onu kendime daha da yaklaşıtıyorum.

"İşte duymak istediğim buydu," diye mırıldandığını duyuyorum ağzımı tekrar talep etmeden önce.

Dillerimiz ve bedenlerimiz mükemmel bir ritim yaratıyor. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Birbirimizi itiyor ve çekiyoruz, öpücükler arasında nefes nefese kalıyoruz. Muhteşemden başka bir şey değil.

Sonra Hudson itmeyi bırakıyor, yüzünde bir gülümseme oluşuyor. Göğsümden aşağı bir çizgi çizerken bakışlarımı tutuyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor. Meme uçlarıyla oynamayı pek sevmesem de, bunu tamamen kabul edebilirim. Göğüslerim arasında gidip geliyor, doğru miktarda baskı uyguluyor, dişlerini ve dilini kullanıyor, hatta yüzündeki kirli sakalı bile göğüslerime sürüyor. Ama *daha fazlasına* ihtiyacım var.

Kıpırdanıyorum ve iç kaslarımı sıkarak tekrar içimde hareket etmesini sağlamaya çalışıyorum.

Yüksek bir sesle meme ucumu serbest bırakıyor. "Fuuuck. Beni öldürüyorsun, kadın. Zaten patlamak üzereyim."

"Umurumda değil. Sadece gitmen gerekiyor. *Lütfen.*"

O da uyuyor. Dizlerinin üzerinde yükselip, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itmeye başlıyor. *Hızlıca.* Çok, çok iyi hissettiriyor, sanki içime böyle sığmak için yaratılmış gibi. Sanki vücutlarımız birlikte olmak için yaratılmış. Bu tarif edilemez. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki vücudumun tam olarak ne istediğini biliyor, beni doğru açıyla büküyor, doğru derinlikte dalıyor.

Peki ya kalbim? Evet, çıldırıyor. O kadar sert çarpıyor ki ağzımdan çıktığını bildiğim nefesleri zar zor duyabiliyorum. Yemin ederim neredeyse göğsümden fırladığını hissedebiliyorum. Ona daha da aşık *olduğumu hissediyorum* ve bu beni düşündüğüm kadar korkutmuyor.

Aniden biraz yavaşlıyor, içime biraz daha sert giriyor, kalçalarını küçük daireler çizerek hareket ettiriyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. Kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. "Yaklaştın mı bile?"

Başımı salladım. "Daha sert."

Aşağı uzanıyor ve klitorisime zar zor dokunuyor. Hepsi bu kadar.

Kırılıyorum. O da beni takip ediyor ve üstüme yığılıyor.

"Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin," diyor titreyerek kulağıma. "Bu... vay canına." Şakağımı öperek biraz yukarı kaldırdı. "Bu kadar klişe konuşmaktan nefret ediyorum ama bu iyi miydi?"

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum. "Yani tamam."

Burnumu öpüyor ve üzerimden kalkıp prezervatifi bitişikteki banyoya atıyor.

"Uh," diyor, odaya geri dönüyor, başının arkasını kaşıyor. "Seni temizlemeyi falan teklif ederdim ama bence bu biraz tuhaf."

Ürperdim. "Ben de. Hemen döneceğim."

Tam banyodan çıkmak üzereyken pijamamın olmadığını fark ettim. Gecenin buna yol açacağını ummuştum, ancak bir gece çantası hazırlayarak küstahça görünmek istemedim.

"Ee," diyorum kapıdan içeri girerken. "Ben biraz... Oh." Hudson yatağın üzerinde oturuyor, boxer külotunu tekrar giymiş. Elinde bir çift basketbol şortu ve bir tişört tutuyor.

"Elimde sana uyabilecek sadece bunlar var. Giyecek bir şeyin olmayacağını düşündüm," diyor ve giysileri bana uzatıyor.

Onları alıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, gömleği başımın üzerine çekerek. Şortu görmezden geliyorum çünkü zaten genellikle sadece bir gömlek ve iç çamaşırıyla uyuyorum.

Hudson yatağa geri dönüyor ve battaniyenin altına giriyor. Yanındaki boşluğu okşuyor ve bana küçük bir sırıtış atıyor. "Sarılmak ister misin?"

İç çektim. "Sanırım. Eğer mecbur kalırsam," diyorum yatağına tırmanırken.

Hudson sırt üstü yatıyor, böylece başımı göğsüne koyabiliyorum. Yanına sokulup bacağımı onunkinin üzerine koyuyorum.

Birkaç dakika sessizlik içinde dinleniyoruz.

"Bu çok tuhaf," diyor Hudson aniden ve sıçramama neden oluyor.

Gülmekten titriyor. Meme ucunu çimdikliyorum. Sertçe. Artık gülmüyor.

"Garip olan ne?" Ben soruyorum.

"Bu. Her şey ne kadar doğal geliyor."

Haklı, öyle. Bununla ilgili her şey o kadar normal geliyor ki, sanki olması gereken buymuş gibi. Ve ben bunu gerçekten çok seviyorum.

"Katılıyorum," diyorum iç çekerek, gözlerimi kapatıyorum, şimdiden uykunun beni çektiğini hissediyorum.

Başımın üstünü öpüyor ve lambayı kapatmak için uzanıyor.

Hudson konuşmaya başladığında nefesim düzene giriyor ve neredeyse uykuya dalıyorum, zar zor dayanıyorum.

"Düştüm. Kesinlikle düştüm," diyor fısıltıyla ve başımı bir kez daha öpüyor.

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için gülümsüyorum ve uykuya dalıyorum.

Chapter Thirty

Hudson

Aletim Rae'nin tatlı mı tatlı kıcına dayanmış halde uyanıyorum. Gülümsedim. *Seviştim*.

Rae gülüyor. "Sanırım seni etkiliyorum. Az önce bunu yüksek sesle söyledin," diyor Rae, beni iterek.

Oops.

"Sanırım bu birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz anlamına geliyor ya da onun gibi bir şey. Belki de biraz ara vermeliyiz," diyorum, açıkça takılıyorum çünkü bu kıza doayabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Bir kere yatıya kaldın ve şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Bu acıtıyor, Rae."

Onu kendime doğru çekiyorum ve boynuna sarılıyorum. "Mmm... bu yeni yaranı öpmemi ister misin?"

Dudaklarına ulaşabilmek için onu sırt üstü çevirerek boynunu ısırıp öpüyorum. Yavaşça üstüne yerleşiyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Muhtemelen. Saat kaç?" diye sorar.

Uzanıp telefonumu alıyorum, parlak ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum. "Altı. Sekize kadar dükkânda olmalıyım."

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Evet, tabii, sanırım." Gülüyorum ve burnunu öpüyorum.

"Yaram orada değil, aptal."

"Çok ukalasın. Çok tatlısın."

Bu sefer dudaklarını öpüyorum. Anında açılıyor, öpücüğü derinleştiriyor. Sabah nefesi umurumda bile değil. Azgınlığımdan mı yoksa bu kıızı bu kadar çok sevdiğimden mi bilmiyorum. Her iki durumda da, ikimiz de nefes nefese kalana ve birbirimize sürtünene kadar onu öpmeye devam ediyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum. "Bu kadar mıydı?"

Burnunu kırııştırıyor. "Hayır. Güneyi düşün. *Güneyin derinliklerini*."

Kıkırdadım ve kirli oynamaya karar verdim. *Gerçekten kirli*. Sesimi alçaltıp kulağına fısıldıyorum, "Amını yememi ister misin, Rae? Ulaşmaya çalıştığın şey bu mu?"

Nefes alışını duyuyorum, vücudunun titrediğini hissediyorum. Yüksek sesle yutkunuyor. "Sanırım az önce boşaldım," diyor, sesi uyarılmayla kalınlaşmıştı.

Bu onun ağzından çıkan en sevdiğim şey olabilir.

Onu da kendimle birlikte çekerek ayağa kalkıyorum ve tişörtünü çekiştirerek çıkarıyorum, iç çamaşırı giymediği için Tanrılara şükrediyorum. Onu nazikçe sırt üstü yatırıyorum, çenesinden boynuna ve göğsüne doğru öpücükler gönderiyorum. Göğüslerinde bir dakika geçiriyorum, her bir meme ucunu kısa bir süre emdikten sonra öpücüklerime temiz traşlı tümseğine kadar devam ediyorum.

İçime çekiyorum. *Mmmm. Lanet olsun.*

İniltimi bastırarak, daha ileri gitmeden önce ona bakıyorum. O da beni izliyor. "Eee?"

"EVET!" diye haykırıyor.

Gülüyorum ve dilimle dudaklarını ayırıyorum.

Bu lanet bir cennet. Tadı çok ama çok güzel.

Dilimi kıvrımlarının etrafında döndürüp klitorisini hafifçe emerken inliyor ve yüzüme doğru bastırıyor.

"Ohmygod! *Ohmyfuckinggod!*" diye bağırıyor.

Onun etrafında kıkırdıyorum ve aşağıya, açıklığına doğru ilerliyorum. Kaslarının kasılmaya başladığını hissederek dilimi birkaç kez hızla içeri ve dışarı itiyorum.

"Amına koyayım. Boşalacağım."

Bu kolay oldu.

Geri çekilmeye çalışıyor, ben de kalçalarını tutup sabit tutuyorum. Tekrar yukarı çıkıyorum, bu sefer klitorisini bir kez sertçe emiyorum. İki kez. Elleri anında başıma doğru uçuyor, kasılırken tırnakları kafa derime batıyor. Boğuk bir nefes alıyor ve nefes nefese yatağa düşmeden önce sadece bir milisaniye donup kalıyor.

Gülümsüyorum ve ağzına kadar öpmeden önce ona birkaç nazik vuruş daha yapıyorum.

"Merhaba," diye sırtıyorum ona.

"Merhaba." Uzanıp eliyle ağzımı siliyor ve sonra beni dudaklarımdan öpüyor.

İnliyorum ve ona doğru

bastırıyorum. "Tekrar

sevişmek ister misin?"

Şiddetle başımı sallıyorum ve prezervatifi almak için ondan ayrılıyorum.

Tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, kendimi hizalıyorum ve küçük cennet dilimin içine kolayca kayıyorum. İkimiz de iç çekiyoruz. Elleri

boynuma sarılıyor

Beni iffetli bir öpücük için aşağı çekerken. Ellerini tutup başının üzerine kaldırıyorum. Yavaşça içine girerken onları orada tutuyorum ve tüm zaman boyunca onunla göz temasını sürdürüyorum.

Yüzündeki ifadeye bakınca göğsüm sıkışıyor. Henüz kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsak da gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. O kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyorum. Ya da seks yüzünden olabilir.

İşte o anda, dün gece yaptığımız seks ile şu anda olan arasındaki farkı fark ediyorum. Şu anda birbirimize nasıl hissettiğimizi bedenlerimizle gösteriyoruz. Dün gece ikimiz için de bir rahatlamaydı. Bir şey ifade etmediğinden değil, sadece bunun ilişkimizde belirleyici bir an olduğunu biliyorum.

Yavaş hızıma devam ediyorum, her itişte daha sert ve daha sert öğütüyorum. Yavaş gitmemize rağmen, çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Taşaklarım geriliyor.

"Rae," diye nefes nefese kaldım.

"Biliyorum. Biliyorum Hudson," diyor, yeşil gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyor. "Ben de senin yanıdayım."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, sadece orgazmlarımızdan değil, bizden, duygularımızdan, birbirimize olan sevgimizden bahsettiğini anlamamı sağlıyor.

Ve aynı zamanda, bakışlarımız birbirimize sıkıca kilitlenmişken, her şeye teslim oluyoruz.

Chapter Thirty-One

Rae

Dün gece düşündüğüm her şey vardı; garip, tatlı, eğlenceli. Bu sabah da olmasını umduğum her şey vardı, muhteşemdi, güzel, anlamlı.

Hudson beni kendisiyle birlikte duş almaya zorlamadığı için büyük bir bonus puan kazandı çünkü bu bana çok garip geliyor. Ayrıca eteğimle külot giymememle ilgili bazı yorumlar yapacağını düşünmüştüm ama şimdiye kadar tam bir beyefendi oldu.

"Rae? Bu bir evet mi? Yoksa hayır mı? Ya da belki de belki mi?" Hudson soruyor.

"Ne?" Bana sorduğu hiçbir şeyi duymadım çünkü son yirmi dört saati anlatmakla meşguldüm.

"Doğum günü hafta sonun... ben, sen, Joey, plaj."

"Umm... evet?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu tamamen bir soru olarak ortaya çıkmış olsa da, bunu olumlu olarak kabul ediyorum."

Vay anasını. Az önce sahile gitmeyi kabul ettim. Hudson ile. Ve Joey ile. Bütün bir hafta sonu için.

Benim sorunum mu? Büyük su kütlelerinden korkuyorum. Tamam, bu bir yalan. Uyuyamadığım gecelerde Q Gölü'ne gitmeyi ve sadece suyu izlemeyi seviyorum ve orası kayaların güvenliğinden oldukça büyük görünüyor. Yani öyle değil. Sadece *plajlar*. Bunun sadece bir rüya olduğunu bilsem de, tekrarlayan kabusum beni onlardan çok ama çok uzak tutuyor. Ama kabul ettim. Hudson için.

Korkum hakkında hiçbir fikri yok. Ona korkunç rüyamdan hiç bahsetmedim çünkü onunla resmi olarak görüşmeye başladığımdan beri gerçekten bir rüya görmedim ve haftalardır bunu düşünmedim. Yine de geri dönüp beni kıcımdan ısıracaklarını düşünmemiştim.

Küçük bir parçam sahile gideceğim için çok heyecanlı çünkü bu şehirden uzakta bir hafta sonu geçireceğim anlamına geliyor. Ayrıca küçük bir parçam da Hudson için, hem de doğum günümde bununla yüzleşmek istememin ne kadar büyük bir şey olduğunu fark ediyor. Ama kocaman bir parçam da -haklı olarak- çok korkuyor.

"Hey," diyor Hudson, yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Yapmak zorunda değiliz. Az önce suyu çok sevdiğinden bahsetmiştin ve Q Gölü'nü ne kadar sevdiğini biliyorum. Doğum günün için küçük bir tatil yapmanın iyi olacağını düşündüm. Ekim ortasında olacağımız ve muhtemelen çok soğuk olacağı için yüzmeyeceğiz ama en azından bir yere gideceğiz ve bize sadece benzine mal olacak. Büyükanneyle büyükbabamın eski sahil evine tam erişimim var. Yeni sahipleri kullanmamıza izin verme konusunda harika davranıyorlar."

Ellerini tutup yüzümden çekiyorum. "Biliyorum. Bir an için işten çıkma konusunda endişelendim ama sonra Clyde'ın geçen yıl doğum günümde çalıştığı için bana hâlâ borçlu olduğunu hatırladım," diye yalan söylüyorum.

Bir an bana sertçe bakıyor ve nefesimi tutuyorum, tüm saçmalıklarımı anlayacak diye korkuyorum. Ya anlar ve bırakır ya da anlamaz ve yoluna devam eder. Bu noktada ikisi de benim için sorun değil.

"Tamam. İki hafta. Doğum günün. Patronunla konuş. Cumartesi sabahı gidip Pazar gecesi dönebiliriz."

Gülümsüyormuş gibi yapıp baş parmağımla onu onaylıyorum.

Bana gerçek bir gülümseme veriyor ve kalbim biraz acımaya başlıyor.

Bunun sonu hiç iyi bitmeyecek.

"Kahve ve mısır gevreği her ne kadar lezzetli olsa da -ki rica ederim çünkü aşçılık becerilerimin kusursuz olduğu aşıkâr- dükkâna gitmem gerekiyor," diye anons ediyor.

"Benden kurtulmaya ne kadar heveslisin," diye takılıyorum, ona flörtöz bir gülümseme veriyorum.

Sırıttıyor. "Seni oturduğun taburenin üzerinde domaltmaktan daha çok istediğim bir şey yok ve muhtemelen şu anda külot giymediğin gerçeğini düşünerek bütün gün bir yarı spor yapacağım, ama gitmem gerek."

Gülüyorum. *Centilmenliği buraya kadarmış.*

"Perry!" Kuzenim Clyde'ın barında otururken bağıriyorum.

"Bu benim eski kız arkadaşım değil mi? Nasılsın şekerim? Bir tura daha hazır mısın?" Kaşlarını bana doğru sallıyor.

Joey ile tanıştığımın ertesi gecesi sabah ilk iş onu aradım - hatta Maura'yı aramadan önce, ama bunu ona asla söylememeye yemin etmiştik - böylece

Hudson'ın bizim birbirimiz için düşündüğü şey. Şimdi de Hudson'la dalga geçmeyi bırakmıyor.

"İyy," diyorum, titreyerek. "Kes şu boku. Tüylerimi ürpertiyor."

"Ama yine de çok komik. Bunu gerçekten düşündüğüne inanamıyorum," diyor Perry, *hâlâ* gülerek.

"Doğru," diye gülümsüyorum. "Burada ne yapıyorsun? Dışarıda olman gerekmiyor mu, ne bileyim iş falan arıyor olman gerekmiyor mu?"

"Hey! Yaklaşıyorum! Belki de. Neden *hâlâ* bir görüşme *yapmadın*?" diye sorar.

"Pislik," diye mırıldandım.

Telefon görüşmemden bu yana hala tek bir firma bile beni aramadı. Aslında olmam gerektiği kadar üzgün değilim. Sanırım bunun için Hudson'a teşekkür etmeliyim. Wakefield'a yepyeni bir gözle bakmamı sağladı ve artık buradan ayrılmayı o kadar da istemiyorum.

"Neden gülümsüyorsun?" Perry soruyor. Barın diğer ucuna doğru eğilir. "Bu sabah yine deli haplarını almayı mı unuttun, Rae? Tsk, tsk," diye alaycı bir şekilde fısıldar.

"Aman Tanrım! Git başkasını rahatsız et," diye bağırarak elimdeki silme beziyle ona vurmaya çalışıyorum.

Ellerini havaya kaldırarak tabureden aşağı atlar. "Ben gidiyorum, ben gidiyorum. Seni seviyorum, çılgın!" diye bağırıyor ve arkasını dönüp maskaralıklarına gülen arkadaşı Colt'un yanına gidiyor.

Perry'nin Karma'nın tadına birazdan bakacağını bilerek gözlerimi deviriyorum, çünkü Clarissa bugün onların garsonu.

"Hey! Nasılsın kızım?" Benny barın arkasından sesleniyor. "Hey! Naber, Big Ben?" Ben de ona kocaman bir beşlik çakıp bira doldurmaya geri dönüyoruz. Otomatik olarak bir kalıba giriyoruz, birbirimizin etrafında çalışıyoruz.

"Görüyorum ki doğum günün için üç gün izin istemişsin. Büyük planların mı var?" diye göz kırpmıyor.

Yüzümün kızarmasına engel olamıyorum. "Hudson beni bir yere götürüyor."

"Öyle mi? Nereye? Vegas'a mı? Çünkü siz ikiniz bu işi bir an önce yasal hale getirmelisiniz. Daha önce hiç bu kadar uygun iki insan görmemişim ve sadece birkaç kez etrafınızda bulundum."

Sadece gülüyorum. "Hayır. Bunun için altı aylık yıldönümümüzü bekliyoruz."

"İyi plan," diye başını sallıyor.

Boğazımı temizleyerek, "Burası plaj, Benny. Hudson beni sahile götürüyor."

Benny adımlarının ortasında durur, neredeyse elindeki fincanı düşürüyordu. "Kahretsin, Rae. Sen... Yani... Vay be..." diye başladı.

"Emin misin?" Başımı hafifçe sallıyorum. "Evet."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani... tarih, yer. İyi olacak mısın?"

Benny'nin benim için endişelenmesini seviyorum. Bu konuyu bu kadar önemseydiğini bilmek kalbimi ısıtıyor.

"Gerçekten mi? Çok korkuyorum," diyorum iç çekerek. "Ama... Bunu yapmak zorundayım. Yani *gerçekten yapmak* zorundayım. İçimde bunun benim için büyük bir şey olacağına dair bir his var. Bunun ne olduğunu görmeliyim, anlıyor musun?"

Benny kabul etmeden önce bir an düşünür. "Anlıyorum. Ama sadece iyi olacağından eminsen."

"Olup olmayacağımı gerçekten bilmiyorum ama daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Anlaştık mı?" El sıkışıyoruz ve Benny beni kısa bir sarılmanın içine çekiyor. "Cesursun, ufaklık. Buna hayranım. Her şey yoluna girecek. Bundan eminim."

Bu da bizden biri yapar.

Chapter Thirty-Two

Rae

"Bunun için gerçekten burada olmana gerek yok baba."

Bana "oraya gitme" der gibi bakarak kalacağını belli ediyor.

Hudson'ın Joey ile buraya gelmesini bekliyoruz. Hafta sonu doğum günüm, yani sahile büyük gezimin zamanı geldi.

Kız kardeşime döndüm. "Haley, *kesinlikle* burada olmak zorunda değilsin."

"Ne? Babamın erkek arkadaşıyla tanışmasını özlüyor musun? Hayır. Yani olmayacak." Gözlerinde özel bir pırıltı var çünkü babamın bilmediği bir şeyi biliyor. Joey'i biliyor. "Onu seveceksin baba. İkinizin *çok* ortak yönü var."

Babam bana dönmeden hemen önce onu tersledim.

"Bu senin arabayı tamir eden adam, değil mi?" Başımı salladım. "Bunun için zaten bonus puan alıyor."

Güzel, çünkü onlara ihtiyacı olacak.

Son iki haftayı öylece süzülerek geçirdim. İzinli olduğum hemen hemen her gün Hudson'lara gittim, Joey ile oynayarak ya da Hudson'a sarılıp sessizce sevişerek sayısız saatler geçirdim. İnanılmaz bir şeydi.

Ve şimdi buradayım, babamla tanışmasını ve bilmeden en büyük korkumla yüzleşmeme yardım etmesini bekliyorum. Ama her şey tersine döndü, çünkü babamla tanışacağı için heyecanlıyım ama plaj için çok gerginim.

Çok mantıklı konuşuyorsun, Rae.

Kapı zili çaldı. Hepimiz donup kaldık.

"Ben bakarım!" Haley ve ben aynı anda bağıırıyoruz.

İkimiz de çocukluk yıllarımıza geri dönerek ve yol boyunca birbirimizi itip kakarak kapıya doğru koşmaya başladık. O beni yendi. Zar zor.

"Hudson! Merhaba, merhaba. İçeri gel!" Haley yoldan çekildiğini söylüyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde korku okunuyor. Joey onu içeri kadar takip ediyor.

"Ben Haley, Rae'nin kız kardeşi." Hudson'ın elini sıkıyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Harika şeyler duydum," diyor küçük bir gülümsemeyle, çünkü ona neredeyse her gün kız kardeşimin ne kadar çılgın olduğunu anlatıyorum.

Haley eğilir ve elini Joey'e uzatır. "Sen de Joey olmalısın. Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Joey ayağa kalkıyor ve Haley'nin elini tutup bir kez sıktıktan sonra bırakıyor. "Merhaba." Sonra beni fark etti ve bekleyen kollarıma doğru bir hamle yaptı. "Rae! Plaja gideceğim için çok heyecanlıyım! Babam yüzme bilmesek de ayaklarımızı sokabileceğimizi söyledi. Değil mi baba?"

"Bu doğru, böcek."

"Baba?" diyor babam mutfak kapısında durarak. O da "baba duruşu"nu takınıyor.

Boğazımı temizledim ve Joey'i yere bıraktım. "Baba, bu Hudson, erkek arkadaşım. Hudson, bu da babam Ted." Garip bir şekilde el sıkıştılar. "Bu da Joey, Hudson'ın kızı."

Babam Joey'e bakıyor ve burnunu kıvrıyor. Joey de onu taklit ediyor. "Boyun kısa," diyor babam ona.

Joey omuz silkiyor. "En azından yaşlı değilim."

Hudson, Haley ve ben donup kaldık, nasıl tepki vereceğimizden ve babamın nasıl tepki vereceğinden emin değildik.

Sonra babam kahkahayı basıyor ve yumruğunu ona doğru uzatıyor. Joey yumruğuna vuruyor. "İyi iş, evlat."

"Teşekkürler. Babam," diyor suçlayıcı p a r m a ğ ı y l a Hudson'ı göstererek, "zekamı ondan aldığımı söylüyor."

Hudson inliyor ve ben kahkahamı bastırıyorum, çünkü *kahretsin*. Bilmeden Hudson'ı otobüsün altına attı.

"Teşekkürler böcek," diye mırıldanıyor.

"Hudson, Rae bana arabasını tamir ettiğini söyledi. Bu sefer daha uzun süre dayanacak mı?" diye soruyor babam.

"BABA!" Tısladım. "Bu hiç de iyi bir şey değil."

Hudson gergin bir şekilde kıkırdadı. "Umarım öyledir, efendim."

"Doğru," diyorum babam başka bir şey söyleyemeden. "Yola çıksak iyi olur, değil mi? Güzel bir yolumuz var. Eminim Joey de oraya gitmek için can atıyordur."

"Bu doğru. Ölüme çok yakınım. Artık gidebilir miyiz baba?" Joey dramatik bir şekilde söylüyor.

"Yapabiliriz." Hudson çantamı alıp babamın yanına gidiyor. Boştaki elini kullanarak babamın elini tekrar sıkıyor. "Seninle tanışmak harikaydı Ted. Umarım bir sonraki buluşmamız biraz daha uzun olur."

"Dört gözle bekliyorum." Babamla yeni tanışan Hudson'ın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Babam bir dahaki sefere onu çok fena kızartacak. Aslında çok iyi ve sakın bir adam olmasına rağmen Haley ve bana karşı aşırı korumacıdır. Hudson bu karşılaşmadan kesinlikle topallayarak uzaklaşacak. "Sonunda seninle tanışmak harikaydı Hudson. Bir ara bana gelmelisin.

Bir ara akşam yemeği. Ben pişiririm," diye teklif eder Haley. "HAYIR!" Babam ve ben aynı anda bağırıyoruz. "Siz ikiniz çok kabasınız!" Haley suratını astı.

Hudson sadece başını sallar ve güler. "Joe, hoşça kal de. Madem ölüyorsun, biz de gidiyoruz."

"Güle güle, Rae'nin kız kardeşi. Güle güle, ihtiyar." Buna hepimiz gülüyoruz.

Kapıdan çıkarken babamla göz göze geldik. Şu anda benden pek memnun görünmüyor. Ona en iyi "özür dilerim" bakışımı atıyorum ve o da bana başını sallayarak bunu daha sonra tartışacağımızı söylüyor.

Oops?

Kasabanın hemen kenarındaki bir benzin istasyonuna çekiyoruz. Hudson arka koltuktaki Joey ve Rocky'ye döndü.

"Çişin mi var?" diye soruyor, Joey'e bakarak, hayır demesi için cesaretlendiriyor.

İpucunu anlıyor ve başını aşağı yukarı sallıyor. Bana dönmeden önce kapıyı biraz açtı. "Benimle gelir misin, Rae?"

"Elbette," diyorum, emniyet kemerimi çözüyorum ve onunla birlikte arabadan iniyorum.

"Rocky'yi ben çıkarırım," diyor Hudson, ön tarafta bizimle buluşurken. "İyi bir plana benziyor, Stan."

Joey ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Onun adı Stan değil. Hudson."

Biz uzaklaşırken Stan Değil'in güldüğünü duyuyorum. *Göt herif.*

Pencereden dışarı bakıyor, Joey'nin işini bitirmesini bekliyor ve Hudson'ın Rocky'yi biraz sakınleştirmeye çalışmasını izliyordum ki, parlak pembe topuklu ayakkabılar giymiş bir kadının ona doğru yaklaştırmaya çalıştığını gördüm. Teşebbüs diyorum çünkü seksi görünmek yerine sadece sarhoş görünüyor.

Uzaktan bile Hudson'ın vücudunun ondan nasıl uzaklaştığını görebiliyorum. Elini onun koluna koyuyor. Hudson ona bir şey söylemek için eğiliyor.

Onu.

Kaskatı kesildim. Bu kız her kimse, Hudson onu tanıyor.

Tekrar ona doğru eğiliyor. Adam tekrar uzaklaşıyor.

Sakın korkma. Sen o kız değilsin. Bunun bir sebebi olmalı.

Joey sonunda dışarı çıkıyor ve onu istasyonun dışına sürüklediğim için lanetleneceğim. *Çıldırılmamak için çok fazla.*

Onlara yaklaşırken Hudson kadının omzunun üzerinden kısa bir süre bana bakıyor, sonra gözleri Joey'e kayıyor. Aynı anda hem kızgın, hem sinirli, hem de endişeli görünüyor.

"Hey, baba! Arkadaşın kim?"

Arkasını döndüğü anda kim olduğunu anladım. Jess. Joey'nin *annes*i.

Eğer gözleri eski makyajla kaplı olmasaydı ve günlerdir doğru dürüst duş almamış gibi görünmeseydi, Joey'nin on beş yıl sonraki halinin tıpatıp aynısı olurdu.

"Baba?" Joey tekrar soruyor. Eminim o küçük yaşında bile benzerliği görebiliyordur. Gözlerini dikmiş annesine bakıyor. "Anne?"

Hudson'dan boğuk bir nefes sesi duyuyorum. *Vay anasını. Hiç iyi değil.*

Hudson kendine gelir ve boğazını temizler. "Sadece yön soruyordu Joey," diyerek Joey'nin önüne geçer ve onun bu hareketiyle alay eden Jess'i engeller. "Rocky'yi bir saniyelğine alabilir misin? Hemen şuraya git." Joey'nin her ne olacaksa duymaması için bizden yeterince uzaktaki bir çim parçasını işaret ediyor.

Joey bu cevaba inanmış görünüyor ve Rocky'yi alıp beni Jess ve Hudson'la yalnız bırakıyor.

Hudson Jess'e dönüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Hemen gitmen gerekiyor. Burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama gitmen gerek."

Jess huffs. "Joey'i görmeye çalışmıyorum Hudson. O umurumda bile değil," diyor ve beni işaret ediyor. "Ya da senin küçük kaltağın. Seni uyarıyorum canım: Seni mahvedecek. Seni hamile bırakacak, aileden uzaklaştıracak ve sonra o gidip oynarken seni bütün gün tek başına bebeğe bakman için yalnız bırakacak."

Birisi kızgın. Bana kaltak demesinin ve Hudson'la ilgili saçma sapan konuşmasının gözümü korkutacağını sanmasından belli. İşe yaramaya yaklaşmayacak bile.

"Lanet olsun, Jess. Git artık," diye homurdanıyor Hudson alçak sesle.

Jess gözlerini kırpıştırarak yine o seksi şeyi deniyor. "Hadi Hudson. Eğlenceliydin. Bir zamanlar. Şimdi sadece sıkıcı bir babasın."

"Evet, sadece sıkıcı bir baba. İşte ben buyum," diye kestirip atıyor. "Buraya ne sikime geldin?"

Kaypaklaşıyor. "Peki. Flört etmenin beni seninle bir yere götürmeyeceğini görebiliyorum." *Buna böyle mi diyor? Vay canına, bu üzücü.* "Biraz benzin parasına ihtiyacım var. Sende var mı?"

Bu kız hakkında hiçbir bok bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ama paraya ihtiyacı olan şeyin benzin olmadığını söyleyebilirim. Lanet bir fahişe gibi giyinmiş ve beş saniyeden fazla kıpırdamadan duramıyor. Bir şeyle hız yapıyor.

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN!" Hudson göğsünü biraz daha dikleştirerek yüksek sesle bağılıyor.

Aslında onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu beni biraz korkutuyor.

Ya bir şeye çarpacak ya da sigortayı tamamen attıracakmış gibi görünüyor.

"Hudson," diyorum, yanıma geldiğinden beri ilk kez konuşuyorum, sesimde bana bakmasını sağlayacak kadar dikkat gösteriyorum. Gözlerimi Joey'e doğru kaydırıyorum. Orada öylece duruyor, donmuş, babasının akıl sağlığına zar zor tutunmasını izliyor. Ona bakıyor ve sanki gerçekliğe geri dönüyor, derin bir nefes alıp Jess'ten uzaklaşıyor.

"Seni dizginlemesi için orospuna mı ihtiyacın var? HA!" diye Hudson'a sataşıyor.

Hudson'ın göğsü yine şişti. Elimi koluna koyuyorum. Anında sakinleşti.

Jess'in gözlerinin içine bakıyorum. "Biliyor musun, bana isimler takarak üzüleceğimi sanıyorsun. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama işe yaramayacak. Ben o tür bir kız değilim." Topukları üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, yumruklarını sıkıyor, sözlerinin üzerimde yarattığı etkisizlikten tedirgin oluyor.

"Bunun seni benden daha iyi yaptığını falan mı sanıyorsun? Sürtük," diye ekliyor şeytani bir sırıışla.

"Aslında, onun ve *sıkıcı* babasının önünde kendi kanından ve canından olanı göz göre göre reddetmiş olman beni senden daha iyi yapıyor," diyorum ona sakince. Hudson sıkıcı yorumuma kıs kıs gülüyor. Başımı biraz eğiyorum ve ona toplayabildiğim en ürkütücü, en sinsi gülümsemeyi veriyorum. "Jess, gitmen gerekiyor. Şimdi. Senden daha iyi olduğumu tamamen unutmadan ve sevdiğim küçük kıza ve adama hakaret ettiğin için kıcını tekmelemeden önce."

Beyazlaşıyor. Ya da olduğundan daha beyaz. "Her ne sikimse. Mükemmel küçük resimli ailenle iyi eğlenceler, sürtük." Ve çekip gitti.

Jess: 0, Ben: 1.

"Vay canına. Kahretsin," diyor Hudson, belli ki şaşırmış. "Bu çok seksiydi." Bana yaklaşıyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Bu gece biriyle yatacaksın."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Küçük olabilirim ama güçlüyüm."

"Görünüşe göre," diye gülüyor. Sesi alçalıyor. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin?"

Öyle mi yaptım? Hıh. Oh, pekala. Nasıl olsa ortaya çıkacaktı.

Başımı salladım. "Hayır. Muhtemelen anlık bir şey.

Doğru olması mümkün değil."

Bu tamamen yalan. Bu doğru. Çok, çok doğru. Bu adama sırılsıklam aşığım.

Gülüyor ve bana sarılıyor, şakağımı öpüyor ve sonra kulağıma kadar iniyor. Her öpüşünde yüzüme karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. "Ben de seni seviyorum, Rae," diye fısıldıyor.

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Bunun bir şans olduğunu söyledim," diye yumuşak bir şekilde ona karşılık veriyorum.

"Uh-huh. Doğru. Beni çok seviyorsun."

Gülerek onu itiyorum. "Büyü artık, seni ucube. Bu bir tesadüftü!"

"Baba," diyor Joey, yanında Rocky ile bize doğru yürürken, "arkadaşın çok lanet ettim. Sen de öyle. Toplam on kez. Ben saydım. Bu on dolar eder!"

Hay sikeyim. Bu diğer her şeyi de duyduğu anlamına mı geliyor? Gözleri normal boyutlarının iki katı olan Hudson'a bakıyorum. Bu konuda onun da benim kadar endişeli olduğunu görebiliyorum. Başını hafifçe sallayarak bana bakıyor. Sanırım buna daha sonra döneceğiz.

"On mu? Küfür başına sadece yetmiş beş sent olduğunu sanıyordum!" diyerek Joey'nin dikkatini annesinden başka bir şey üzerinde tutmaya çalışıyor.

"Bu kadar çok olduğunda değil," diye açıklıyor.

Hudson oflayıp pufluyor ve cebinden bir onluk çıkarıyor. "Beni beş parasız bırakacaksın, ahbap. O zaman market alışverişini kim ödeyecek?"

Omuz silkiyor. "Rae yapacak. O beni seviyor."

Hudson bana bakıyor, bunun da bir şans olduğunu söylememi bekliyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, o kısmı kastetmiştim."

Gülüyor. "Hadi, aptallar. Kumsal bizi çağırıyor!"

Nereye gittiğimizi *neredeyse* unutuyordum. Neredeyse en büyük korkumu unutuyordum. Hudson bunu benim için yaptı. *Belki de o kadar kötü olmayacak.*

Arabaya geri döndük. Daha otoyola çıkmadan Joey uyudu. Çocukların bunu yapabilmesine imreniyorum, her yerde uyuyabiliyorlar.

"Bir şey söylemem gerekiyor," diye başlıyor Hudson. Bu her neyse, önemli olduğunu söyleyebilirim. "Jess'i öylece terk etmedim. Joey'i ondan öylece koparmadım. Sadece düşündüğün şeyin bu olmadığından emin olmak istiyorum."

"Bir saniye bile. Şimdiye kadarki en istikrarlı insan olmadığını söyleyebilirim." "Hayır ve bu gerçekten üzücü çünkü aslında eskiden harika bir insandı.

Gerçekten harikaydı aslında. Hoş, akıllı, çekiciydi ve şimdikinden çok daha muhafazakâr giyiniyordu," diye şaka yapıyor. "Sonra hamile kaldık. On altı yaşındayken, Rae. On altı! Bunun bir insana neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Onları yıkabilir. Tamamen. Jess'e de aynen böyle oldu."

Sesindeki hüznü duyabiliyorum. Eskiden Jess'i severdi; bu çok açık. Ama aynı zamanda kaybettiği her şey için duyduğu üzüntüyü de duyabiliyorum: gençliği, çocuğunun annesi, Joey için normal bir hayat.

"Ne oldu?" Sessizce sordum.

İç çekiyor. "Şey... öğrendikten ve bebeği doğurmaya karar verdikten sonra önce aileme söyledik. Babam çıldırdı. Annem ağladı. Sonrasında aylarca evde gerginlik yaşandı. Sonra her şey patladı. Babam ve ben korkunç, korkunç bir kavga ettik. Evden ayrıldım ve Jess'in yanına taşındım. Ailesi bebek doğana kadar vaktimiz olduğunu ve sonra kendi evimizi tutmamız gerektiğini söyledi. Biz de öyle yaptık. Ve bir süre için harikaydı. Yeni bir bebeğimiz olmasına rağmen, sahip olduğumuz özgürlük inanılmazdı. Her şeyin burnumun dibinde dağılmaya başlaması sadece bir buçuk yıl sürdü."

Duraklıyor, derin bir nefes alıyor ve burnunu kaşıyor, gözleri yoldan hiç ayrılmıyor.

"On sekiz yaşındaydık. Erken mezun olmuşum ve sürekli çalışıyordum. Çalışmak derken, gerçekten çalışmaktan bahsediyorum. Jacked Up'ta sayısız saatler geçiriyordum, bazen haftada altmış saat. Horton kişisel projelerinde ona yardım etmem için bana el altından para verirdi. Bunu faturalara yetiştirmek için yapıyordum çünkü ne zaman arkamı dönsem Jess daha fazla para istiyordu. Mali durum hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden hepsinin Joey'e, kiraya ve faturalara gittiğini düşündüm. Yanılmışım."

Tekrar durur, gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Devam etmene gerek yok Hudson. Sonra ne olduğunu tahmin edebilirim."

"Hayır, bunu sana söylemem gerek." Başımı

salladım. O devam ediyor.

"Bir gece eve geldiğimde Jess'i kanepede otururken, Joey'i de birkaç metre ötede avazı çıktığı kadar bağırırken buldum. Çok yorgun olduğunu ve dalgın olduğunu düşündüm. Fark etmediğim şey ise uçurtma gibi uçtuğuydu. Ona verdiğim onca parayla ne yaptığını öğrenmem bir haftamı daha aldı: uyuşturucu. Joey doğduktan yaklaşık iki ay sonra bebeğin kilolarını vermek için kokaine başlamıştı. İş yerinden bir arkadaşı onu bağımlı yapmış. İki yıl boyunca devam ettiğinden haberim yoktu. Hiç de kötü görünmüyordu. Görünüşe göre ilk başlarda sadece ara sıra oluyormuş. Sonra iş ciddiye binmiş ve uyuşturucu kullanmaya başlamış. Bunu öğrendikten sonra Joey'i alıp bir haftalığına ayrıldım. Tucker bu sayede kıcıımı kurtardı," diyor ve küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Tucker iyi bir adam," diye yorum yapıyorum.

Gülümsemesi daha da büyür. "En iyisi."

Hudson bir an sessiz kaldı. Bu konu hakkında konuşmanın onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Çenesinde bir gerginlik var ve elleri direksiyonu kavıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Kendisine mi yoksa Jess'e mi daha çok kızgın olduğundan emin değilim.

"Yani," diyor sonunda. "Sonunda geri döndüm. Jess her gün beni aradı, ne kadar üzgün olduğunu söyledi, bırakacağına söz verdi. Ben de ona inandım. Sanırım bir parçam annemle babamın sahip olduğu türden bir ilişkiyi arzuluyordu ve bu yüzden geri döndüm. Yaklaşık sekiz ay boyunca her şey harikaydı. Sonra onu başka bir iş arkadaşıyla sevişirken yakaladım çünkü o sırada aylardır yakınlaşmamıştık. Belki de bu benim hatamdı çünkü Horton hastalandığında dükkânı ben devralmaya başlamıştım." Son kısımda sesi çok üzgün geliyor, sanki hala kendini suçluyormuş gibi, ki bu gerçekten çok aptalca. "Neyse, ben kaldım. Hatta onu affettim. Ama birkaç ay sonra uyuşturucuya geri döndüğüne dair küçük ipuçları -işaretler-bulmaya başladım. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Ben de o sırada dört yaşında olan Joey'i gecenin bir yarısı aldım ve oradan ayrıldım. Ailemin yanına taşındım ve bir daha asla arkama bakmadım. Karakolda Joey'i ben gittiğimden beri ilk kez görüyordu."

Kilometrelerce konuşmuyoruz.

Uzandım ve elimi koluna koydum. "Gençtin, korkuyordun ve kendi başının çaresine bakmaya çalışıyordun. O anda doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Sen harika bir babasın Hudson. Jess'le yaşadığın her şey seni muhteşem kızına daha da yakınlaştırdı. Sakın yanlış bir şey yaptığını düşünme çünkü o anda senin için doğru olan buydu."

Etrafımızdaki hava değişiyor. Sanırım Hudson sonunda bana Jess'ten bahsetti ve bir şekilde bizi birbirimize yakınlaştırdı.

"Teşekkür ederim," diyor usulca.

"Sorun değil. Benim işim bu," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Joey hiç Jess'i soruyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Artık değil. Başlarda çok şey yaptı. Ama ona dört yaşından beri her gün hayatında olan Nanna'sına sahip olduğunu söyledim ve sanırım bu onun için her zaman yeterli oldu."

Başımı salladım. "Mantıklı sanırım."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sorar.

"Herhangi bir şey."

"Neden çocukları sevmiyorsun?"

Sikeyim.

"Bunun dışında bir şey var mı?" Deniyorum. Başını hayır anlamında sallıyor. "Kahretsin. Denediğin için puan." Bir nefes veriyorum. "Bu mutlu bir hikâye değil Hudson," diye uyarıyorum.

"Benimki gibi mi?"

"Joey'i bu işten kurtardın."

"Doğru," diye gülümsüyor. "Ama bundan kurtulamayacaksın. Ben

hazırım." "Doğru. Eee, benim Anne...şey, obiraz
berbat. O değildi.

çok affectionate. Hem de hiç. Sana bahsettiğim okyanus resmini hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Sevgi göstermeye en çok yaklaştığı an oydu. Haley son iki yıla kadar farklı bir anne hatırlıyor. Gerçekten hatırlamak için çok küçüktüm. Tek bildiğim, bana 'seni seviyorum' dediğini ya da sarıldığını bile hatırlamadığım."

"Kahretsin. Bu berbat bir şey," diyor Hudson.

"Daha da kötüleşiyor. Son güzel anımdan bir yıl sonra, annemin ve benim doğum günlerimizi kutlamak için küçük bir tatil için sahile gittik - doğum günlerimiz aynıydı. Sanırım babam bunun annemi mutlu edebileceğini düşündü." Hüzünle gülümsüyorum. "Babamın tek derdi onu mutlu etmektir. Onun için güneş onunla birlikte batardı," diyorum sesim biraz çatlayarak.

Hudson uzanıp elimi tutuyor ve birkaç kez sıkıyor. "Her neyse, ilk birkaç gün inanılmazdı. Annem çok gülümsedi.

Herkes mutluydu. Ya da biz öyle sanıyorduk." Yüzümden süzülen tek damla gözyaşını siliyorum. "Doğum günümüz tatilin son günüydü. Aynı zamanda annemi gördüğüm son gündü."

Hudson boğazını temizler. "Ne... ne oldu, Rae? "O kendini öldürdü."

Chapter Thirty-Three

Hudson

"Lanet olsun," diye nefes aldım. "Çok özür dilerim, Rae. Bu... vay canına. Sadece vay canına."

İtirafının beni nasıl hissettirdiğini kelimelerle ifade edemiyorum. Çocuklara karşı olan isteksizliğini şimdi tamamen anlayabiliyorum.

"Teşekkürler. Bazen çocukların yanında olmak zor oluyor. Bütün bu 'anne sevgisi' olayını anlamıyorum. Ben hiç anlamadım, anlıyor musun? Bu yüzden onların yanında nasıl davranacağımı, kendimi nasıl ifade edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Yanlış yapıyorum diye korkup susuyorum" diyor.

"Anlıyorum. Joey ile denediğin için minnettarım."

Rae kocaman gülümsüyor. "O her şeyi kolaylaştırıyor. Onu sevmemek mümkün değil. Hurdaya çıkmış Jess'in içinde bulunduğu durumda onun yanında olmamasına sevinirken, onu nasıl umursamadığını anlamıyorum. Aklımı başımdan alıyor."

Hurdaya çıkmış Jess, ha? Güzel.

"Kelime. Çok fazla kelime,"
diyorum ona. O da gülüyor. "Çok anlamlı."

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bunu senden duymak çok zengin."

"Daha varmadık mı?" Joey'nin cızırtılı sesi arkadan geliyor.

"Yaklaştık, böcek. Yaklaşık on dakika daha."

"Daha hızlı sür baba."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Çok talepkar."

"Heyecanlanıyor musun, Joey?" Rae dönüp ona bakarak soruyor. "Çok heyecanlıyım!"

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Joey doğmadan önceki yazdan beri sahile gitmedim. Gerçi eskiden hep giderdik, büyükannem ve büyükbabamla birlikte hangisini almak istediklerini görmek için farklı kiralık teknelere bakardık. Hatta bir yıl bir kızı boğulmaktan kurtarmıştım. Sonrasında haftalarca kendimi kahraman gibi hissetmiştim."

Rae'nin kaşlarını kaldırdığını
görebiliyorum. "Ne?" diye
soruyorum.

"Yok bir şey," diye cevap veriyor. Bir şeyler ters gidiyor gibi ama üzerine gitmek istemiyorum çünkü az önce yaptığımız konuşmanın oldukça yorucu olduğunu biliyorum

Onun için.

"Hey, baba?"

Sadece sorusunun tonundan bile ağzından çıkacak her şeyin Jess'le ilgili olacağını söyleyebilirim.

"Annem neden benzin istasyonundaydı? Garip görünüyordu. Rae'ye kötü davranıyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi," diyor Joey, sesinde belli belirsiz bir öfkeyle.

Bunun çocuğumla konuşmak zorunda olduğum bir konu olmamasını dileyerek derin bir iç çektim. "Bilmiyorum Joe. Onu uzun zamandır görmedik, değil mi?" Aynaya baktığımda onun başını salladığını görüyorum. "Bu konuda ne hissediyorsun? Onu özlüyor musun?"

Bir an bunu gerçekten düşünüyor gibi görünüyor, küçük kaşları konsantrasyonla çatılıyor. Onu izleyen Rae'ye bakıyorum. Kolyesini tutmuş, parmaklarının arasında ovuşturuyor. Gergin olduğu zamanlarda yaptığını fark ettiğim bir şey bu. Onu suçladığımı söyleyemem. Joey'nin cevabı konusunda ben de gerginim.

Sonunda Joey konuşur. "Okuldaki tüm çocuklar anneleri hakkında konuşuyor. Ben onlara Nanna'yı anlatıyorum. Bazen gülüyorlar ve benim annem olmadığını söylüyorlar."

Göğsümü ovuşturuyorum çünkü bu küçük itiraf gerçekten kalbimi acıttı. "Özür dilerim, böcek," diyorum ona.

"Sevmiyorum. Nanna'yı seviyorum. Ve biliyor musun baba?"

diye sorar. "Ne?"

"Bazen annemi özlüyorum."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Özlüyor musun?"

"Evet, ama sen, Nanna ve Rae varsınız," diyor Joey gururla. "Oh, bir de Tuck Amca ve G Amca... Ama onları neredeyse unuttuğumu söylemeyin."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Hayatında bile olmayan bir kadının onayına ya da sevgisine ihtiyacı olmadığını biliyor. Bu genç yaşında bile, diğer herkesten aldığı sevginin yeterli olduğunu anlıyor - bu da aynı derecede iyi.

"Güzel, Joe. Bu...bu iyi."

Rae'nin eli kalçamın üzerine geldi. Uzanıp onu tutuyorum ve ağzıma götürüyorum. Benimkiyle birlikte kucağıma bırakmadan önce onu birkaç kez sıkıca öpüp sıkıyorum. Tüm bunlar olurken Rae'nin yanımda olduğunu bilmek beni ona asla açıklayamayacağım şekilde rahatlatıyor.

"GÖRDÜM!" Joey aniden arkadan bağırıyor ve emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde öne doğru eğiliyor.

"Bunun o olduğunu nereden biliyorsun?" Rae soruyor. "Baban bana evin sarı olduğunu söyledi. Bu bana sarı gibi görünmüyor."

"Bu... bu sarı mı? Ama bu benim en sevmediğim renk! Sarı bir evde kalamam!" Joey dramatik bir şekilde kendini koltuğa geri atıyor.

Kıkırdıyorum. "Sakin ol, benim küçük drama kraliçem. Ya sarı evde kalırsın ya da küçük kıçını kaldırıp Wakefield'a geri dönersin."

"İyi. Sarı olsun," diye homurdanıyor. "Ama büyük yatak odasını Rocky ile paylaşmak istiyorum. O tam bir yatak canavarı."

Rae'ye bakıyorum, o da gülümsemesini zorlukla gizliyor ve omuz silkiyor. "Anlaştık," diyorum Joey'e.

Rae alçak bir kırbaç sesi çıkardı. Sadece gülüyorum çünkü o çok haklı.

"WHOA! Burası çok havalı, baba!" Joey bağılıyor, evin her yerinde koşuyor. "Benim odam kocaman! Burada yaşayabilir miyiz lütfen?"

"Daha sahili bile görmedin ve şimdiden taşınmak mı istiyorsun?" "Aman Tanrım! Neredeyse sahili unuttuğuma inanamıyorum! *Mutlaka* git ve gör. Şimdi lütfen!"

Rae eğilip fısıldıyor, "Ona ne kadar şeker verdin?" "Muhtemelen çok fazla. Sadece daha sonra çöküp yanacağı anlamına geliyor," diyorum ona,

Kaşlarımı ona doğru sallıyorum. O kıkırdıyor ve ben gözlerindeki ışıltıya aşık oluyorum.

Arabadan indiğimizden beri yüzümde kocaman aptal bir sırıtış var. Kısmen Joey'nin heyecanından, kısmen de kollarımda tuttuğum ve birlikte suya baktığımı bu harika kızdan dolayı.

Bir an için birbirimizin içinde kayboluyor, diğer her şeyi unutuyoruz. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve tatlı öpücüklerimle ona nasıl hissettiğimi anlatıyorum.

Mutluluk bu.

"Haydi, siz ikiniz!" Joey ön verandadan bağılıyor, kapı ardına kadar açık.

"Ah, ona Ruh Hali Katili adını vermeliydim," diye homurdanıyorum.

Rae gülüyor ve beni kapıya doğru itiyor. "Onu seviyorsun ve bunu biliyorsun."

Parmaklarımı uzatıyorum, birbirlerine iyice yaklaşıtıyorum. "Sadece birazcık."

Rae sahile indiğimiz yol boyunca son derece sessiz, küçük patikada yürürken nefesini tutuyor. Fark etmemi istediğini sanmıyorum, o yüzden fark etmemiş gibi yapıyorum. Okyanusa en son gittiğinde yaşadıklarını düşününce burada olmanın onun için zor olduğuna eminim. Keşke yirmi dakikadan daha az bir süre kala bana annesinden bahsetseydi, çünkü bu geziyi asla önermeyecektim bile. Ama Rae'yi de tanıyorum, yani ne kadar açık sözlü olduğunu biliyorum. Eğer bu onun yapmak istemediği bir şey olsaydı, şu anda burada olmazdık.

Joey ayak parmaklarını ilk kez suya daldırırken, Rae elime uzanıyor ve onu sıkıca kavırıyor.

"O güzel küçük kafanın içinde bir şeyler dönüp duruyor. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini biliyorum, ama sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum," diyorum ona sessizce, suyun kenarından yaklaşık üç metre uzakta dururken gözlerimi Joey'den hiç ayırmadan.

Rae elimi bir kez sıkarak karşılık veriyor.

"Çok uzağa gitme, böcek. Kendini kaptırmanı istemem," diye bağıryorum Joey'e. İki adım daha attı. "Böyle iyi. Daha ileri gitme."

Görünüşe göre bunu yapmak için en kötü hafta sonunu seçmişim. Hava bulutlu ve biraz soğuk, sert rüzgarlar dalgalı dalgalar yaratıyor, bu yüzden onu çok uzaklara götürmek istemiyorum. Okyanus bunun için çok tahmin edilemez.

"Bir ceset bulursak diye sopa toplayabilir miyim baba?"

Bu Rae'yi güldürüyor ve üzerinde taşıdığı bu garip ağırlığı kaldırmasına yardımcı oluyor.

"Bilmek istiyor muyum ki?" diye soruyor. "Hayır," diyorum ona, "p" harfini patlatarak.

"Peki, yapabilir miyim?" Joey iter.

"Evet, böcek. Hatta Rocky için biraz toplayabiliriz, böylece daha sonra getir götür oynayabiliriz. Rae ve ben yardım ederiz," diyorum ona.

"Siz sopalarınızı Rocky için kullanabilirsiniz. Ben benimkini cesetler için saklıyorum," diyor Joey ciddi bir şekilde.

Günün geri kalanını suya girip çıkararak, çubuk toplayarak, Rocky ile oynayarak ve gülerek geçiriyoruz.

Saatler sonra, Rae ve ben yatakta birbirimize sarılmış, günümüzden tamamen yorgun düşmüştük.

"Çok doluyum!" Rae haykırıyor. "Deniz mahsullü Alfredo harikaydı. Yemek yaptığın için bile hâlâ şoktayım. Gıda zehirlenmesinden endişelenmeli miyim?"

"Hey! Sözünü geri al," diyorum, "özür dilerim," diyene kadar onu gıdıklıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Çok kendini beğenmişsin. Bu çok itici."

"Tahrik edici demek istiyorsun," diye sırtıyorum. Bana bir yastıkla vurdu. "Tamam, sakın ol, tükürük ateşi."

Tekrar "bizim" pozisyonumuza geçiyoruz; başı göğsümde ve bir bacağı iki bacağımın üzerine atıyor. Benim için pek rahat değil ama... Rae için her şey mübah.

Birkaç dakika sessizlik içinde uzandık. O göğsüme küçük desenler çizerken ben saçlarını döndürüyorum. Bu çoğu çiftin yaptığı basit bir şey olsa da, bir şekilde ekstra samimi olduğunu hissediyorum. Daha önce birbirimizle paylaştıklarımızdan mı yoksa parmaklarının sanki bana tutunuyormuş gibi içe doğru kıvrılmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum.

Tam hareketleri yavaşladığında, nefes alış verişini sakınlaşmaya başladığında ve uykuya daldığını düşündüğümde konuşuyor.

"Hudson."

"Rae."

Gülümsemesini göğsümde hissediyorum.

"Bana o küçük kıızı nasıl kurtardığını anlatacak mısın?" "Bu kahramanlık olayı seni çok heyecanlandırıyor, değil mi?" Alay ediyorum. Alaycı bir sesle, "Korkunç derecede öyle," diyor.

Biraz kıkırdıyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Bazıları bulanık. Dokuz yaşındaydım ve daha önce de söylediğim gibi, büyükannem ve büyükbabam bu eve aşık olmadan önce milyonlarca plaja gitmişim, bu yüzden nerede olduğunu bile hatırlamıyorum" diyorum. "Her neyse, deniz kabukları topluyordum ve küçük bir kızın çığlık attığını duyduğumu sandım, bu yüzden sahile doğru koşmaya başladım. Karşılaştığım şey hiç hoş değildi. Bir kadın vardı ve bu küçük kız yardım için çığlık atarken o orada öylece durmuş okyanusa bakıyordu. Kadınlara konuşmaya çalıştım, hatta ona bağırdım ama hiçbir şey işe yaramadı. Ben de okyanusa koştum ve küçük kıızı kıyıya çektim."

Rae'ye bakıyorum ve kaşlarının çatılmış olduğunu görüyorum. "Peki, sonra ne oldu?" diye soruyor bana bakarak.

Gözlerinde bir parça hüznü görebiliyorum ve bu beni biraz tedirgin ediyor ama devam ediyorum. "Kuma vardığımızda kadın gitmişti. Hiçbir yerde

Gördüm. Bir adam sahile doğru koşarak geldi ve küçük kızı kaptı. Ağlıyor ve bana teşekkür ediyordu. Milyonlarca kez kızın iyi olup olmadığını sordum ve o sadece 'Nefes alıyor' demeye devam etti. Tanrı'ya şükür, nefes alıyor. İzlemesi çok zordu ve başka ne yapacağımı bilemedim... Ben de oradan ayrıldım."

Rae yine o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki uykuya dalmaya başlıyorum.

"Küçük kıza ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, sesi neredeyse uyuyormuş gibi çıkıyor.

İç çekiyorum çünkü bu benim de yıllar boyunca merak ettiğim bir şey.

"Hayır, ama keşke öğrenmek için kalsaydım."

"Ben de," diyor usulca.

Ve uykuya teslim olmadan önce duyduğum son şey bu.

Chapter Thirty-Four

Rae

"Dışarı çıkıp oynayabilir miyiz lütfen? Tekrar suya dokunmak istiyorum!" Joey heyecanla soruyor.

Hudson doğum günü çöreklerini almaya gideli sadece on beş dakika oldu ve on dört dakikadır duvarlarda zıplıyor. Bunu her zaman nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama ne kadar yorucu olsa da çok sevimli.

Bu suya dokunmaktan ikinci kez bahsediş. Onu tek başıma dışarı çıkarmaktan çekiniyorum çünkü suya uzun süre baktığımda kendimi iğrenç hissediyorum ama mavi gözlerinin içine bakıp ona hayır demek imkansız. O yüzden yapmıyorum.

"Şey... doğum günü kızı ben olduğuma göre, evet diyorum! Hadi Rocky'yi alalım ve baban dönmeden oraya gidelim."

"Woo!" diye bağıyor ve küçük bir zafer dansı yapıyor. Gördün mü? Çok sevimli.

Hudson'ın dün ne kadar açılmasına izin verdiğini hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım Hudson'ın izin verdiğinden biraz daha uzağa gitti, ama iyi görünüyor, bu yüzden boşverdim.

Orada durup suya dokunmadan onu izliyorum ve rüzgârın saçlarımı savurmasına izin veriyorum. Yine bulutlu bir gün, bu yüzden su biraz dalgalı. Bana başka bir zamanı hatırlatıyor ama tam olarak çıkaramıyorum, bu yüzden hissettiğim çekimi görmezden geliyorum.

Kendimi biraz cesur hissederek iki adım ileri atıyorum, suyun en küçük miktarı ayak parmaklarıma değecek kadar yaklaşıyorum. Soğuk ama yine de iyi hissettiriyor. Bir adım daha atıyorum.

"Oh! İçeri geliyorsun! Yaşasın! Biraz daha dışarı çık - benimle buraya gel!" diye bağıyor minik bir ses.

Zihnimin en derin yerinde, onun Joey olduğunu biliyorum. Ama ön planda, önemli olan kısımda, kendimi yedi yaşındayken duyuyor ve görüyorum ve tamamen başka bir zamana taşıyorum.

Kabusum gibi, ama bu sefer okyanustaki küçük kız ben değilim.
-Ben annemim. Yedi yaşındaki ben, annemi kaybetmemek için çok çabalıyorum.

Başını kaldır. Hatta defalarca yardım için bağırdığını duydum. Ama hiçbir şey yapamıyorum. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yok.

Ve sonra, aniden, önümde çarpıcı bir çift mavi-yeşil gözlü küçük bir çocuk beliriyor. Çok tanıdık geliyor ama onu bir türlü çıkaramıyorum.

Kollarını yüzümün önünde çılınca sallamaya başladı. Bağırıyor ve suya doğru işaret ediyor. Söylediği her şey birbirine karışıyor ama sanırım küçük kıza yardım etmem için bana yalvarıyor.

Kıza ulaşmak için dalgalarla savaştığını izlemekten başka bir şey yapmıyorum. O ulaşır ulaşmaz eve doğru yürümeye başlamak için arkamı dönüyorum ve Hudson'a doğru koşuyorum.

Gözlerinin içine baktım ve nefesim kesildi.

"Sensin," diyorum fısıltıyla. Başım ağrıyor ve görüşüm bozulmuş gibi.

Kafası karışmış görünüyor. "Tabii ki benim." Kaşları aşağı doğru çatılıyor ve kaşlarını çatıyor. "Rae..." diyor yavaşça. "Joey nerede?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Ona kafamın hâlâ bulanık olduğunu söyledim. "Ama sendin Hudson. Sen o küçük çocuktun."

"Rae," diyor, beni omuzlarımdan tutup hafifçe sarsarak. "Rae, Joey nerede? Kızım nerede?" Beni tekrar sarsıyor, bu sefer daha sert.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum. Suyun içindeydi ama o bendim..." Bir anda beni tutmayı bıraktı ve bir dizi küfür savurarak suya doğru uzaklaştı.

"O sendin. Sen o küçük çocuktun," diyorum sessizce kendi kendime. "JOEY! Siktir! Joey!" Hudson'ın bağırışını zar zor duyuyorum.

Başım dönüyor ve gümbürtü durmuyor. İki elimle tutup sıkıyorum, belki yeterince sert yaparsam çarpıntı durur diye umuyorum. Ama durmuyor.

Sonra kalbimi deniyorum, çünkü patlayacakmış gibi hissediyorum. O da işe yaramıyor.

Her şey *acıyor*. İçimdeki her şey titizlikle parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum - varlığımın her küçük molekülü yavaşça ve acıyla içimden koparılıyor. Ve bu çok, çok kötü acıtıyor.

Yapmam gereken bir şey varmış gibi hissediyorum - burada durmaktan başka herhangi bir şey - ama çözemiyorum.

Ve sonra öfke devreye giriyor, hepsi birden. Bunun ne anlama geldiğini ya da neden bu kadar öfkeli olduğumu bilmiyorum ama titriyorum; kanımın kaynadığını hissedebiliyorum. Yumruklarımı sıkıp açıyorum, yakınımıdaki her şeye saldırmaya hazırım. Bakıyorum

Ne yapmam gerektiğini gördüğümde etrafımda dönüp duruyorum.

Hudson'ın yüzen küçük bir bedene tutunuşunu izliyorum ve içimde bir şeyler kırılıyor. Ya da tekrar bir araya geliyor, hangisi olduğundan emin değilim.

Vay anasını. Bu bir kabus değil! Gerçektir! Annem boğulmamı izledi. Boğulmama izin verdi.

Ve Hudson beni kurtardı. Onu şimdi çok net hatırlıyorum - aynı siyah saçlar, biraz daha uzun ve sudan ıslanmış. Beni sahile sürüklerken yüzünde beliren panik ifadesi sonsuza dek aklımda kalacak. Başımda dururken sıırılsıklamdı ve zor nefes alıyordu ama gözleri hala çok güzeldi. Babamın beni kollarına alışını izledi. İyi olup olmadığımı sorduğunu hatırlıyorum ama babamın ağlama sesinden onu duymak çok zordu.

Yine de en zor kısmı? Onun uzaklaşmasını izlemek ve bana geri dönmesi için sessizce yalvarmaktı.

Ve başardı. *Sonunda başardı.* Ama şimdi burada kalacağından emin değilim.

Koşmaya başladım ve kızı yere bırakırken ona ulaştım. Yanlarında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Nefes almıyor! Lanet olsun, Rae! Ne yaptın sen!" diye bağıyor, öfkeyle göğsüne pompalıyor.

Pompalamaya devam etmesini çaresizce izliyorum. Bu dünyada onun için en önemli olan tek kişiye nefes verişini çaresizce izliyorum.

Sonra aniden, mucizevi bir şekilde Joey öksürür ve kocaman bir nefes çeker, otomatik olarak Hudson'a uzanır.

"Baba!" diye ağlıyor, babası onu sıkıca tutarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Orada öylece oturup babasının kollarında tamamen dağılmasını çaresizce izliyorum. Tıpkı Hudson gibi görünüyor - sıırılsıklam, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Gözlerimin önünde parçalanıyor ve tek yapmak istediğim ama yapamıyorum ve bir daha yapabileceğimden de emin değilim.

Hudson omzunun üzerinden bana bakıyor, gözyaşları yüzünü kaplıyor. "Şşş. Şşş. Sorun yok, böcek. Sen iyisin. Şşşt. Sakin ol, tatlım. Şşş," diye fısıldıyor Joey'e durmadan.

Bu bakış -şu anda Hudson'ın yüzünü süsleyen bakış- çocukken gördüğüm her şeyin yerini alıyor. Bu korkmuş bir babanın, yıkılmış bir adamın bakışı.

Ve bunu ona *ben* yaptım.

Benden yavaşça uzaklaşmasını çaresizce izliyorum çünkü *bunun* bizim için bir son olduğunu biliyorum.

O anda bütün dünyam yıkıldı.

Hudson oturma odasına geri dönüp önümde dururken ayağa fırlıyorum.

"O nasıl?" Ellerimi ovuşturarak soruyorum.

"Çok yorgun. Kafası karışık. Uyuyor." Ağır ağır iç geçiriyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Şu anda pek nazik davranacak havada değilim Rae, o yüzden doğrudan konuya gireceğim. Orada ne oldu öyle? Neden ona göz kulak olmadın?"

Fokur fokur kaynıyor ve iyi bir sebebi var. Onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattım. En değerli hediyesini bana emanet etti ve ben bunu tamamen mahvettim.

"Ben... Kahretsin. Gerçekten bilmiyorum," diyorum ona, ağlamamak için dudağımı ısırarak. Şu anda çok utanıyorum. Korkunç derecede utanıyorum.

"Yeterince iyi değil, Rae. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bir şeye. Herhangi bir şeye."

Tekrar oturuyorum ve düşmeyi başaran tek damla gözyaşımı siliyorum.

Sikeyim. Nefes al. Al, ver. Al, ver.

En baştan başlıyorum.

"Yedi yaşımdan beri tekrarlayan korkunç bir kabus görüyorum. Her zaman aynı: Annem izlerken okyanusta boğuluyorum. Küçük bir çocuk görüyorum. Sonra batıyorum. O noktada her seferinde terleyerek uyanıyorum. Bugüne kadar bunun bir rüya olduğunu sanıyordum. Ama değilmiş. Bu bir anı," diyorum ona. Her şeyin onun için tıklandığı anı görüyorum.

"Ben... Sen... Ben seni kurtardım. *Sen* o küçük kızdın. Kahretsin," diyor, üzgün görünüyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

"Bugün bir çeşit flashback yaşadım. Ama bu sefer ben değildim. Annemdim. Hareket etmeye *çalıştım*. Joey'e yardım *etmek istedim*." Joey'nin adı geçince kafasını kaldırdı ve aynı şekilde kızgın olduğu ana geri döndü. "Ama yapamadım. İçten içe onu oraya tek başıma götürmenin yanlış bir şey olduğunu biliyordum ama ona hayır diyemedim," diyorum, son kelimedede boğuluyorum. "Sana söz veriyorum Hudson. Joey'i asla ama asla incitmek istemem, ona kötü bir şey olmasını asla istemem. Çok ama çok üzgünüm."

Hiçbir şey söylemiyor; sadece bana bakıyor.

"Hudson?" Ona doğru uzanarak söylüyorum. Hızla geri çekiliyor ve bu canımı acıtıyor.

Çok kötü acıyor. Gözyaşlarım daha sert düşüyor.

"Bir şey olmasını istemedim, bana inanmak zorundasınız. Joey'i seviyorum. *Seni* seviyorum. Bunu anlamak zorundasın."

Gözleri sulanıyor ve bir anlığına -sadece bir anlığına- onunla bir yere varabileceğimi düşünüyorum.

"Sanırım... Sanırım gitmen gerekiyor, Rae," diyor bana sessizce. Ayağa kalktı ve odadan çıkmaya başladı. Yarı yolda durup bana doğru döndü. "Joey'i bu gece hiçbir yere götürmüyorum ve bence burada kalmasan daha iyi olur. Ya benim arabamı alırsın ya da birinin gelip seni almasını sağlarsın. Ben ikincisini tercih ederim."

Ve sonra kalbimi de yanına alarak gitti.

Bu yüzden soru sormayacak ve hatta yolculuk yapmakta tereddüt etmeyecek tanıdığım tek kişiyi aradım.

"Alo?"

"Perry..."

"Rae? Neyin var?"

"Perry..." diye deniyorum, gözyaşlarım sertçe akıyor. "Sana ihtiyacım var."

Chapter Thirty-Five

Hudson

"Ara onu artık, göt herif!" Tucker masamın karşısından bana bağıyor.

Rae ile konuşmayalı bir haftadan fazla oldu. Joey dışında herhangi bir şeye ya da herhangi birine gülümsemeyeli bir haftadan fazla oldu. Büyük bir öfke yumağından başka bir şey değildim.

Gaige ona, "O kadar basit değil, Tucker," diyor.

Ve Gaige haklı. Bundan çok daha karmaşık.

Joey'e bir şey olmasına izin verdiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Kendi "mükemmel aile" fantezimle o kadar meşguldüm ki suyun Rae'yi ne kadar korkuttuğunu göremedim. Yani bu benim hatam. Onu Joey ile sahilde o şekilde yalnız bırakmamalıydım.

Bunların hiçbirinin Rae'nin hatası olmadığını biliyorum ama yine de gördüğü kabusu ya da sudan ne kadar korktuğunu bana doğrudan anlatmadığı için ona kızgırım.

Tüm bunların hayatındaki travmatik bir olayın korkunç bir şekilde yeniden yaşanması olduğunu anlıyorum - belli ki kısmen engellediği bir olay. Herkesin böyle bir şeyden kopmasını anlayabilirim ama ben çocuğumun -benim dünyamın- bunun ortasında kalmasına izin verdim. Bu iyi bir şey değil.

Tüm bunların ötesinde, her şeyden sonra Rae'ye davranış şeklimden utanıyorum. Ona karşı çok soğuktum, söylediği hiçbir şeyi kabul etmedim. Bunun için beni asla affetmeyeceğini biliyorum ve onu suçlayamam.

Bu yüzden debelenmeye devam edeceğim çünkü hak ettiğim şey tam olarak bu. "Saçmalık değil! Ver şu lanet telefonu bana, ben yaparım. Sen sadece

adının yanındaki yeşil düğmeye bas. BOOM! Bitti!"

"Tuck, dostum, sakın ol. Derin bir nefes al," diye tekrar deniyor Gaige, her zaman mantığın sesi olarak.

"Hayır. 'Sakinleşmeyeceğim'. Son bir haftayı ve birkaç günü surat asmaktan ve beni boş yere azarlamaktan başka bir şey yapmayarak geçirdi. Bundan bıktım usandım." Sanki ben burada değilmişim gibi konuşuyorlar. "Kafasını kışından çıkarıp lanet olası özel hayatını düzeltmesi ya da bu saçmalığı kapıda bırakması gerekiyor. Benden bu kadar."

Gaige bir tur daha atıp Tucker'ı herhangi bir şekilde yatıştırmaya çalışırken zar zor dinliyorum. Hiçbiri işe yaramıyor.

"Oh, Tanrı aşkına, adamım. Kapa çeneni ya da ofisimden çık ve evine git. Bu saçmalıkları duymaktan bıktım," diyorum sonunda ona.

Gözlerimin içine bakıyor. "Hayır. Yapacak işlerim var ve -senin aksine- her beş saniyede bir arkamı dönüp ağlamak yerine yapacağım. Çık dışarı. Evine git. Git şu boku düzelt yoksa işim biter. Seninle bu şekilde çalışmayacağım. Seni kardeşim gibi seviyorum Hudson. Ama bundan bıktım. Bu yüzden kendini hırpalamanı izlemekten yoruldum." İç çekiyor. "Ben. Görüyorum. Seni. *Hiçbiri* senin suçun değildi, dostum. *Hiçbiri* Rae'nin suçu değildi. Kendine gel!" diye son bir kez bağırıp ofisimden çıktı.

Arkasından bakıyorum, Gaige'in "Tucker haklıydı" dediğini zar zor duyuyorum ve gidiyorum. Oturdum ve düşündüm. Düşündüm, düşündüm ve düşündüm.

Ve sonra bir şey beni çarptı. Paltomu ve anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum ve ne olursa olsun bana saçmalık anlatmayacağını bildiğim tek kişiye gidiyorum.

"Anne! Evde misin?" Annemin evinin ön kapısını açarak bağıyorum. "Oturma odasında, canım!"

Köşeyi döndüğümde onu garip, inanılmaz derecede rahatsız görünen bir yoga hareketi yaparken buldum.

"Kahretsin, anne. Sert görünüyor."

"Tam tersi. Çok rahatlatıcı," diyor ve kendini garip kıvrımlarından kurtarıp yere bağdaş kurarak oturuyor. "Yapman gereken bir şeye benziyorsun. Neler oluyor, evlat? Dökül bakalım."

Kanepeye oturdum, yüzüm ona dönüktü.

"Rae olayını doğru idare ettiğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Sen öyle san," diye kestirip atıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Birincisi, dev olman gözlerini devirdiğin için kışına şaplak atamayacağım anlamına gelmiyor. İkincisi, haklısın. Bu kadar basit."

İç çektim. "Bunu nereden biliyorsun?" "Her şey için sloganım nedir?" diye soruyor.

Hatırlamam biraz zaman aldı. "Her şeyin bir nedeni vardır." Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Onu kurtardın Hudson."

Yüzümü ona çeviriyorum, ne demek istediğinden pek emin değilim. Dizimi okşuyor. "Alacaksın. Merak etme. Ben kahve yapmaya gidiyorum. Bir şey ister misin?"

"Onun yerine viskin var mı?" Şaka yapıyorum.

"Kahve, kahve ya da elma suyum var. Sen seç."

İçimi çektim. "Kahve iyi olur. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp mutfığa gidiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Onu kurtardım, ha. Bu harika tavsiye için teşekkürler anne. İnliyorum ve kanepeye uzanıyorum, gözlerimi kapatıp başımı tutuyorum, çünkü görünüşe göre bu her şeyi daha iyi görmemi sağlayacak.

Siktir!

Rae'yi affetmem gerektiğini *biliyorum*. Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını biliyorum ama bu çok zor. Bana kabusundan ya da korkularından bahsetmemesini atlatmak zor. Joey'e göz kulak olması gerektiği gerçeğini görmezden gelmek zor. En fazla yirmi beş dakikalığına gitmişim ve Joey neredeyse boğuluyordu. Otuz dakikalığına gitmiş olsaydım ne olurdu? Ya da yirmi altı dakika? Joey nerede olurdu? Rae nerede olurdu? Neye geri dönmüş olurdum?

Ama asla bilemeyeceğim. Asla öğrenemeyeceğim. Ve bunun için çok minnettarım. *Ama ya olursa?* Aklımdan çıkaramadığım, üstesinden gelemediğim kısım bu.

Rae'nin gözetimi altında ona başka bir şey olmasından korkuyorum, hatta dehşete düşüyorum. Ama ben -ya da kalbim mi demeliydim- korkmamam gerektiğini biliyorum. Tüm bunlar Rae'nin başına gelenler yüzünden oldu, başka bir sebepten değil. Rae hâlâ sorumluluk sahibi bir yetişkin ve Joey'e karşı çok iyi. Sadece bunu kafama yerleştirmem gerekiyor.

"Bu konuda çok fazla düşünüyorsun," diyor annem. Gözlerimi açtığımda onu kapıda dikilirken buluyorum. "Sana hiç babanın sen üç yaşındayken seni arabada bırakıp gittiği zamanı anlatmış mıydım?"

"Ne? Hayır mı?" Nedense bir soru gibi geliyor.

Başını sallıyor ve gelip kanepede yanıma oturuyor. "Bu doğru. Sıcak bir yaz günüydü. Pencereler falan açıktı. Seni kreşten almıştı ve olay olduğunda ben hâlâ işteydim. İşten sonra arabayı garaj yoluna çektim ve içeri girdim. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım çünkü beni her zaman kapıda karşılardın. Baban kanepede sızmış, uyukluyordu. Adını söyledim.

tekrar tekrar, yankıdan başka bir şey almadan. Bağırışlarım sonunda babanı uykusundan uyandırdı. Paniklemişti, tamamen çıldırmıştı, seni arıyordu. Belli ki hiç cevap alamadık. Polisler falan arandı. Onlar oraya vardıkdan yarım saat sonra bir polis memuru arabanın camından içeri baktı."

Tamamen şok olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Ne oldu? Babam beni nasıl unuttu?"

Omuz silkiyor. "Çok yorgundu Hudson. Maddi durumumuz iyi değildi ve ikimiz de uzun saatler çalışıyorduk. Eve dönerken uyuyakaldın ve o da uyuyakaldı, seni genellikle ben aldığım için arka koltukta olduğunu bile unuttu."

"Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu. Yani polis arabalarının ışıklarını hatırlıyorum ama başka bir şey hatırlamıyorum. Siz ikiniz nasıl hallettiniz?"

"Dürüstçe mi? Uzun süre kızgındım. Orada iki saatten fazla kaldın Hudson. Sıcak bir arabada uzun bir süre. Polis çoktan uyuduğun için şanslı olduğumuzu, panik falan yapmadığını söyledi. Bu durumu daha da kötüleştirebilirdi," diyor bana. "Neredeyse iki hafta boyunca hiç konuşmadık. *İki hafta*. Birlikte yaşıyorduk ve birlikte bir çocuk büyütüyorduk. Konuşmadan geçirmek için uzun bir süre. Çok zordu. Ama sonra bir gün senin güvende olduğunu, iyi olduğunu fark ettim. Bu benim için aniden yeterli oldu. O iki hafta boyunca babanı sevmekten hiç vazgeçmedim. Aslında, sanırım bu onu daha çok sevmeme neden oldu. Kalbim tüm zaman boyunca onu arzulamaktan başka bir şey yapmadı. Sanırım tüm bu olanlar bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı."

Ve sonra benim için tıklar. Geçen hafta ve birkaç gündür hissettiğim şey buydu. Boşluk. Özlem.

Rae'nin hayatıma geri dönmesine *ihtiyacım var*. Beni gülümsetiyor. Beni mutlu ediyor.

Beni bütün hissettiriyor. Ve onu seviyorum. *Kahretsin, onu seviyorum*.

Joey güvende, hatta mutlu. Sonunda, en önemli şey bu. "Ya olursa "nın artık bir önemi yok. O mutluluğu yeniden bulmamın, Rae'yle yaşadıklarımı geri almamın zamanı geldi çünkü kalbimin bu ayrılığa daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

"Bunu hallettin mi?" diye soruyor annem, bana usulca gülümseyerek.

Derin bir nefes veriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Evet, sanırım yaptım."

Chapter Thirty-Six

Rae

Perry ve Maura son yarım saattir ön kapımı çalıyorlar. Cevap vermeyi reddediyorum. Aslında, bu koltuktan kalkmayı bile reddediyorum.

Ama tuşların titrediğini duyduğumda boku yediğimi anlıyorum.

"Gerçekten mi, Rae? Onlar senin en iyi arkadaşların," diyor Haley, kapıya doğru yürürken.

Ve iki haftadır yaptığım gibi, onu görmezden geliyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, odasına doğru yürüyor ve kapıyı çarpıyor. Ona hala çok kızgın olduğum için irkilmiyorum ya da umursamıyorum bile.

Maura geliyor ve kanepede yanıma oturuyor. Perry adım atıyor.

"Rae," diye başlar Maura nazıkçe. "Evden çıkman gerek. Gittiğin tek yer iş. Vakit geldi."

Sadece ona baktım. "Ciddi misin sen? "Zamanı geldi mi? Ne kadar kötü batırdığının farkında mısın? Neredeyse küçük bir kızı öldürdüğümün farkında mısın?"

"Oh, bırak artık, Rae! Kimse seni suçlamıyor! Bahse girerim Hudson bile seni suçlamıyordur! Geçmişinde yaşadığın son derece berbat bir duruma normal bir tepki verdin. Hayatın boyunca farkında olmadan TSSB ile yaşadın! Hiç kimse. Suçlamıyor. Seni," diye bağırıyor Perry, açıkça sinirlenmiş bir halde.

Bana kızgınlığını nereden alıyor? Eminim başından beri biliyordu!

Ona ters ters baktım. "Biliyor muydun, Perry? Bana ne olduğunu biliyor muydun? Anneme?"

"Beni böyle aşağılamaya cüret etme. Hayır, bilmiyordum! Ben de en az senin Haley ve Ted Amca'ya kızdığın kadar kızgıyım," diye bağırarak Perry, Haley'nin duyması için son kısmı daha da yüksek sesle söyler.

"SIKTIR GIT, PERRY!" Haley

bağırıyor.

Buna kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. Perry fark etti.

"Gördün mü?" diyor usulca. "Kız arkadaşımın orada bir yerde olduğunu biliyorum. Şimdi git duş al. Q Gölü'ne gidiyoruz. Oradaki pislikten uzakta biraz düşünmeye ihtiyacın var."

Maura ayağa kalkar. "Sana yardım edeceğim. Hadi," diyor ve elini bana uzatıyor.

İç çekiyorum. "Tamam. Ama eşofmanlarımı giyiyorum."

Q Gölü'nde en sevdiğim yere yanaştık ve Perry ile ben arabadan indik. En sevdiğim battaniyemi aldım, üzerine serdim ve biraz "kendime" zaman ayırmak için yerleşmeye hazırlandım.

Maura, Perry'nin arabasının yolcu tarafından, "Bir saate kadar döneriz," diyor.

Önce kendime biraz zaman ayırmamın daha iyi olacağına karar verdiler. Tüm kalbimle kabul ettim.

Perry kollarını bana doladı. "Seni seviyorum, tatlı kız. Bunu unutma."

Arabaya binip uzaklaşmasını izliyorum ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Şu anda pek hoş değiller.

Joey'e olanlar için kendimi çok ama çok kötü hissediyorum. Ve biliyorum ki her şey olduğundan çok daha kötü sonuçlanabilirdi, ama bu tüm suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyor. Hudson'ın beni kovmak için her hakkı vardı. Her şeyi bitirmeye hakkı vardı. Bunu hak ettim.

Battaniyemin üzerine oturup dizlerimi yukarı çekiyorum ve kollarımı onlara dolayarak göle bakıyorum. Tıpkı Maura'nın dediği gibi, doğum gününden beri Clyde'dan başka bir yere ilk kez gidiyorum. Perry o gün her şeyi bırakıp beni almaya gelmişti ve yol boyunca onunla konuşmadım bile. Kimseyle konuşmadım. Maura ve Perry'ye söylemem üç günümü aldı.

Sonra Haley'e patladım ve bana "kabusumun" aslında bir anı olduğunu bildiğini söylediği andan beri onunla konuşmadım. Artık gerçeği bildiğimi babama söylemiş olmalı, çünkü her gece işten çıktığında telefonumu patlatıp duruyor. Daireye iki kez uğradı ama ön kapının suratına çarpılmasından öteye gidemedi.

İkisine de çok kızgınım. Bana ve görünüşe göre diğer herkese yıllarca yalan söylediler. Yıllarca! Peki ne için? Akıl sağlığım için mi? Benim üzülmemi istemedikleri için mi? Endişelerinin ne kadarının benim için ne kadarının kendileri için olduğunu merak ediyorum.

hiç öğrenmedim. Onları tamamen affetmem uzun zaman alacak.

Çok garip bir Şükran Günü olacak.

Haley benimle konuşurken onunla konuşmamış olabilirim ama onu dinlediğimden eminim.

Her şeyin bir rüya olduğuna inanmama izin verdiklerini çünkü benim de öyle düşündüğümü ve beni hiç düzeltmediklerini söylüyor. Özellikle de ben büyüdükçe, çünkü doğum günümde, yani annemin kendini öldürmesinden bir gün önce olduğu için bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorlardı.

Annemin beni sevdiği ortaya çıktı, sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyordu. Beni doğurduktan sonra aylarca süren bir doğum sonrası depresyonu geçirmiş. Sonunda bundan kurtuldu ve birkaç mutlu yıl geçirdi. Çok küçük olduğum için pek bir şey hatırlamıyorum ama Haley söylediğinde annemin gülümsemesini hatırladım. Çok güzeldi.

Sonra ben beş yaşındayken tekrar hamile kaldı. Bu bilgi beni şaşırttı çünkü ben hiç hatırlamıyordum ama Haley biliyordu. Bebeği kaybetti. Depresyonu kontrolden çıktı ve intihara sürüklendi.

Tüm bunları benden neden sakladıklarını anlamıyorum. İntihar ettiği zaman yüzünden miydi? Kendimi suçlayacağımı mı düşündüler? Sanırım ilk başta böyle düşünmüş olabilirim -özellikle de gençken- ama bu suçluluk duygusunu uzun süre taşımamın imkanı yok. Depresyonu anlıyorum. Yardım edilebilecek bir şey olmadığını anlıyorum.

Olanlar için annemi suçlamıyorum ve asla suçlamayacağım. Bunu ona asla söyleyemeyeceğim, bu yüzden aklıma gelen bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. "Seni suçlamıyorum anne. Hiçbiri senin hatan değildi," diyorum sessizce, ilk kez yüksek sesle.

"Sanırım benim de seni suçlamamam adil olur, ha?"

Gizemli sese doğru dönüyorum ve nefesim kesiliyor.

"Hudson."

Chapter Thirty-Seven

Hudson

Onu eşofmanları ve tişörtüyle kıvrılmış bir halde gördüğüm anda doğru kararı verdiğimi anladım.

Perry geçen gün beni arayarak Rae'nin annesi hakkında bildiği her şeyi ve Haley ile Ted'in bunu yıllarca ondan nasıl sakladıklarını, Rae'nin bunun sadece tekrarlayan bir kabus olduğuna inanmasına nasıl izin verdiklerini anlattı. Bana Rae'nin plajdan sonraki Çarşamba gününden beri ikisiyle de - ya da onunla- konuşmadığını söyledi.

Anlıyorum. Onlara karşı sessizliğini tamamen anlıyorum. Ben de kızardım. *Zaten kızgıyım.* Ama en azından Ted'in bu işe karışmasını da anlıyorum. Onu korumak için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ben de Joey için aynısını yapardım.

Keşke ona daha önce bunların hiçbiri için onu suçlamadığımı söyleseydim, çünkü onu böyle görmek canımı acıtıyor. Sonra annesiyle konuştuğunu duydum. Evet, kalbim kırıldı.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve yanındaki yeri işaret ediyorum. Kenara kayıyor, ben de kendimi yere bırakıp onunla birlikte göle bakıyorum.

Nefes alma konusunda pek iyi değil. Her nefesi çok sert geliyor.

"Seni suçlamıyorum Rae," diyorum ona usulca.

Ağlamaya başladığında vücudu titriyor. "Ağlamalısın, Hudson. Gerçekten, gerçekten yapmalısın."

"Nasıl yapabilirim ki? Geçmişinde olanlara bir şey yapamazsın. Böyle travmatik bir olayla yüzleşmek zorunda kalan *herkes* yıkılır. Orada olanın sen olmadığını anlıyorum. Sana söz veriyorum. Sana kızgın değilim, Rae."

Burnunu çekiyor, yüzünü siliyor. "O zaman neden aramadın ya da başka bir şey yapmadın?"

"Çünkü *kendime çok* kızgıyım, Rae," diyorum iç çekerek. "Ama... ama neden? Sen yanlış bir şey yapmadın. Kahretsin, onu *kurtardın!*"

"Seni onunla bırakmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Önceki gün o kadar nemliydin ki terlemeden birkaç saniyeden fazla suya bakmadın bile," diyorum ona. "Seni sahile götürmeye ikna edeceğini bilmeliydim ve bu

Seni sokmam gereken son pozisyondu. Bununla tek başına yüzleşmeye hazır değildin. Ve bu *sorun değil*, Rae. Gerçekten öyle. Seni bununla kendi başına yüzleştirmek benim hatam. Bunun için özür dilerim."

Ona bir göz attım. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. İki parmağımla uzanıp ağzını kapatıyorum.

"Sinekler, Rae."

Gülümsüyor. *Gülümsüyor. Gülümsüyor.* Ve o anda, dünyam yeniden bir bütün oluyor.

"Yapamam... Kendini suçladığına inanamıyorum. Bu çok saçma" diyor.

"Aynen öyle," diye göz kırpıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Ne kadar da iyi bir ikiliyiz."

Hafifçe kıkırdıyorum.

Birkaç dakika sessizce oturup göle bakıyoruz. Önce o kırıldı.

"Özür dilerim Hudson. Çok, *çok üzgünüm.*"

Başımı sallıyorum ve kalınca yutkunuyorum. "Öyle olduğunu biliyorum, Rae. Ve artık bunun gerçekten kimsenin suçu olmadığını biliyorum. Annem bunu fark etmemi sağladı."

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve inliyor. "Biliyor mu?" "Elbette biliyor. Ve sana kızgın değil. Söz veriyorum." "Ne... ne dedi?"

"Her şeyin bir nedeni vardır. Bu onun sloganı sayılır." "Bu kadar mı? Tüm söylediği bu muydu?" Rae açıkça şok olmuş bir halde soruyor.

"Evet. Ve bana seni bir kez kurtardığımı hatırlatmayı uygun gördü." Omzumu onunkine çarpıyorum. "Bunun için bir şey değil, bu arada."

Rae tekrar gülümser. "Teşekkür ederim, ama sanırım hala tek söylediğinin bu olduğunu anlamıyorum."

"İlk başta ben de bilmiyordum. Gerçekten kafam karışmıştı. Ama sonra fark ettim ki eğer seni kurtarmasaydım, seninle tanışamayacaktım. Onun için bir puan," diye şaka yapıyorum. "Eğer Joey'le olan bu şey olmasaydı, anneni ya da gerçekte nasıl tanıştığımızı asla öğrenemeyecektin. Bu konuda hâlâ karanlıkta olacaktın. Hala ebeveyn olmaya uygun olmadığını düşünürdün çünkü annen tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmedin."

Kısa bir süre duraksıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bundan sonraki kısımda üzülebileceğini biliyorum ama söylemek zorundayım.

"İlk başta bana kabusundan ya da korkundan bahsetmediğin için sana kızmıştım ama neden bahsetmediğini anlıyorum. Bunların hiçbirinin gerçek olduğunu düşünmedin. O sahile ilk ve son kez yüzleşmek için gittin. Her şeyin başına yıkılacağından haberin yoktu. Ve öyle de oldu. Ama şimdi, Rae? Şimdi özgürsün. Artık o korkuya sahip değilsin. Sonunda her şeyden kurtuldun," diyorum ona.

Yine sessiz. Onu izliyorum. Ağlamaktan yüzü şişmiş olsa da hâlâ çok güzel. Onunla geçirdiğim iki haftayı kaçırdığıma inanamıyorum. İki hafta boyunca onun kahkahalarını ya da ağzından rastgele çıkan tuhaf şeyleri kaçırdığıma.

"Tüm bunlardan ne anladın?" diye soruyor.

"Bu kolay. Seni yakaladım. Joey var. Müthiş bir kahraman kompleksim var."

Bu ondan tam teşekküllü bir kahkaha alır. Sonra ciddileşiyor. "Joey bana kızgın mı?"

"Hiç de değil. Suda böyle şeylerin olabileceğini ve çok uzaklaştığını biliyor. O kadar uzağa gittiği için *ona* kızdığımı düşündü."

"Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum. Aslında her gün seni soruyor, seni aramam için yalvarıyor çünkü seni özliyor. Joey seni seviyor, Rae."

"Ben de onu seviyorum," diyor üzüntüyle.

Uzanıp elini bacaklarından çekiyorum ve yaklaşıyorum. "Rae, bana bak." Bakıyor ve gözlerinde birikmeye başlayan yaşları görebiliyorum. "O hafta sonu söylediklerimde ciddiydim. Seni seviyorum. Bu değişmedi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor, gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor.

"Bunu bana nasıl sorarsın? Seni sevmemek çok zor. Komiksin, *gerçeksin*, kesinlikle muhteşemsin ve zekisin. Sen mükemmel bir paketsin. Çok tuhaf bir mizah anlayışın var ve benimkiyle mükemmel bir uyum içinde. Sen... Siktir." Duraklıyorum. "Bu kulağa çok aptalca gelecek ve şimdi sana taşaklarımı uzatabilirim ama sen... sen beni tamamlıyorsun. Sana kadar bir şeylerin eksikliğini hissettiğimi bile bilmiyordum. Kalbimde Joey'nin yanında daha fazla yer olduğunu bile bilmiyordum ama sen bunu kanıtladın. O boşluğun çoğunu onunla paylaşıyorsun. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Sadece *sen varsın. Seni* seviyorum."

Gözyaşları şimdi daha sert akıyor. Onu kollarımın arasına aldım ve sadece sarıldım. Son titremesine kadar ona sarılıyorum.

Yavaşça uzaklaşıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Sonra iyice eğilip beni öpüyor. İlk başta yumuşak ve kararsız ama ben daha fazlasını istiyorum. *Oh,*

Dostum, daha fazlasını istiyorum. Dilimi çıkarıyorum ve anında bana açılıyor. Başının arkasından tutup sırtüstü düşerken onu da kendimle birlikte çekiyorum, öpüşmemiz hiç kesilmiyor.

Özlediğim şey buydu. Kalbimin kabardığını hissedebiliyorum. Kendimin yeniden bütünleştiğini hissedebiliyorum. Buna ihtiyacım vardı. Rae'ye ihtiyacım var.

"Eee?" Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda sordum. Yarı yarıya üstümde yatıyor ve ben de yarı yarıya spor yapmıyorsam lanetleneyeceğim.

"Bunu özlemişim," diyor ve dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Ben de," diye kıkırdıyorum.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Gerçekten seviyorum. Beni olduğum gibi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Filtresizliğimi kabul ettiğin ve beni Joey'nin hayatına aldığın için teşekkür ederim. Tüm bunların benim için ne kadar önemli olduğunu asla anlayamayacaksın. Ben de sana bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

"Öpüşerek yapabilir misin?" Ben öneririm. Güldü.

Ve sonraki bir saat boyunca beni milyonlarca kez daha öpüyor.

"Saat kaç?" diye soruyor öpücükler arasında.

Telefonumu çıkarıyorum, dudaklarımız hâlâ birbirine bağlı. "Sekiz." Öpücük. "Otuz." Öpücük. "Yedi."

Kıkırdıyor ve biraz geri çekiliyor. "Muhtemelen eve dönmeliyim. Sen de Joey'i yatırmak için eve gitsen iyi olur." "Mood

Killer yine iş başında," diye kestirip atıyorum.

Ayağa kalkıyoruz ve battaniyeyi katlamasına yardım ediyorum.

"Kahretsin! Maura ve Perry geri dönmedi! Onları aramam lazım," diye haykırarak telefonunu çıkarır.

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Bu bir çeşit tuzaktı, Rae." Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyleydi. Lanet olası Perry," diyor. "Aslında..." diye başlıyorum. "Maura'ydı."

"Şu her şeye burnunu sokan küçük fahişe!" diye bağırıyor.

Gülüyorum. "İlk randevumuza hoş bir geri dönüş olacağını söyledi. Tam olarak 'kör buluşma' dedi. Bununla gerçekten gurur duyuyordu."

"Biliyor musun... bu hiç de fena bir fikir değil," diyor Rae, belli ki benim henüz düşünmediğim bir şey düşünmüş.

"O da ne?"

"Yeniden başlamak. Çünkü benim yaptığım temelde bu. Biz de yapabiliriz," diyor omuz silkerek.

Bunu görebiliyorum. "Hmm. Tamam, anlaştık. O zaman baştan başlarız. Merhaba, ben Hudson," diyorum elimi uzatıp onunkini sıkmak için.

Sırıttıyor. Çok kötü, daha önce hiç görmediğim bir şey. Uzattığım elimi görmezden gelerek bir adım öne çıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Beni becermeden önce en azından bana yemek ısmarlaman gerekmez mi?" Ve ben onun ağzına tekrar aşık oluyorum.

Epilogue

Rae

"Joey Eleanor Tamell, acele et! Bir programımız var!" Hudson merdivenlerden yukarı bağıyor.

Yılbaşı gecesi ve Hudson beni "dışarı" çıkarıyor. Sanırım geçen hafta söylediğinden beri milyonlarca kez sordum, Joey'den bile yardım istedim. Sıkı sıkıya kilitli. Bana bir bok söylemiyor.

"Geliyorum, geliyorum! Tanrım!" diye bağıarak koridorda koşmaya başlar.

"Koşmak yok dostum," diye hatırlatıyor Hudson ona. "Çok patronluk taslıyorsun," diyorum ona şakayla karışık.

Bana ters ters baktı. "Başlama bile, kadın. Seni burada bırakacağım."

"Nereye gittiğimizi bilmediğim için buna üzülsem mi üzülmemem mi bilemiyorum."

Bana yine o aptal sırtışıyla bakıyor. "Oh, öyle yapmalısın."

Ona dilimi çıkarıyorum ve Joey'nin eline uzanıyorum. "Hadi, böcek. Arkada seninle oturuyorum. Baban bu gece çok kötü."

"Yaşlandıkça çok huysuzlaşıyor," diyor ciddi bir şekilde.

Omzumun üzerinden Hudson'a, "Ah, hasta yanığı," diyorum.

"İkinizi de burada bırakacağım!" diye tehdit ediyor. İkimiz de omuz silkiyoruz.

Joey'i Elle'e bıraktıktan sonra, ona yeni yıl için ekstra öpücükler vermeyi ihmal etmeden Boston'a doğru yola çıkıyoruz. Yol boyunca koltuğumda zıplıyorum, hala nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok. Gece yarısına sadece yarım saat kaldı ve geç kalıp kalmayacağımızı merak etmeye başladım.

"Daha varmadık mı?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Sen Joey'den daha kötüsün," diye gülüyor Hudson.

"Şey, eğer bana söylersen, milyonlarca kez sormak zorunda kalmam."

"Sabırlı ol. Beş dakika kadar uzaktayız."

Yalan söyledi. Trafikten sonra saat 10'du.

Tıklım tıklım dolu bir otoparka girdik. İndi ve benim için kapıyı açtı.

"Hudson, bu çok saçma. Hayatımda bir sürü kapalı otoparka gittim."

"Sus. Gel hadi. Hemen sokağın başında." Yine yalan söyledi. İki sokak yukarıdaydı.

Bir kavşağı geçmeye başladığımızda içimde yavaş ve sıcak bir his başlıyor. Etrafta küçük bir insan kalabalığı var ve ne için olduklarından emin değilim. Bir an üstlerindeki tenteye bakıyorum.

"LANET OLSUN! HAYIR!" Yüksek sesle bağıriyorum ve sokaktaki hemen hemen herkesin bize bakmasına neden oluyorum.

Hudson çok gülüyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona döndüm, hala bağıriyordum.

Başını sallıyor, yüzünde o aptal sırıtış. "Hayır. Bu gerçek. Bu *çok* gerçek."

"İlk Transit şovum! Yeni yıl arifesinde! Vay canına. Lanet olsun." "Bir şey değil," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Seni seviyorum!" Kendimi onun kollarına atarak söylüyorum.

"Ben de seni seviyorum, ucube. Şimdi geç kalmadan içeri girelim. Sadece birkaç dakikamız var ve açılış şarkısını kaçırmak istemeyiz."

İçeri girdiğimde şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Dışarıdan çok küçük görünüyor ama içerisi devasa. Kalabalık; ellerinde bira tutan ve gülen tonlarca insan var - hatta bazıları hoparlörlerden çalan müzikle dans ediyor.

Kalabalığın arasından ilerleyip mümkün olduğunca öne yaklaşmaya çalışıyoruz. Tam ışıklar sönerken mükemmel yeri buluyoruz. Kalabalık patlıyor. Grup sahneye çıkıyor.

"10...," diye başlıyor şarkıcı, "9...8...7...6...5...4...3...2...1! Yeni Yılınız Kutlu Olsun!" diye hep bir ağızdan bağırır.

Hudson kollarını arkamdan doluyor ve boynumu usulca öpüyor.

"Seni seviyorum, Rae. Yarının şerefine," diyor kulağıma.

Gülümsüyorum. Çünkü bu mu? Mutluluk bu. Bu benim yarınım. Benim sonsuzluğum.

Benim her şeyim.

The End

Acknowledgements

Buna nasıl başlayacağımdan pek emin değilim, bu yüzden hiçbir şey yapmayacağım!

Henry, sen isteyebileceğim en iyi kocasın (ya da erkeksin). Beni her gün gülümsetiyorsun. Hayatıma kattığın tüm o kahkaha ve neşe için sana borcumu asla ödeyemem. Lezbiyen kelimesinin nasıl yazıldığını bilmediğin için teşekkür ederim, çünkü o olmasaydı asla tanışamazdık.

Anne, sen benim en sevdiğim annem ve en iyi arkadaşısın. Sarhoşken yazdığım o abuk sabuk notta sana yazdığım her şeyde ciddiydim. Seni seviyorum. Teşekkür ederim.

Bonnie Rae Stark, benim B'm. Sana tapıyorum. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel. Tek yapmak istediğim seksi erkeklerden bahsetmek olsa bile (*öksürük* Nick ve Brandyn *öksürük*) her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim, fahişe. Kendin olduğun ve benim gibi tuhaf olduğun için teşekkür ederim. Maura'ya ilham verdiğini zaten biliyorsun ve umarım bir sonraki kitabı okuduğunda sen de onun gibi ne kadar büyüdüğünü görürsün.

Twinsie, gerçekten bir şey söylememe gerek var mı? Seni sevdiğimi biliyorsun, kızım. Bebeklerimi benim için öp!

#DrugBustJamie... Seni seviyorum, dostum. Gerçekten.

Murphy, seni ve kirli sırtını seviyorum. Ama gerçekten, bu kitabı düzenlediğin için teşekkür ederim. Sanırım senin muhteşem düzenleme becerilerin olmasaydı bu kitabın bazı bölümlerinden hiç memnun olmazdım. Sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum ama... TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER! Lanet olsun. Neredeyse unutuyordum... TEŞEKKÜRLER!

Sahte Bayan Will Cooper (nam-ı diğer Bayan Walker Wannabe), Chelle, Kristin ve Laurie... Şans verip benim için beta okuma yaptığınız için teşekkür ederim! Hepiniz harikasınız ve çok yardımcı oldunuz! Siz olmasaydınız bu kitapta pek çok parça eksik olurdu.

Pislikler. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Siz çılgın hanımlar günümü 7'de 5 oranında aydınlatıyorsunuz. Hepinizi İyi İnsanlar listemin en üst sıralarında tutuyorum. Güldürdüğünüz ve ihtiyacım olduğunda kıcıma tekme basmakla tehdit ettiğiniz için teşekkürler!

Dawn Billings... Sen inanılmazsın. Kitabımı baştan sona okuyan ilk kişisin. Sana ne kadar yalvardığımı tahmin bile edemezsin.

devam etmemi sağladı. Sözlerimi sevdiğiniz ve beni bitirmeye ittiğiniz için teşekkür ederim.

Dawn Ramkissoon, sürekli desteğiniz inanılmaz kadar takdire şayan. İçimi dökmek için yanımda olduğun ve ihtiyacım olduğunda benimle birlikte koştuğun için teşekkür ederim. ŞİMDİ GİT YAZ!

Jenn ve Kim, tüm desteğiniz ve tasarım zamanında yazmama "izin verdiğiniz" için teşekkür ederim! Sanırım size birkaç çalışma saati borçluyum.

Bunun onlar tarafından asla okunmayacağını bilsem de, bu kitabın ortamına ilham veren Transit grubuna teşekkür etmeliyim. Sizler yazım boyunca kafamı (ve kalbimi) oyunda tuttunuz. Tatlı melodiler için teşekkürler! Oh, ve diğer herkes, GİDİN ONLARI DİNLEYİN! Muhteşemler!

Tıpkı Rae ve Haley gibi benimle dalga geçen ve benimle gülen kız kardeşime.

Ve unuttuğum herkese, çünkü birilerini unuttuğumu çok iyi biliyorum... teşekkürler, dostlar! Tüm desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Son olarak, siz okuyucular. Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım siz de Rae ve Hudson'a ve onların tuhaf ağızlarına benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Merak etmeyin... Onları yakında tekrar göreceksiniz. Sırada Maura var!

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla,
Teagan

About the Author

TEAGAN AVCI o a

Gündüzleri romantik kapak sanatçısı, her boş anında da yazar. Harika kocası, iki köpeği ve çok sayıda tuzlu su balığıyla birlikte Boring Town, MO'da yaşıyor. Teagan okumaktan, TV şovlarını (özellikle Supernatural!) izlemekten, soğuk havalardan ve çoraplarını asla eşleştirmemekten hoşlanıyor. Tuhaf biri. Bu onun "olayı" gibi bir şey.

Teagan'ı şurada
bulabilirsiniz: [Facebook](#)

[Twitter](#)

[Web Sitesi](#)

Ya da onunla e-posta yoluyla
iletişime geçin:
teaganhunterwrites@gmail.com

Telif Hakkı © 2015 Teagan Hunter

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu kitabın metnine erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, ters mühendisliğe tabi tutulamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Lütfen Dikkat

Bu kitabın telif hakkı sahibinin izni olmadan tersine mühendislik, internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla yüklenmesi ve/veya dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Editör kredisi: Murphy Rae'den Indie Solutions _____

www.murphyrae.net Kapak Tasarımı ve İç format The Killion

Group <http://thekilliongroupinc.com>

Çeviri Kitaplar

Telegram